

BURMESE
CLASSIC
.COM

(လုံးချင်းဝတ္ထုဆစ်)

မြို့ကပ်ချွန်

ချစ်အသင်္ချေ

၂၈၆

အရံဒီရိုင်း

ထုတ်ဝေသူ

- L ထင်
- ဒေါ်သီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
- (မြ-ထုတ်ဝေ)
- အမှတ် သု ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

ပုံနှိပ်သူ

- ဦးမြင့်သန်း (မြ-ထုတ်ဝေ)
- စံပယ်အောင်ဆက်
- ၆၈ စကားလမ်း
- အုပ်စုမင်းရပ်

အတွင်းထုတ်

စာအုပ်အုပ်

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ဦးထွန်းသိင်္ဂီ
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ
- ပထမအကြိမ်

အုပ်စု

ထုတ်ဝေ

- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

အခန်း (၁)

စားပွဲပေါ်ချလာသည့် ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကိုကြည့်ပြီး ဦးထွန်းလူ မျက်နှာတင်းမာသွားကာ သားဖြစ်သူမျက်နှာကို မကျေမနပ် မော့ကြည့်သည်။

“ဒီငွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လောက်မှလဲကွ”

“ကျွန်တော်ရှာနိုင်တာ ဒါအကုန်ပဲ၊ အဖေ မလောက် တာတော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“မင်းလေသံက ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကို ရှာကျွေးရတာ မကျေနပ်လို့လား”

ဒေါသနှင့် ဦးထွန်းလူ ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ကျုံးအထဲမှ

မြပုလဲသွယ်
ချစ်အသင်္ချေ / မြပုလဲသွယ် ၊ - ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၃
၂၉၆ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) ချစ်အသင်္ချေ

စားပွဲနှင့်ထိုင်ခုံ ထိခတ်မှုကြောင့် အိမ်ကလေးပေါ် ငလျင်အသေး
စား လှုပ်ခတ်သွားကာ စားပွဲပေါ်က နီးအိုးက ကြမ်းပေါ် ခွမ်းခနဲ
လဲကျသည်။ သောက်လက်စ အရက်ပုလင်းကပါ လဲကျတော့
အရက်တွေ ကြမ်းပြင်ပေါ် စီးကျကုန်သည်။ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး
အရက်နံ့တွေ ထောင်းခနဲ ထွက်လာ၏။

“မင်းက ဘာလဲ...ဟေ့ကောင်၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လို
ကောင် ထင်နေလဲ”

“ကျွန်တော်ကရော ဘာအဖြစ်ရှိနေလို့လဲ၊ အဖေ အရက်
မူးနေရင် အေးအေးနေဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြဿနာမရှာနဲ့”

“ဘာကွ၊ ခု ငါ အရက်မူးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပေး
တဲ့ ငွေလေးငါးသောင်း ဘာမှလုပ်မရလို့ပြောတာ”

“ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ ဒါအကုန်ပဲလို့ ပြောပြီးပြီ”

ဂစ်တာကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ရင်း အဖေ့ကို လူမော်က
ခပ်အေးအေးငုံစံနှင့် စကားအဆုံးမှာ ဂစ်တာကြိုးကို ဖြန်းခနဲ
ဆွဲခတ်တာကြောင့် ဦးထွန်းလူရဲ့ ယမကာရောသော ဒေါသသွေး
တွေ ပွက်ခနဲ ဆူသွား၏။

“မင်းတို့ကို လူလားမြောက်အောင် ငါရှာဖွေကျွေးမွေး

ခဲ့တုန်းက ငါ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး”

“အဟွန်း”

ဦးထွန်းလူက အရက်ရှိန်နှင့် ဒေါသပေါင်းကာ နီမြန်းနေ
သော မျက်နှာကြီးနဲ့ သားဖြစ်သူမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ခပ်ရွံ့ရွံ့
တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ကရော အဖေ့ကို ဘာပြောနေလို့လဲ၊
ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားတာပဲ၊ ဒါကို အမြစ်တင်နေ
တာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

သားဖြစ်သူစကားကြောင့် ဦးထွန်းလူရင်ထဲ အောင့်သွား
သည်။

ဆံပင်အုပ်တွေက လူမော်ပါးရိုးနား ခပ်အုပ်အုပ်ကျနေ
၏။ အသားဖြူ၍ နှာတံပေါ်သော လူမော်မျက်နှာ သွယ်ပေမယ့်
အရပ်မြင့်သည်။ နှုတ်ခမ်းနီမြန်းခြင်းတွေ ပေါင်းစုသောအခါ လူမော်
မျက်နှာက မိန်းကလေးတိုင်း လည်ပြန်ငေးရသူဖြစ်သွားသည်။
သားဖြစ်သူ၏ ထိုချောမောခြင်းကို ဖအေဖြစ်သူ ဦးထွန်းလူ ကိုယ်
တိုင်လည်း ဂုဏ်ယူသည်။ ဂုဏ်ယူသလောက် ထောင့်မကျိုးသော
သားဖြစ်သူကို ကြည့်မရ။

“မင်း လခတစ်သိန်းရတာ ငါသိတယ် လူမော်၊ ဒီကြားထဲ ဘောနပ်(စ်)အပိုကြေးတွေ ဘာတွေဆို တစ်သိန်းခွဲလောက်တော့ အသာလေးပဲ”

“ဒါ အဖေအမြင်ကိုး၊ ကျွန်တော့်အတွက် သွားလာရတဲ့ ခရီးစရိတ်၊ စားစရိတ်၊ အဝတ်အစား ဘာညာအားလုံး ဒီထဲက ကုန်တာလည်း ထည့်ပြောဦးမှပေါ့”

“မင်းရှာသမျှငွေ မင်း သုံးနေရုံနဲ့ ကုန်နေတာ အလုပ်လား”

ဦးထွန်းလူစကားကို လူမော်က ဖြတ်ပြောတော့ ဦးထွန်းလူမျက်နှာ ပိုတင်းသွားသည်။

“မိသားစုကိုလည်း ပေးသင့်သလောက် ပေးနေတာပဲဗျာ၊ ကျောင်းတက်ဖို့လည်း ပြင်ရဆင်ရသေးတယ်”

“မင်းဘက်က အကြောင်းပြချက်က ကုန်ဦးမှာလား”

“ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ကိုယ်ရှာပြီး ကျောင်းတက်နေတာကိုပဲ အဖေက ကျေနပ်တင်ရဦးမှာ”

“ဟေ့ကောင်...မင်း”

မပြောချင်၍ မျိုသိပ်ထားသမျှ စကားတွေက ပြောစရာ

ရှိလာတော့ အန်ထွက်လာ၏။ နန္ဒလို့မရတဲ့ ဘဝကိုက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ခြင်းတွေနဲ့ ခွန်တွဲလာတာ လူမော် လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက ဖြစ်သည်။ လူမော်က ဒေါသတွေနှင့် စကားဆုံးအောင်ပြောစမ်းလို့ စိန်ခေါ်ကာ လက်သီးတပြင်ပြင်ရှိသော အဖေကိုကြည့်သည်။

“ဒီခြံထဲမှာ မြေတွေ ပိုင်းငှားထားတာပဲ တစ်လတစ်လ တစ်သိန်းခွဲရတယ်၊ ကျွန်တော်က တစ်လ တစ်သိန်းအောက် မလျော့အောင် ရှာပေးတာပဲ”

ဂစ်တာကို ကြမ်းပြင်မှာ ထောက်ချရင်း လူမော်က ခပ်မတ်မတ်ရပ်သည်။ ပြောစရာရှိတာတော့ ပြောရတော့မည်။

“တစ်လ နှစ်သိန်းခွဲဆိုတဲ့ငွေက မိသားစုလေးယောက် စားဝတ်နေရေးအတွက်တော့ မပိုလှိုတောင် လောက်ငုပြီးပေးမယ့် အရကနဲ့ရေချိုးပြီး ဂဏန်းတွက်ဖို့တော့ မပါဘူးပေါ့”

“မင်းကများ...ငါ့ကို”

“ကဲကွာ”

ရိပ်ခနဲ ပြေးဝင်လာသည့် လက်သီးကို လူမော် မျက်နှာမော့ပြီး ခံပေးလိုက်သည်။ ရင်နှင့်မဆန့်သော စကားတွေအတွက်

သံသယရှိသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးလိုက်ပေမယ့် လက်သီးက သူ့အေးရီးဝေါ် ကျမလာ။

“အဖေ”

ကြောက်လန့်တကြား စိုးရိမ်ကြီးစွာအော်ပြီး အဖေကို ပြေးဆွဲသူက အသံချေ။

“မလုပ်ပါနဲ့ အဖေရယ်”

“ဖယ်စမ်း သမီး၊ ဒီကောင်က မိဘကို ခြေရာချင်းတိုင်း တာ၊ ငါ့ဘာသာငါ ဘာနဲ့ပဲကျွေးကျွေး၊ ကျွေးတာစားပြီး လူဖြစ် လာတဲ့ကောင်က”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကကြားရင် ရှက်စရာကြီးဗျာ၊ ကိုယ့် သားသမီးကိုမွေးပြီး ကျွေးတာကို မလွှပ်တိုင်တက်ပြနေတာ အဖေ လက်ထက်ကျမှ”

“ဒီလောက်တောင် လူပါးဝတဲ့ကောင်”

“ကဲကွာ”

“ခွမ်း”

“အဖေ”

“ဝုန်း”

မှီရာကို လှမ်းကန်တော့ လူမော့အစား ပလတ်စတစ် ဆိုင်ခုံအပူလေးက စားစာခံဖြစ်သွားသလို အသံချေက အဖေခါး ထို အားရှိသလောက် ခြေကန်ဆွဲထားသည်။

“တော်ပါတော့ အဖေရယ်၊ ကိုကြီးလည်း တော်တော့၊ အသံချေ နှစ်ယောက်စလုံးကို တောင်းပန်တယ်...”

အခုပဲ ငါးနားရီထိုးတော့မယ် ကိုကြီး၊ ဖယ်ရီရောက်နေ လောက်ပြီ၊ သွားပါတော့၊ အဖေ စိတ်ဆိုးနေတုန်း ပြန်ပြောမနေ ပါနဲ့...ကိုကြီးရယ်...နော်”

အသံချေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေသလို တောင်းပန်သည့်စကားသံက ငိုသံဖြင့် တုန်ရီနေ၏။ ဦးထွန်းလူက သားဖြစ်သူကို စိမ်းစိမ်းရှုရှု တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“သွားတော့...ဟေ့ကောင်၊ မင်းမျက်ခွက်ကို ငါမမြင် ချင်ဘူး၊ မင်း ငါ့အိမ်ရိပ်တောင် မနင်းနဲ့၊ သွား...ထွက်သွား”

“သွားမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအရိပ်တော့ မနင်းဘဲ မနေဘူး၊ ဒါ အပေအိမ်မှမဟုတ်တာ”

“ဟိတ်ကောင်”

“အဖေ...မလုပ်ပါနဲ့”

“အဖေ...အဖေ”

ဒေါသပြင်းစွာ ရှေ့လှမ်းတိုးသွားသည့် အဖေ့ကို အသင်္ချေ ဇွတ်တိုး၍ချုပ်ထားရင်း ပါးစပ်ကလည်း မပြတ်အော်နေမိသည်။ ကိုကြီးကတော့ အမြဲကြုံတွေ့နေကျဖြစ်သော အဖေဒေါသကို ဂရုမစိုက်တော့သလို အသင်္ချေကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“သွားမယ် ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကြီး”

အသင်္ချေ ခေါင်းမြန်မြန်ညိတ်လိုက်သည်။ ဒါမှ ကိုကြီး အဖေရှေ့မှ မြန်မြန်ထွက်သွားရန်အတွက်ဖြစ်သည်။ ဒီအိမ်မှာ ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် မတည့်အတူနေ အမြဲရှိတတ်တာ ဒီသားအဖ ပဲမို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုင်း စီခနဲထွက်လာတာ နာကြည်းခြင်း ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေအားလုံး ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း နိမ့်ချုပ်နေကျဖြစ် သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့လည်း ဘာသံမှမရှိ။ အဖေ လည်း ငြိမ်သွားပြီမို့ အသင်္ချေက အဖေ့ကိုလွှတ်ကာ အဝတ်စုတ် တစ်စနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှောက်ကျသော အရက်တွေကို လိုက် သုတ်သည်။ ဦးထွန်းလူက ခုံမှာပြန်ထိုင်ရင်း မကျေနပ်ချက် ဆက် ရင်ဖွင့်သည်။

“အလကားကောင်၊ ဒင်းကများ ဖအေကို ပြန်ပြောသွား တာ”

“ကဲပါ အဖေရယ်...ဒေါသတွေ လျော့လိုက်ပါတော့၊ ပုလင်းထဲမှာလည်း ဘာမှမကျန်တော့ဘူး၊ ထမင်းစားတော့မလား၊ သမီး ခူးလိုက်မယ်လေ”

“ညည်းအမေရော”

“လာပါပြီတော်၊ ခြံထိပ်မှာ လူမော်နဲ့တွေ့ပါ၊ မအေ တောင် နှုတ်ဆက်မသွားနိုင်ဘူး၊ ဘာလဲ...ရှင်တို့သားအဖ ရန် ဖြစ်သွားကြပြန်ပြီလား”

“သိရင်ပြီးတာပဲ၊ မင်းသားက အရိုင်းအစိုင်း”

“အမလေး...အဲဒါ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပွေးသား တာမဟုတ်ဘူး ကိုထွန်းလူ၊ ရိုင်းတာ ယဉ်တာတွေ လာပြောမနေ နဲ့၊ ဒီဖအေ ဒီမအေက မွေးတာ၊ ဒီသွေးတော့ ပါမှာပဲ”

ဒေါယုက ခေါင်းမှာပေါင်းလာသည့် တဘက်ကို ဆွဲ ချွတ်ရင်း ကြမ်းပြင်မှာ တင်ပလွှပ်ခွေ ဝင်ထိုင်ရင်း အဝတ်စုတ် တစ်စနဲ့ ကြမ်းသုတ်နေသော အသင်္ချေကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာလဲ...အရက်က မှောက်တာလား၊ ရိုက်ခွဲလိုက်တာ

လား။”

“သူဘာသာ လဲကျပြီး ကွဲတာပါ အမေရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရက်ဖိုးတော့ ထပ်မရတော့ဘူးနော် ကိုထွန်းလူ၊ ဒီနေ့ နှစ်ကောင်းလို့ ပတ်တာ မထွက်ဘူး တော်ရေ၊ ဒိုင်စားတယ်ပဲ”

“အင်း...မင်းပြောတိုင်း ဒီလိုချည်းပဲ”

“ဒီလိုမချည်းနဲ့လေ၊ ကျွန်မ ပေါက်တုန်းက ရှင့်ကို Royal Club ဆို နာမည်လိုက် ဝယ်ပေးထားတာ”

“စားကောင်းသောက်ကောင်းရုံပါကွာ၊ မင်းကလည်း”

ဒါ ကြားနေကျ ထုံးစံပေမယ့် အသင်ချီမှာ တစ်ခါကြားရတိုင်း တစ်ခါ စိတ်ဆင်းရဲစေတာ သိမ်ငယ်အရှက်ရစေတာက အကြိမ်တိုင်းဖြစ်သည်။

မြန်မာပီသသော မိန်းကလေးဖို့ အရက်သေစာတွေ၊ လောင်းကစားတွေက ကိုယ်နှင့်မသက်ဆိုင်လို့ ခံယူထားပေမယ့် အမေ့ဘက်က ပေးလာသည့် ဆင်ခြေကတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“အမေတို့ မိန်းမတွေက ကလေးမွေးဖွားပြီးရင် မီးတွင်းထဲမှာ အားအထားရဆုံးက အရက်နဲ့နွှင်း သမီးရဲ့၊ တရုတ်တွေ

ဆို အရက်က သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံးဆေးပဲ”

“မှတ်ထား သမီး၊ မိန်းမတွေမှာ ကလေးမွေးဖွားရတဲ့ ဝေဒနာ၊ သွေးဆုံးကိုင်တဲ့ ဝေဒနာတွေကို မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးတာ အဲဒီအရက်ပဲ၊ အဲ...အလွန်အကျွံတော့ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့အေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးတတ်ရင်ဆေး၊ မသုံးတတ်ရင် ဘေးတဲ့... မှတ်ထား”

ထိုစကားက အသင်ချီကို အမေ့ကိုယ်တိုင် ဆုံးမသော မှတ်သားလောက်စရာ ဆုံးမစကားဖြစ်သည်။

မိဘနှင့် သားသမီးကြားမှာ အသင်ချီ ပြောစရာစကား မရှိ။ လက်မခံချင်လည်း ငြိမ်နေတတ်တာကိုက အကျင့်လို ဖြစ်နေရပါပြီ။

ကိုကြီးကတော့ အသင်ချီလို မဟုတ်။

“ယောက်ျားနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းတယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ နေရာမှာ ပခုံးချင်းယှဉ်ရတယ်၊ ယှဉ်ရုံမဟုတ်ဘူး၊ ခြေတစ်လှမ်း ကျောပစ်ဦး၊ ဘယ်သူမှ စိတ်မဆိုးဘူး၊ အခုဟာက မကောင်းတဲ့ ဘက်မှာ တန်းတူရည်တူ လက်စွမ်းတွေပြနေလိုက်တာ၊ သူတို့ လုပ်သမျှ သားသမီးတွေက အရှက်ရော အသက်ပါ ခဝါချဆေး

ရနေရမယ့်အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ”

ကိုကြီး နှုတ်ခမ်းတွေက ထိုစကားကို နာကြည်းစွာ မကြာခဏ ရေရွတ်တာ အသင်္ချေ ကြားပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ဒါတွေ မကောင်းဘူးသိသိကြီးနဲ့ မိဘကိုတော့ ပြန်လှန်မပြောခဲ့ပါ။ မျက်ပွားတောင် ပင့်မကြည့်ရဲအောင် အဖေတို့အရှိန်က ကြီးတာကြောင့် ပေးတာယူ၊ ကျွေးတာစားပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခြင်းက မိဘကျေးဇူးဆပ်ရာရောက်သည်ဟု နှလုံးသွင်းထားသူက အသင်္ချေ။

“ဟဲ့...သမီး”

“ရှင်...အမေ”

အတွေးထဲ မျောနေရာက အမေ့ခေါ်သံကြားမှ အသင်္ချေ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ လက်ထဲကိုင်ထားသည့် ကြမ်းသုတ်အဝတ်လေး ပြုတ်ကျသွား၏။

“အမေ ထမင်းစားမလို့မေးနေတာ သမီးရဲ့၊ အိမ်မှာ တာဟင်းရှိလဲ”

အသင်္ချေကို မနက်က ဒေါ်ယု ဈေးဖိုးပေးမသွား။ ဒေါ်ယုတို့ ထမင်းဆိုတာ စိတ်မဝင်စား။ အလျော်အစားရသမျှ ဒီနေ့ ပုံအောထားသည့်အခါမှ ဝက်ဝက်ကွဲအောင်ရှုံး၍ ရင်ခံပြီး

ဆာလောင်ခြင်းလည်း ကင်းနေ၏။ အခုမှ ထမင်းကို သတိရလာသူ ဖြစ်သည်။

အသင်္ချေ လက်ထဲက အဝတ်စုတ်ကို မှောက်ပေး ကပြင် ထိယူသွားပြီး အုတ်ကန်နားနား၌ ဘေးချကာ ရေဟောဟောလောင်းပြီး အသင်္ချေလက်ကို စင်အောင်ဆေးလိုက်သည်။

“ခြံနောက် ဘူးစင်က ဘူးသီးကို ပုစွန်ခြောက်လေးခပ်ပြီး ငရုတ်ကောင်းအုပ်ချက်ထားတယ် အမေ၊ ငံပြာရည်ချက်နဲ့ အရက်သီးတို့စရာရှိတယ်၊ သမီး ထမင်းခူးလိုက်တော့မယ်၊ အဖေ ခါ တစ်ခါတည်း စားတော့လေ”

“ငါ့သမီးပြောတာနဲ့ အရက်တောင် ဆက်မသောက်ချင်တော့ဘူးဟေ့”

“အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ကိုထွန်းလူရယ်၊ သောက်စရာ အရက်မရှိတော့တာ ထည့်ပြော”

အမေက ဆံပင်ရှည်တွေကို ဘီးနှင့်ပြန်ပြင်ပတ်ရင်း မီးဖိုခန်းထဲ ဆင်းလာသည်။ ထမင်းစားပွဲခုံဝိုင်းပေါ် ထမင်းပန်းကန်တွေ ဟင်းခွက်တွေကို စီရံပြင်နေသော အသင်္ချေကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်ယု စိတ်ထဲ မကောင်းလှ။ အပျိုအရွယ်လေးမို့ သူများတန်းတူ

ဝတ်ချင်ရှာမည်။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို သုံးနှစ်နေသည်အထိ မဖြေခဲ့ရ။ ကျရှင်မတက်နိုင်တာတစ်ပိုင်း၊ ကိုထွန်းလူ ကျန်းမာမကောင်း၍ ပြုစုပေးရတာသပ်သပ်နှင့် မနှစ်ကမှ နာမည်ကြီး ကျရှင်ဆရာမရဲ့ ပညာဒါနပြုမှုကြောင့် ဆယ်တန်းဖြေခွင့်ရသည် ဖြေတဲ့နှစ်မှာပဲ ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာပါတာကြောင့် ဆရာမချီးကျူးမဆုံး။

“အသင်္ချေကို သင်ပေးရတာ တကယ်အကျိုးရှိတယ် သူက ထူးချွန်တာကိုး၊ ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိတဲ့သူအတွက် ပညာဆိုတာ သင်ရမခက်ပါဘူး၊ အလုပ်လည်း မရှားဘူး ဒေါ်ယုရဲ့ ဒီနှစ် ကျရှင်ပြန်ဖွင့်တာနဲ့ ကျွန်မစာသင်ခန်းမှာ ဝိုက်(ဒ်)ပြန်ထု ခိုင်းမှာ၊ ဒေါ်ယုတို့ဘက်က ခွင့်ပြုဖို့ပဲလိုတယ်”

ဆရာမ ခွင့်တောင်းတုန်းက ဒေါ်ယု ဝမ်းသာအား ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဆယ်တန်းအောင်တာနဲ့ အလုပ်တန်းရသည့် အခွင့်အရေးက နည်းတာမဟုတ်။ ဒေါ်ယု ခြံကျယ်ကြီးပိုင်သည်ဆိုပေမယ့် အငှားချထားသော မြေတွေ၊ လစာက တစ်လနဲ့တစ်လ သုံး၍အလျဉ်မမီ။ သူတို့ရသော လစာက သူတို့ဝတ်ဖို့ စားဖို့ရရင်လည်း လုံလောက်ပါပြီလို့ တွေးမိ

ယေ့ လက်ထဲ ပြတ်လပ်လာရင်တော့ စိတ်က သားသမီးဆီမှ ချွတ်လင့်ချင်တာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။

“ပုစွန်ခြောက်တွေဝယ်တာ ဘယ်ကဝိုက်ဆံ့နဲ့လဲ သမီး၊ ညည်းအစ်ကို ပေးသွားလို့လား”

အသင်္ချေ အမေကို မော့မကြည့်အား။ လက်ဆေးရေခွက် ကို ထမင်းစားပွဲပိုင်းနားမှာ ချပေးရင်း အမေ မေးတာကို ဖြေရသည်။

“သမီး အထူးထုတ်တွေ ပိသောချိန်နဲ့ ရောင်းလိုက်တာ အမေ၊ အမေအတွက် ကော်ဖီထုပ်တောင် ဝယ်ထားတယ်၊ ကြောင် အိမ်ထဲမှာရှိတယ်၊ ရေနွေးလည်း ဓာတ်ဘူးထဲမှ အသင့်ဖြည့်ပြီး သား၊ အမေ သောက်ချင်တဲ့အချိန် ယူသောက်လို့ရတာပေါ့၊ ထမင်းစားလို့ရပြီ အမေ”

“သမီးရော တစ်ခါတည်း ဝင်စားလေ”

“အမေတို့စားနှင့်လေ အသင်္ချေ မနက်ဖြန် ကျရှင်မှာ ဝိုက်(ဒ်)စလုပ်ရမှာဆိုတော့ ဝတ်သွားမယ့်အင်္ကျီ မီးပူတိုက်မလို့”

နောက်ပေးမှ အိမ်ရှေ့ခန်းအထိ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နဲ့ ထွက်သွားသည့် သမီးဖြစ်သူ အသင်္ချေကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်ယု

သက်ပြင်းချသည်။ သားရော သမီးရော အတိတ်ကံကောင်းကြ သူများပီပီ နှစ်ယောက်စလုံး ဖြူဖြူသန့်သန့် အချောလေးတွေဖြစ် သည်။ သားက ခန့်သလောက် သမီးကျတော့ နုနုနုနုနုနုနှင့် ချစ်စရာကောင်းသည်။

“ယုတို့ ကိုထွန်းလူတို့များ သားသမီးရတာ ကံကောင်း တယ်၊ သားကလည်း သိတတ်ကတည်းက မိဘကို ‘ငွေရှာအေး တာပဲ၊ သမီးကျတော့ အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းသလောက် ချောလိုက် တာမှ မှန်လို့၊ ကတော်ဖြစ်မယ့်ရုပ်နဲ့လေ”

ပတ်ဝန်းကျင် ချီးကျူးစကားတွေက ဒေါ်ယုအတွက် လက်ခမောင်းခတ်ချင်စရာဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်သမီးက မွေးကတည်း က ခုချိန်ထိ သူဌေးပါလို့ပြောရင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က မပြောဘဲ ဝါးလုံးကွဲရယ်လေမလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးက သူဌေးဆိုတော့ သားပဲ သူဌေးဖြစ်ရန် ကျန်တော့သည်လို့ တွေးမိတော့ ပြီးရင် ထင်လာသည့် ဒေါ်ယုမျက်နှာက စိတ်မသက်သာခြင်းတို့ ပျောက် သွားကာ မဝေးတော့သည့် အနာဂတ်ရှိရာ စိတ်က ပျက်စီး ရောက်သွား၏။

* * *

အခန်း (၂)

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ဟင်...မင်း တကယ်မသိဘူးလား”

“ဘယ်သိမလဲ၊ ဒီကောင် ကျူရှင်စဖွင့်ကတည်းက ခေါ်တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ငါးနှစ်ရှိပြီ ဒီမှာထိုင်နေရတာ”

“ဪ...မင်းက နှစ်ချင်းပေါက် အောင်တာကိုး”

လပြည့်စကားကို တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေပေမယ့် ထင် ကြိုက်အကြည့်တွေက နေရာမရွေ။ ကြုံရည်ကို လက်စသတ် ထုတ်ရင်း နီညိုရောင်အရိပ်လေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ ဦးရောင်နဲ့အနက် ရောကွက်ထားတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီလက်တို့ကို ခါးနား

မှာ အစနှစ်စ ပူးချည်ထားသည်။ ခြေသလုံးထက်ဝက်ခန့်ရှိမည့် ကျင်းစကတ်က အနားမှာ အမျှင်တွေ တိုလို့တွဲလောင်း။ ဖြူနသော ခြေဖဝါးမှာ အညိုနရောင် ခြေညှပ်ကြီးသိုင်းဖိနပ်ပါးလေးကြောင့် သူမက မိုးရေဆွတ်ဖြန်းထားသော စံပယ်တစ်ပွင့်လို ဖြူနဖွေးဥနေ သည်။ ပြီးတော့ လတ်ဆတ်လန်းဆန်းခြင်းများစွာနှင့် လှပ တင့်တယ်လျက်။

“ငါတို့ ကျူရှင်လှေကားက ဆင်းလာတာကွ၊ အပေါ် ဆုံးထပ်က တီချယ်ကျူရှင်၊ ဒုတိယနဲ့ တတိယထပ်က စပီကင် နဲ့ တရုတ်စာသင်တန်းဆိုတော့... ပြောစမ်း ငုံးဥ၊ သူ ဘယ်ကလဲ”

ထင်တိုင်းကြ ကြည့်နေချိန်မှာ တစ်ဖက်လမ်းကို သူမက ဖြတ်ကူးရန် ပြင်နေသည့်အခိုက်မှာပဲ စေ့ခနဲ တိုက်သော မိုးဦး ကျလေကြောင့် ကျောလယ်ခန့်ရှိသော သူမဆံပင်ရှည်တွေက လှပ သေး မျက်နှာချွေးကို ရိုက်ခတ်ကျီစယ်သွားပုံက ကဗျာဆန်ဆန် ကြည့်မဝနိုင်အောင် မျက်တောင်မခတ် ရှိနေစဉ်မှာပဲ လေနှင့်အတူ မီးက မဟင်္ဂလာတံတား ရွာချသည်။

“ဟာ...မိုးရွေ ရွာလာပြီကွ”

လပြည့်က ထအော်သည်။ ထိုင်နေရာမှ ငုံးဥက ထရပ်

လုပ်လုပ်ရှားရှား။ မိုးလွတ်ရာနေရာကို ရှာနေသည့် ငုံးဥ ကို ကြဲက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲသည်။

“ငါမေးတာ ဖြေဦး ငုံးဥ၊ သူ ဘယ်သူလဲ”

“မင်း တခြားတွေ လျှောက်မကြံစည်နဲ့နော် ကြ”

“အောင်မာ...မင်းက ငါ့ကို”

ငုံးဥစကားကို မကျေမနပ် မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ကြဲက ထရပ်

တော့ နီညိုရိပ်လေးမှာ ထီးမပါ ဘာမပါ မိုးရေထဲ ပိုက်ဆံ ကို မျက်နှာမှာ ဖြစ်သလိုကာရင်း လမ်းဖြတ်ကူးလာ၏။

“ဟုတ်တယ်...ကြ၊ အဲဒါ တီချယ်တပည့်တွေထဲက

သောက်၊ ငါတို့ထက် စိန်နီယာကျတယ်၊ တူးဒီနဲ့အောင်ထား

တွေ၊ ငါတို့ ဝိုင်းသမားတွေရဲ့ လက်ရှိ ပိုက်(ဒ်)”

လပြည့်က ကြ သိလိုသမျှ အားလုံးရှင်းပြသည်။ ကြ

ကြည်ဆိုင်ရဲ့ တံစက်မြိတ်အစွန်းလေးမှာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ

ထည့်နှိုက်ရင်း ဒီအတိုင်းရပ်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေက လမ်းဖြတ်

လာပြီဖြစ်သော နီညိုရောင်အရိပ်လေးဆီမှ တစ်စက်လေးပင်

သွေ့ သူကြည့်နေဆဲမှ နီညိုရိပ်လှလှလေးက သူတို့နား ရောက်

၏

“ဆရာမ”

“ရှင်”

အသချေမှ သူမကို လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ တဲ့ခနဲရပ်ပြီး မိုးစက်တွေကြားမှ ခေါ်သူထံ အကြည့်ဝေသွားပုံက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ လှလှနဲ့သည်။ အတန်းထဲရှိ မြင်ဖူးနေကျမျက်နှာမှာ လူကောင်သေးသေး၊ မျက်လုံးပြူးပြူးနှင့် နှုတ်ခမ်းပါ စုလုံးနေသူကိုတွေ့ရမှ အသချေက မှတ်မိသလို ပြုံးလိုက်၏။

“ငုံးဥ”

“ဆရာမ ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ။ မိုးရွာနေပြီ၊ ထီးမပါဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အပေါ်ပြန်တက်ဖို့ အချိန်မမီတော့လို့၊ အဖေ့နောက် လိုက်ရမှာမို့လို့ပါ၊ သွားမယ်နော်”

ငုံးဥဆိုသည့် ကောင်လေးကို အသချေ ကတိုက်ကရိုက် နှုတ်ဆက်ပြီး အပြုံးနှင့်ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ အသချေက တိချယ်လက်အောက်က ဂိုက်(ဒ်)ဆိုပေမယ့် သီးသန့်ဝိုင်းရှိချိန်သာ အသချေက အကူကျက်ပေးရတာမျိုးဖြစ်ပြီး တန်းခွဲတက်သည့် ကျောင်းသားတွေရဲ့ အချိန်ကျတော့ ဒီဘက်တိုက်ခန်းမှာ မနေရ

တော့။ တခြားတိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ သွားနေရပြီး ကျူရှင်စာရေးလို့ လစာသွင်းခြင်းကို စာရင်းမှတ်ရ၊ ကျူရှင်ကတ်အသစ်ထုတ်ပေးရ၊ အထူးထုတ်စာအုပ်တွေ ရောင်းပေးရနှင့် တိချယ်ကျူရှင်ခွဲတစ်ခုမှာ အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်အောင် လုပ်ရသည်။

“ဒီနေ့လည်း သမီးအဖေကို ကျူရှင်ဆီလွှတ်လိုက်မယ်နော် အသချေ၊ လစာထုတ်ရက်ဆိုတော့ ညနေထိ စောင့်မနေနဲ့ သမီးရယ်၊ ကြိုပြော ကြိုထုတ်ပြီး ပေးလိုက်၊ အမေ ကြွေးစာရင်းတွေ ရှင်းစရာရှိလို့”

မနက်ကတည်းက အသချေကို အမေမှာလိုက်တာ သတိရပေမယ့် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကတော့ အမေတွေးထင် စီစဉ်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

“အသချေ...ဟိုဘက်တိုက်ခန်းသော့ သွားဖွင့်ထား၊ ဘိုင်အိုသမားတွေကို ဟိုဘက်အခန်းမှာ တိချယ် အချိန်ပိုခေါ်ထားတယ်”

အသချေလက်ထဲ သော့ချပေးပြီး တိချယ်ပြောလာတော့ ခေါင်းညိတ်ရုံမှတစ်ပါး အသချေမှာ ငြင်းခွင့်မရှိ။ အဖေ လာတဲ့ အချိန်တော့ ဒီဘက်ပြန်ရောက်နိုင်ပါရဲ့လို့ တွေးပြီး ကြိုထုတ်ထား

သည့် လစာငွေကိုင်ပြီး စောင့်ကာမှ အဖေ့နဲ့ အသံချေ လွဲသွားရ သည့်အဖြစ်မို့ အသံချေက မိုးရွာတာလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။ မိုးမိ တာထက်ဆိုးသော အဆူအပူဒဏ်ကို မခံချင်။ မိုးစက်တွေကြောင့် ထီးဖွင့်သူတွေ၊ အမိုးအကာအောက် ပြေးဝင်သူတွေကြားထဲ ကွေ့ ဝိုက်ပြီး သွားနေမိသည်။ အခုချိန်မှာ အဖေ့လက်ထဲ ငွေထည့်ပေး ပို့ကလွဲပြီး အသံချေ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိ။

“ဒီမှာ”

အနားအားမှ ကပ်ခေါ်သံနှင့်အတူ မိုးစက်တွေပါ တိခန့် နှစ်တန်တန်နဲ့ အသံချေက အလန့်တကြားနှင့် မော့ကြည့်တော့ သူမအထက်မှာ အကြည်ရောင်ထီးလေးက မိုးမကျအောင် ကာကွယ်ပေးထားတာ တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဒီမှာ...ဒီထီး ယူသွားလိုက်ပါ၊ မိုးသည်းလာရင် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲသွားမိမ့်မယ်”

“ရှင်”

“မိုးပိုရွာလာပြီ၊ ရော...ယူလေ”

တစ်ခါမှ သိကျွမ်းဖူးခြင်းမရှိသည့် မျက်နှာစိမ်းလူကို အသံချေ တအံ့တသြ ကြည့်မိသည်။ အသက်က အသံချေနှင့်

နှုတ်တူလောက်ဖြစ်ပေမယ့် အရပ်က အမြင့်ကြီးဖြစ်သည်။ အသား ခြုံဆီမယ့် လတ်ဆတ်သော မျက်နှာပြင် အရေပြားပေါ်မှာ ပါးသိုင်း ခြေရာက စိမ်းလဲ့လဲ့။ မျက်ခုံးထူထူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ စူးရှသည့် နှုတ်ဝန်းအနံ့က လှပသည့် အသံချေမျက်နှာကို ခပ်ရဲရဲစူးစိုက် ကြည့်နေပုံက ရဲတင်းပေမယ့် လူချောတစ်ယောက်အဖြစ် အသိ အမှတ်ပြုလိုက်၏။

“ယူလေကွာ”

“အို”

ပါးစပ်ကတင် ရိုးရိုးပြောတာမဟုတ်။

အသံချေလက်ထဲ သူ ယူလာသည့်ထီးလေးကို ဇွတ် အတင်း ထိုးပေးနေ၍ အယောင်ယောင် အမှားမှား လှမ်းယူမိ လျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“ထီးငှားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲနော်”

အသံချေစိတ်ထဲမှာ ဘာဘာညာညာ မတွေးအား။ အဖေ့ တို့ မှီရန်သာ စိတ်စောနေသလို အရေးလည်းကြီးနေ၏။

“အသံချေ...တိချယ် ခေါ်စိုးမမရဲ့ ကျူရှင်မှာ ဝိုက်(ဒ်) လုပ်တာ သိလား”

“အင်း”

“ဒါဆို ထီး ဘယ်ကိုပြန်ပို့ပေးရမလဲဟင်”

ကြဲကို မေးလည်းမေး၊ စိတ်မဖြောင့်သလို ရှေ့လှအုပ် ကြားထဲ လည်ပင်းရှည်ကာ မျှော်ကြည့်နေသော သူမကြောင့် ကြဲ ကိုယ်တိုင် ထီးအရိပ်အောက်က ခေါင်းငုံ့ထွက်လိုက်ပြီး သူမ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျူရှင်ကိုပဲ လာယူမယ်”

အောင်မြင်သြရှသော အသံက ဆွဲဆောင်မှုရှိသလို မြင့်မား ခန့်ညားသည့် ရုပ်သွင်ကလည်း ကြည့်ကောင်းသည်။ စကား အဆုံးမှာ သူက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် ထပ်ဆင့်ကျေးဇူး တင်စကားဆိုဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူး”

ထီးမပါဘဲ မိုးရေထဲ ပုံပျက်ယန်းပျက်ဖြစ်နေသော အသင်္ချေ ကို ကူညီပေး၍ ကျေးဇူးတင်စကားကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောကာ သူ့ကို အသင်္ချေ ကျောခိုင်းလိုက်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာ အမူအရာနှင့် သူပုံစံကို အသင်္ချေ အာရုံမှာ မှတ်မှတ်သားသား စွဲထင်သွား၏။

* * *

အခန်း (၃)

“ငိုမနေပါနဲ့တော့ စံရယ်၊ နင့်ကို ဖြူ အစောကြီးကတည်း က သတိပေးထားသားပဲ၊ ဒီကောင်က နှစ်ကျ၊ ရည်းစားတစ်ခါ ထားတာနဲ့ ဂိမ်းကစားနည်း အသစ်တစ်မျိုးဆော့တာလို့၊ ဂိမ်းလည်း ပြီးရော အဲဒီထားခဲ့တဲ့ ရည်းစားလည်း ဖြတ်ရောတဲ့”

ပြောသူက ပြော၊ ငိုသူက ငိုနေဆဲ။ ဒီကြားထဲ ဝိသံ ဗလုံးဗထွေးနှင့် ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။

“အခု နင့်ကိုလည်း ဂိမ်းအိုဇာလုပ်ပစ်လိုက်ပြီ နေမှာ ပေါ့၊ အဲဒီကောင်က ဘာကိုမှ အလေးအနက်မရှိတာ၊ နင်ငိုနေ လည်း အပိုပဲ”

“နင့်မျက်ရည်တွေလည်း ဒီကောင်က သနားမှာမဟုတ်ဘူး၊ စံ၊ ခြေဆေးပြီး နောက်ဂိမ်းကစားနည်းတစ်ခု ပြောင်းသွားမှာပဲ၊ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါဟာ၊ ဒီနှစ် အောင်အောင်ဖြေဖို့သာ စဉ်းစား”

“အဲဒီလောက် မေ့ဖို့လွယ်ရင် စံ ဒီလိုမျက်ရည်ကျပါ့မလား၊ ဖြူရယ်၊ အခုဟာက သူနဲ့စံ ခြောက်လကြီးများတောင် တွဲခဲ့တာ သိလား”

“အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်”

ပြောရင်း ဆက်ငိုတော့ ကြားရသူ ရင်မောသွားသည်။ ခြောက်လဆိုတဲ့အချိန်က နည်းတာမဟုတ်တာ မှန်ပေမယ့် စောစောလမ်းခွဲခွဲရတာ ကံကောင်းတာပဲလို့ တွေးရင်း ပိုက်ဘုတ်(ထ်)ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေပေမယ့် အသင်္ချာစိတ်ထဲမှာ စံဆိုသည့် ကလေးမအတွက် စိတ်တော့မချမ်းသာလှပါ။

“တစ်ခုတော့ ကံကောင်းတယ်၊ ပြောရမလားမသိဘူး၊ သူထားခဲ့သမျှ ရည်းစားတွေထဲမှာ နင်က သက်တမ်းအရင့်ဆုံးပဲစံ”

“အောင်မလေး နော်နော်ရယ်၊ နင်ကလည်း စိတ်ကူနဲ့

ပိုရှုံးအောင် စံကို မြှောက်ပေးနေပြန်ပါပြီ၊ နဂိုကမှ မိမိက ပြတ်ပါပြီဆိုပြီး ဟိုက ခါထုတ်တာတောင် လက်လိုက်ဆွဲပြီး အသနားခံချင်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စံကတော့ သူ စံလိုမခံစားရဘူးလို့ ပြောတာကို မယုံနိုင်သေးဘူး၊ သူ စံဆီကို စိတ်ပြန်လည်လာဦးမှာပါဟယ်”

စံစကားကို နားစွင့်ရင်း အသင်္ချာ ဒုတိယမိမိ မြတ်စွာဘုရားလို့ တမိသည်။ ဒီသုံးယောက်နား ကြာကြာသာနေမိလျှင် ထူးဆန်းထွေလာတွေ ကြားရဖန်များ၍ ဘုရားဓဏဓဏ တရတာနှင့် နိဗ္ဗာန်မြန်မြန်ရောက်သွားနိုင်သည်။ ဘယ်နှယ် ယောက်ျားလေးက အရင်စဖြစ်၍ အသည်းကွဲပြီး ငိုနေသည်။

ရုပ်ရှင်တွေ စာအုပ်တွေထဲ တွေ့ဖူးတာက မိန်းကလေးတွေ ရက်စက်၍ ယောက်ျားလေးတွေ အသည်းကွဲကာ အရက်တွေ ဘာတွေ သောက်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား။ အသင်္ချာ မသိမသာနှင့် ခေါင်းရမ်းရင်း လုပ်လက်စအလုပ်ကို အာရုံစိုက်ရသည်။

ဆရာ မလာခင် ဆော့ပင်(နီ)ထဲ မင်ဖြည့်ခြင်း၊ ဆရာအတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးခြင်းများကိုလုပ်ရင်း ကောင်မလေးသုံး

ယောက်ဆီ အကြည့်တော့ ငိုတဲ့လူကငို၊ ချောတဲ့လူကနှစ်ယောက်
က ချော။ ဒီလို ရင်ဖွင့်ချင်၍ ကျူရှင်ခန်း အစောကြီးဖွင့်တာနှင့်
အသံချေ့နောက်က လိုက်တက်လာကြသည်။ နာသီးဖျားတွေ နီရဲ
ကာ မျက်လုံးတွေ မှိအစ်လာသည်ထိ တစ်ခွံခွံငိုနေတဲ့ ကျောင်းသူ
ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အသံချေ့ပင် ငိုချင်လာသည်။

“သနားပါတယ်၊ ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေး၊
ဒီလောက်ဝမ်းနည်းနေတာ စာတောင် ကျက်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး၊
ယောက်ျားတွေများ အံ့ပါရဲ့၊ ရည်းစားအများကြီးလည်း ထားချင်
သေး၊ မိန်းကလေးကိုလည်း ဝေဒနာပေးသေး၊ ယုံချင်စရာကို မရှိ
ဘူး”

စားပွဲသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးတာနှင့် လူတစ်ရပ်ကျော်ဖြင့်
သော ဗီရိုကြီးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ စာအုပ်တွေထုတ်ရင်း အသံချေ့
နှုတ်မှရေရွတ်သည်။ ဗီရိုတံခါးကြီး ကာထားသဖြင့် အသံချေ့
တစ်ယောက်တည်း ပြောနေတာ ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်ပါ။ ကျူရှင်
ခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ ခြေသံတွေကို ကြားပေမယ့် အထူးတလည်
လည်း မျက်နှာ ပြူမကြည့်မိ။

အတန်းချိန်နီးလာပြီမို့ ကျောင်းသားတွေ တက်လာကြ

အထဲသို့ တွေးရင်း ဝေပေးရမည့်စာအုပ်နှင့် ကျောင်းသားစာရင်း
ဆိုသည့်အစဉ်မှာပဲ ဗလုံးဗထွေး ငိုရွက်သံကြားက ဝမ်းသာသံ
ဆိုကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအသံပိုင်ရှင်က စောစောက ငိုနေသည့် ဇံ
ဆိုသည့် ကလေးမ၏အသံ။

“ဟယ်...ကြ”

ဝမ်းသာအားရ ခေါ်သံထဲမှာ အများသတ်၌ ရွက်သံပါ

“ကြ”

“စံဆီ လိုက်လာတာလားဟင်”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

ခံတွန်းရွှေသံ၊ အလျင်လိုသော ခြေသံတို့ကြောင့် အသံချေ့
အသံလက်စအလုပ်တို့ ရပ်တန့်သွားသည်။ စပ်စုချင်တာမျိုးမဟုတ်
ဘဲ စူးစမ်းချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဗီရိုတံခါးအကွယ်မှ နောက်သို့
ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး ထွက်အရပ်

“ဆောရီး...ဇံ၊ ငါ နင့်ဆီလာတာ မဟုတ်ဘူး”

အသံကို ကြားရပေမယ့် ကျောခိုင်းအနေအထားကြောင့်

ရုပ်ကိုမမြင်ရ။

အနက်ရောင်ဆွယ်တာလက်ရှည်ပေါ် ဂျင်းချိုင်းပြတ် ခါးရှည်တစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားသော ကျောပြင်တစ်ခု။ ချိုင်း အနားသားတွေက ဖွာဖရာ လွင့်ထွက်နေပြီး ဂျင်း(နီ)ပင်(နီ)တူ တော့လည်း အရောင်ပျော့ပျော့နှင့်လူက ဖျတ်ခနဲ ဒီဘက်လှည့် ရပ်သောအခါ အသင်္ချေရင်ထဲ ဒုတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ အေးကူငြိမ်း သွား၏။

“ဟင်”

အသင်္ချေ မြင်လိုက်ရတာက မိုးရွာတဲ့နေ့က အသင်္ချေထုတ် တီးပေးသွားသည့် ဆံပင်ဖရိုဖရဲ ပွစာကြနှင့် ဟိုလူ။

“သူ”

နှုတ်မှ တိုးတိတ်စွာ ပွင့်ဟသွားသံအဆုံးမှာ သူကလည်း အသင်္ချေကိုမြင်ပြီး အသင်္ချေရှိရာ လျှောက်လာ၏။

“ခင်ဗျားက ဒီမှာကိုး”

အသင်္ချေက သူပုခုံးကိုကျော်ပြီး နောက်နားဆီ လှမ်း အကြည့်မှာ အသည်းကွဲမျက်ဝန်းတွေမှ ဒေါသမီးတောက်သော စံထံမှ အကြည့်တွေနှင့် တန်းခနဲတိုး၍ အနေရခက်သွားသည်။

“ထီး လာပြန်ယူတာမဟုတ်လား၊ အသင်္ချေ သိမ်းထား မိတာယ်၊ ပြန်ပေးပါ့မယ်၊ ဟို...သူနဲ့စကားပြောရင်ပြောလေ”

အသင်္ချေကို ရန်လိုစွာ ကြည့်နေသည့် စံဆိုသည့် ကလေးမ နို့ရာ အသင်္ချေက မေးဆတ်ပြတော့ ကြက စံရှိရာ တစ်ချက်ငဲ့ ကြည့်ပြီးမှ အသင်္ချေဘက်လှည့်ကာ အသင်္ချေမျက်နှာကို စိုက် ကြည့်၏။

“ဆောရီး...ကိုယ်လာတာ သူ့ဆီလာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်လာတာ မင်းဆီကို”

“အသင်္ချေဆီကို”

အားလုံးအကြည့်တွေက သူနှင့် အသင်္ချေထံ အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုး စုပြုံရောက်နေမှန်းသိ၍ အသင်္ချေမျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်း စက်သွားကာ သူ့မျက်နှာချောချောကို အလန့်တကြားလေး မော့ ကြည့်သည်။

အသင်္ချေက ရှေ့နောက် တညီတည်းရှည်တဲ့ဆံပင်ကို အလယ်ခွဲပြီး ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ကာ ရင်ဘတ်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ချထားကာ အဖြူနှင့်အနီကွက်တုံးပါတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီကို ထုံးစံအတိုင်း ခါးအားမှာ စုံစည်းလျက် အနီရဲရဲ စကတ်ဝတ်ထားသော အသင်္ချေ

အလှက ချစ်စရာအလှတရားများနဲ့ ပြည့်စုံနေတာကို အားလုံးက
ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဘက်ခန်းမှာ မင်းရှိတယ်ဆိုလို့ လိုက်
လာတာ”

“ဟုတ်...ဒီမှာ ထီး”

အသင်္ချေက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ ပြန်ပေးရန်အသင့် အကျအနု
လိပ်ထားသည့်ထီးကို ထုတ်ကာ ကမ်းပေးတော့ ကြက နှာတံ
ကျောကျောလေးအောက်က နီးမြန်းပါးလှပ်သော သူမနှုတ်ခမ်းအစုံ
ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း အသင်္ချေပေးသော ထီးကို ချက်ချင်းပြန်မယူ။

“ကိုယ်လာတာ အဲဒီထီးကြောင့် မဟုတ်ဘူး”

အသင်္ချေထံမှ ကမ်းလက်စထီးကို ပြန်တွန်းထုတ်ရင်း
သူက စားပွဲမှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ ကိုယ်ကိုကိုင်တော့
အသင်္ချေနှင့်သူက နီးနီးလေးဖြစ်သွား၍ ရှက်လန့်သောစိတ်နှင့်
ယောင်ယမ်းပြီး အသင်္ချေ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်တော့ သူက သဘော
တကျနှင့် ခေါင်းမောရယ်တော့ အသင်္ချေ အကြည့်တွေက စောစော
က ငိုနေသည့် စံရှိရာ မလုံမလဲရောက်သွား၏။

“ကိုက်မစားပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်က မိတ်ဖွဲ့ဖို့လာတာပါ”

“ဟင့်အင်း...သင်္ချေ သူများရည်းစားနဲ့ မိတ်ဆွေမဖြစ်
ချင်ဘူး”

ပြတ်သားတင်းမာစွာ အသင်္ချေ ငြင်းလိုက်တာ မိန်းမသား
နှင်းစာနာက တစ်ပိုင်း၊ လူရှုပ်လူပွေနှင့် မပတ်သက်ချင်တာ
တစ်ပိုင်း။ သူ့ကြောင့် ခံစားရပါသည်လို့ ကြေညာထားသော
စစ်ယောက်ရှေ့မှာ အသင်္ချေက သူနှင့်ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်ချင်။

သူက ထူးဆန်းသွားသလို မျက်ခုံးတန်းတွေ ပင့်တက်
သွားပြီးမှ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ အသင်္ချေ မျက်လုံးထဲကို
စိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုယ် ဘယ်သူရည်းစားမှ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုရင်ရော”

“ဟင့်အင်း...အသင်္ချေမှာ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ
ထားဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ ကူညီခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ၊ ထီးပြန်ယူ
သွားပါ”

—စားပွဲပေါ်မှ အသင်္ချေ တွန်းပေးသော ထီးကို ကြက
ဖမ်းတားထားရင်း သူပြောချင်တာ ဆက်ပြောသည်။

“ကိုယ့်နာမည် ထင်တိုင်းကြ”

“အသင်္ချေက နာမည်ပြောပြီး မိတ်မဆက်တတ်ဘူး”

အသံအသံ

အသံအသံ ပြောပြီးတာနှင့် ချာခနဲ နောက်ပြန်လှည့်ကာ ဒီရိုရေသွားရပ်သည်။ သူနှင့် ဆက်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်၍ ကြီးမားတဲ့ တံခါးချပ်ကြီးနောက် ဝင်ပုန်းတာဆိုရင် ပိုမှန်ပါလိမ့် မည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူက ဒီလို ရှုပ်တတ်ပွေတတ်သူမှန်း သိသွားတော့ အသံအသံရင်ထဲမှာ နှမြောသလိုလို စိတ်ဆိုးသလိုလို နှင့် ဒေါသလည်းဖြစ်သည်။ သူ့အကြည့်စူးတွေကို အသံအသံ ပြန် မကြည့်ရဲအောင် ကြောက်စိတ်လည်း ဝင်နေသေးသည်။ အသံအသံ က စိတ်ထွက်ပေါက်ပေးသည့်အနေနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို စုချွန်ကာ လေပူ ကို ဝှုန်းခနဲ မှုတ်ဖုတ်သည်။

“ဒီမှာ... နာမည်မပြောလည်း ကိုယ်က သိပြီးသား”

“ဟင်”

နောက်ကအသံကြောင့် အသံအသံကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ အသံအသံက ထွက်သွားပြီထင်ထားပေမယ့် သူက မသွားသေးတော့ ပိုစိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ရည်းစားဟောင်းရှေ့မှာ ထားပြီး အသံအသံနဲ့ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားတာကတော့ တဆိတ် လွန်လွန်းသည်။

“အိုကေလေ၊ နောက်မှ ထပ်ဆုံကြတာပေါ့၊ မင်းနားမှာ နီယံ အမြဲရှိနေမှာပါ ချစ်အသံအသံ”

ကြည့်စမ်း... ဒီလူ။ အသံအသံနာမည်ကိုခေါ်ပြောသွား၍ အသံအသံ အကြည့်တွေက သူ့ဆီ ပျက်ခနဲရောက်သွားတော့ သူက အသံအသံကို ခပ်တည်တည်မျက်ဝန်းတွေနှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး ပျက်ခနဲ နှုတ်စိတ်ဖက် မှိတ်ပြသည်။

“သွားပြီ ချစ်အသံအသံ၊ ညနေကျမှ တွေ့မယ်”

လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြီး နှုတ်ဆက်သွား၍ အသံအသံ ကြော့ချင်သောစကားများကို ပြောခွင့်မရလိုက်ပါ။

တစ်စထက်တစ်စ လူစုံလာတဲ့ အတန်းသားတွေရဲ့ အကြည့်က သူမထဲမှာသာ အားကောင်းစွာ စိုက်ဆင်းလျက်ရှိ သည့်အထဲ အငိုမျက်လုံးနှင့် ကောင်မလေးအကြည့်က အစူးရဲဆုံး နှို ထိုနေရာက အသံအသံ အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့သည်။ နာမည်နဲ့ ဆူလိုက်အောင် ဒီလူလုပ်သွားပုံက တကယ် ထင်တိုင်းကြဲသွား တာပါလား။

* * *

အခန်း (၄)

“မင်း ကျရှင်မြန်တက်တော့မှာလား ကြ”

“အင်း...စဉ်းစားဦးမယ်၊ သူက ဆရာမဆိုတော့ ကိုယ်
က နေရင်းထိုင်ရင်း သူတပည့်ဖြစ်နေဦးမယ်”

“မင်းပဲ ဒေပြောကောင်း၊ တစ်သက်လုံး ထင်တိုင်းကြ
လာတဲ့သူက အသင်္ချေတပည့်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့တဲ့”

“ဖြစ်နိုင်ချေကို ပြောတာကွ”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ဘယ်သူမှမယ့်ဘူး”

ကြွက မုန်းကို နားအားကပ်ရင်း ကားနောက်ခန်းကုရိုင်
ပေါ် ဝံ့ချကာ နက်ပြာရောင်ခိုင်းနေသော ကောင်းကင်ကြီးထဲ

ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ပေါ်ထွက်နေသော ကြယ်ပွင့်တွေကို အစိုးအကာ
မဲ့ ကားထဲမှထွေးရင်း အသင်္ချေ မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်
သည်။

“ငါ သူ့ကို တကယ်ငြိသွားပြီထင်တယ် ငုံးဥ”

“ဒါ မင်းဖြစ်နေကျပဲ ကြ၊ မိန်းမလှလေးတွေတိုင်း မင်း
ခံစားနေကျ ဝေဒနာကွ”

“မတူဘူးကွ၊ သူနဲ့ကျတော့ တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“သွားစမ်းပါ ကြရာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် ဘာဖြစ်
လို့ဖြစ်မှန်းမသိဘဲနဲ့”

“တကယ်ချစ်စရာလေးကွ”

ငုံးဥက ထင်တိုင်းကြ ဘာပြောပြော မယ့်။ ဒီလိုစကား
မျိုးတွေက သူ့အတွက် ရိုးနေပြီဖြစ်၍ စိတ်လည်းမဝင်စား။

“ငါ တကယ်ပြောနေတာ ငုံး”

“ဟုတ်ရင်တော့ ဝမ်းသာပါတယ်”

မေးပုံက သံသယနှင့်ဖြစ်ပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ဒီကောင်

ရည်းစားတွေထားခဲ့ ရှုပ်ခဲ့တာ ထင်တိုင်းကြုံရဲ့ အသက်ရဲ့နှစ်ဆ တောင် မကတော့။ ဒီနေ့တွေ့ပြီး မနက်ဖြန်တွဲကာ နောက်နေ့ကျ တော့ လုံးဝမသက်ဆိုင်တော့ပါဆိုသည့် လူစားမျိုး။ တစ်နေ့တည်း နေရာခြား၊ အချိန်ခြားပြီး နှစ်ယောက် သုံးယောက် ပြိုင်တွဲတာ မျိုးကလည်း ထင်တိုင်းကြုံ ရာဝင်မှာအပြည့်။

“ကောင်မလေးတွေသိသွားရင် မျက်နှာပူစရာကြီး ကြ ရာ၊ ကြည့်လုပ်”

ငုံးဥနှင့် လပြည့်ကသာ ပူပူလောင်လောင် ဖြစ်နေပေ မယ့် ထင်တိုင်းကြုံက ပီကေဝါးမပြတ်၊ စီးကရက်ဖွာမပြတ်ဘဲ မထိတရိုမျက်နှာပေးက အမြင်ကတ်ချင်စရာကောင်းအောင် ချော နေတာ ဝန်မခံလို့မဖြစ်။

“ငါ မျက်နှာပူဖို့ ထားစမ်းပါကွာ၊ အားလုံးက ကျေနပ် နေတဲ့ကိစ္စ မင်းတို့သာ ကြားထဲက ဝင်မရှုပ်နဲ့”

ဘယ်သူမှ ထင်တိုင်းကြုံကိစ္စထဲ ဝင်မရှုပ်ပါ။ နောက် ထပ် တားမြစ်ကန့်ကွက်မည့်သူလည်းမရှိတော့ ထင်တိုင်းကြုံတို့ ကတော့ ရည်းစားရရှိရေးဆိုတာ စီးကရက်တစ်လိပ်မှတစ်လိပ်သို့ ကူးတာလောက်တောင် မခက်ခဲသည့် ဒီဇိုင်းအပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

“ထင်တိုင်းကြုံဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာ နေရာ မရှိဘူး၊ ကိုယ်ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာသိတယ်၊ ငါနဲ့တွဲမယ်ဆိုရင် အူတိုတာတွေ၊ သိမ်းပိုက်ချင်တာတွေ ဆောရီး၊ အကေတည်းက ချစ်လို့တွဲတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ပျော်ချင်လို့ တွဲတာ၊ အာရုံနောက်မယ့်လူဆို နားထားပဲ”

အချစ်အပေါ်မှာ လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိခဲ့သော ထင်တိုင်း ကြုံလိုလူက အသင်္ချေဆိုတဲ့ မိန်းမလှလေးနှင့်ကျမှ ရင်ခုန်သလိုလို စိတ်လှုပ်ရှားသလိုလိုဖြစ်နေတာ အချစ်လား။ တစ်ခုမှ ထင်တိုင်း ကြုံကို ထုတ်မမေးရသေးခင်မှာပဲ ကြွဘက်က ဖုန်းချသွား၏။

“ဖုန်းချလိုက်ပြီဟေ့...ဒါပဲ”

ထင်တိုင်းကြုံ ဖုန်းပိတ်ပြီးမှ တော့(ချုံ)စခရင်(မ်)ပေါ် အသင်္ချေ ပုံတွေကို ပြန်ခေါ်ရင်း လှပသော မျက်နှာလေးကို ချက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်ပစ်သည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ချက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့် ဂရုမစိုက်သလို ကျော်ဖြတ်သွား သည့် အသင်္ချေပုံစံလေးကိုမြင်ယောင်ရင်း ထင်တိုင်းကြုံ နှုတ်ခမ်း မှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ပေါ်လာ၏။

မင်း ကိုယ့်ကို စိန်ခေါ်တာဆိုရင် သိပ်မှားသွားမှာတွေ့

အသံအသံ၊

ကိုယ်က အဲဒီလို စိန်ခေါ်မှုမျိုးကိုမှ စိတ်ဝင်စားတာ မင်း

သိလား။

လှပသော အသံအသံ မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ ပြောလိုက်တော့ ပုန်းထဲက အသံအသံ ထင်တိုင်းကြ မျက်နှာ ချောချောကို ခပ်တည်တည် ပြန်စိုက်ကြည့်နေပုံက အသည်းယား စရာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် လှပသော မျက်နှာလေးထက် ချစ်အနမ်းတွေ အများကြီး ခြွေချလိုက်ချင်သည်။

ဒါဆို အသံအသံနဲ့ သူ့ကြားမှာ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ။

မင်းကို ကိုယ်ချစ်မိပြီထင်တယ် အသံအသံ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသေချာသော စကားတစ်ခု သူ့နှုတ်ဖျား က ထွက်သွား၍ သူ အံ့သြသွားသည်။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မသိခင် ကိုယ့် နှလုံးသားကို သူ့ဘာသာ သိမ်းပိုက်ထားနှင့်ပြီးသားလား။

“အသံအသံက တိချယ် အားအကိုးရဆုံး တပည့် တစ်ယောက်ပဲကွ”

တိချယ် စာသင်ခန်းမှ စာရေး ကိုနေမျိုးက ထင်တိုင်းကြ

သိချင်တာတွေ ရှင်းပြသည်။ အသံအသံ နေသည့်နေရာ၊ အသံအသံ မီးသားစုအားလုံး သူသိခဲ့ရသည်။

“မင်း မဟုတ်တာတွေမစဉ်းစားနော် ကြ၊ ကောင်မလေး ထဲကတယ်ကို ရိုးရိုးသားသားလေး၊ ဒီတစ်ယောက်တော့ လွတ် ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်ပါ ကြရာ၊ မင်းအနားမှာ တခြား မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ၊ သနားပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း သနားတာပါပဲ”

“မင်းကွာ”

တိချယ် ဒေါ်မိုးမမက ဆွေမျိုးအတိအကျစပ်လျှင် ဒယ်ဒီ နှင့် ညီမနှစ်ဝမ်းကွဲ။

“ကိုကိုတိုင်းသားကို ဒီတိုင်း ထားတော့မှာလား၊ ဖအေ ထဲ စီးပွားရေးလောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ဘုရင်၊ ဆွေမျိုးတွေ ဆိုတာက ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာဆိုတာတွေချည်း၊ အဒေါ် တစ်ယောက်လုံးက ဆယ်တန်းကို အောင်ချက်ကောင်းတဲ့ကျောင်း နှင့်ထားပြီး ထင်တိုင်းကြ တစ်ယောက်တည်းကျမှ ဆယ်တန်း တောင် ပြောအောင် မအောင်နိုင်တာ ဖြစ်သင့်လို့လား ကိုကိုရယ်”

“နင့်တူကိုက တမင် အောင်အောင်မဖြေဘဲနေတာ

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုကိုက ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား”

“ပြောသားပဲ၊ ရမှမရတာ”

သားအကြောင်းပြောနေသည့် ဒယ်ဒီမျက်နှာက ချစ်ခြင်း
ကြင်နာခြင်းတွေနှင့် ခပ်ပြုံးပြုံး။ ဘယ်တုန်းကမှ ထင်တိုင်းကြိုက်
မဆူမငေါက်။ လေသံမာမာနှင့်ပင် မပြော။ အမြဲ အလိုလိုက်
အကြိုက်ဆောင်တတ်သည့် ဒယ်ဒီအကြောင်း အစင်းသိနေသည့်
တီချယ်က သူ့အစ်ကိုကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ကိုကိုတို့ သားအဖအကြောင်း မိုး သိပါတယ်၊ သား
ဘာလုပ်လုပ် ကိုကိုက အမြဲ ကျေနပ်နေကျမဟုတ်လား”

“ဟ...မကျေနပ်လို့ဖြစ်မလား မိမိုးရ၊ သားလေး
ဒီတစ်ယောက်ရှိတာ”

“သိပါတယ် ကိုကိုရဲ့၊ ကြွားမနေပါနဲ့၊ ဟွန်း... နာမည်
ပေးထားတာကိုက ထင်တိုင်းကြိုဆိုတော့ သူ့စိတ်နဲ့သူ့ကိုယ် ထင်
တိုင်းကြဲနေတာ ဘာဆန်းလဲ”

ဒေါ်မိုးမမက အစ်ကိုဖြစ်သူကို မကျေနပ်မှန်းသိတော့
ဦးတိုင်းကျော်က ညီမဖြစ်သူကို သဘောကျစွာရယ်သည်။

“နင့်စေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ် မိမိုးရယ်၊ နင့်
ဖြစ်စေချင်သလို ငါလည်း ဖြစ်စေချင်တာပဲ၊ ဖြစ်မလာတော့
တောတ်နိုင်ဘူး”

“ကိုကိုကိုယ်တိုင်က တတ်နိုင်အောင်မှ မလုပ်တာ”

“အေး...နင့်ပဲပြောတော့”

“တော်ပါပြီ၊ ကိုကိုတို့ သားအဖထဲ ဝင်မပါတာပဲ
ဘောင်းတယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူကို စကားအနိုင်ပြောလိုက်ပေမယ့် တကယ်
ဘမ်းကျ ဝင်မပါဘဲ နေနိုင်တာလည်းမဟုတ်။

“ဆယ်တန်းအောင်အောင် ဖြေစမ်းပါ ကြဲရယ်”

“ဖြေမှာပါ တီလေးရဲ့၊ ဒီနှစ် တီလေးကျောင်းကို အား
ဆေးမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းသားလိုတော့ မဆက်ဆံရဘူး၊
အဲဒီကတိရရင် ဆယ်ယောက်ဝိုင်းထဲလာမယ့်”

တူအရိုး ကတိကဝတ်ပြုပြီးမှ ဆယ်ယောက်ဝိုင်းမှာ ထင်
တိုင်းကြဲ ပါလား၏။ ဒါပေမဲ့ ပုံမှန်ဇယားထဲမှာ မပါ။ သူ တက်
ချင်သည့် အချိန်တက်ပြီး သူ မတက်ချင်သည့် အချိန် ပေါ်မလာ။

“ဒီလိုပုံနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဆယ်တန်းအောင်မှာလဲ ကြဲ

ရယ်၊ မင်းတစ်ယောက်နဲ့လည်း တီလေး စိတ်ညစ်ပါတယ်”

ဒေါ်မိုးမမ တကယ်စိတ်ညစ်နေပေမယ့် ထင်တိုင်းကြုံနှင့် သူ့ဒယ်ဒီကတော့ ဒေါ်မိုးမမလို စိတ်မညစ်ကြပါ။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့...သား၊ ဒီနှစ်အောင်မှာလား”

“အေးဆေးပါ ဒယ်ဒီရာ၊ ကြံ တကယ်မလုပ်ချင်သေး လို့ပါ”

ဒယ်ဒီကတော့ သူ ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မမြင်တဲ့ထုံးစံ အတိုင်း ကြံစကားကို သဘောကျစွာ တဟားဟားရယ်သည်။

“ငါ့သားက ဆယ်ယောက်တည်းရှိတော့ ပျင်းတယ်ထင် ပါရဲ့ မိမိုးရယ်၊ ဒါကြောင့် လူများတဲ့နေရာ သွားတက်တာနေ မှာ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သား”

“ရက်စိတ် ဒယ်ဒီ”

လိုက်ဖက်ညီသော သားအမကြားမှာ ဒေါ်မိုးမမ ဝင်မပါ တော့။

အခုတော့ မင်းကြောင့် ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ဝိုင်းထဲ ပြန် လာရတော့မယ်ထင်တယ် အသင်္ချေ။ စခရင်(မ်)ထဲ ထင်ရှားစွာ မြင်နေရတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးတွေကို လက်မနှင့် ဖွဖွထိရင်း ရေရွတ်

တော နှုတ်ခမ်းများက မဟုတ်ဘဲ ရင်ဘတ်ရဲ့ ဟိုးအနက်ရှိုင်း နှုတ်ခမ်းရင် မင်း ယုံပါ့မလား။

“ဟား...မိုက်တယ်ကွာ၊ လန်းလှချည်လား ကိုကြံ၊ အထယ်...ဒီခိုင်းက လန်ထွက်နေတာပဲ”

စူးရှသော စကားသံနှင့်အတူ ရန်စူးစူးက ထင်တိုင်းကြုံ နေနေရောက်လာ၍ သူခေါင်းထောင်ကြည့်တော့ ထင်တိုင်း ကြုံရဲ့ ကားဘောနက်ပေါ် လက်စုံထောက်ရပ်နေသော လူစီကို တွေ့သော၊ ကျပ်သော မလုံမလဲဒီခိုင်းနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ စကား ပြောချင်၍ ကူရှင်ပေါ် ခေါင်းပြန်လှဲချတော့ လူစီက ထင်တိုင်း ကြုံနေသည့် ကားရှေ့ခန်းနားထိ ဒေါက်ဖိနပ်သံ ဆူဆူညံညံဖြင့် ကျောက်လာ၏။

“ကိုကြံ”

ခပ်ခွဲခွဲ ခေါ်သံနှင့် ထင်တိုင်းကြုံ အမိုးဖွင့်ပြိုင်ကားနား နေသည့် မျက်လုံးရိစေဝေတွေကို ကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာချော ဆူ တင်းခနဲဖြစ်သွားသလို မျက်ခုံးထူတွေလည်း တွန့်ကုပ်သွား

“ဝေးဝေးနေစမ်း...လူစီ၊ ငါ အာရုံမဆောက်ချင်ဘူး”

“လေစိမ်းတွေ သိပ်တိုက်တာပဲကွာ၊ တစ်ဦးအောင်
တည်း အတူတူနေကြသူချင်း အဲဒီလောက် မစိမ်းသင့်ပါဘူး၊
က ကိုကြကို ချစ်လို့ ခင်လို့”

“ကျစ်”

လဲ့နေရာမှ ထင်တိုင်းကြဲ ထလိုက်သည်။ မထလို့ မပြန်
လူစီကိုယ်ပေါ်မှာ စွပ်ကျယ်လို့ အဟိုက်အပြတ်အကျီက လူစီ
ဖြူဖွေးဆွတ်သော အသားစိုင့်နေရာ တော်တော်များများမြင်အောင်
ပြထားသလို ပေါင်လယ်ခန့်ရှိတဲ့ ဘောင်းဘီတိုကပ်ကပ်
နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး သူ့ဘေးဝင်ထိုင်တာက ထိုင်တာနှင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ထင်တိုင်းကြဲဘေးနား လုံးထွေးပြတ်ကျလာ၍ သူ့
မထရင် ရင်ခွင်ထဲပြိုလာမှာ သေချာသည်။

“နင်မူးလာရင် အေးဆေးနေ လူစီ”

“မူးလာတယ် ဟုတ်လား၊ ခစ်...ခစ်”

“ဒါဆို ကိုကြ လူစီကိုပွေ့ပြီး အိမ်ထဲခေါ်သွားပါလား”

“ဒါမျိုး ဝါသနာမပါလို့ ဆောရီးပဲ”

“လူစီကို ကူညီတာပဲဟယ်၊ ဝါသနာရယ်လို့ နှိုး
လို့လား”

“နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား လူစီ”

လူစီကို ထင်တိုင်းကြဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြော၍ သူမနားက
အောင် ကားတံခါးမဖွင့်ဘဲ အပြင်ကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်
ထွက်လိုက်၏။

“အမလေး...အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ”

“ဘာလဲ...ကိုကြကို ဦးတိုင်း ဆုမှာစိုးလို့လား”

“ကိုကြကို လူစီက စတာပါနော်...ခစ်...ခစ်”

လူစီက ထင်တိုင်းကြဲ ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ရင်း တခစ်ခစ်
သေသည်။ လူစီအတွက် ထင်တိုင်းကြဲပုံက ရယ်စရာဖြစ်ချင်
နေပေမယ့် ထင်တိုင်းကြဲအတွက် လူစီပုံက ရွံစရာ မုန်းတီး
စရာ ဖြစ်နေတာကို လူစီ သိမည်မဟုတ်။ ဒီလိုမိန်းမတွေ
သူတို့ကိုယ်သူတို့လည်း လူတကာ ရွံမုန်းစရာသတ္တဝါလို့
ထင်တတ်ကြသူတွေမှမဟုတ်ဘဲ။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

“ကိုကြ...မေမေက ပြောတယ်၊ ကိုကြနဲ့လူစီ လက်ထပ်

နေနဲ့၊ ရွှေနေလ တဲ့”

လူစီနဲ့ကျမှ စကားပုံတွေ ဆိုရိုးတွေတောင် ပြောင်းပြန်
အောင် ပြောတတ်သည့် လူစီနှုတ်ခမ်းတွေကို ထင်တိုင်းကြဲ

ရွံ့မုန်းစွာ ကြည့်လိုက်၏။ ထင်တိုင်းကြာအဖေ ဒီတိဒီတိကြသုဇ္ဈာန်
ကြီး ဦးတိုင်းကျော်ကို ရအောင်အမိဖမ်းသူက လူစီအမေ၊ ထောင်
ချောက်ဆင်တာ ဦးတိုင်းကျော်ကိုပဲ ရမည်။ ထင်တိုင်းကြာကိုတော့
မရ။ နာကြည်းခြင်း အမုန်းတွေနှင့် လူစီကို ရွံ့မုန်းစွာ ကြည့်ပစ်၏။

“နင့်အမေ ရပိုင်ခွင့်နဲ့တင် ရောင့်ရဲစမ်းပါ လူစီရာ၊ အမေ
ပြီးတော့ သားကိုပါ အပိုင်ကြံချင်တာ သိပ်မလွန်ဘူးလား။”

“ကိုကြ”

အပြာရောင်လက်နေသော မျက်ခွံတွေနှင့်အပြိုင် လူစီ
မျက်ဝန်းတွေ အရောင်တောက်တာ မာနကြောင့်လို့ မထင်ဘဲ
ထင်တိုင်းကြာကတော့ မခံချိမခံသာဖြစ်သွားသည့် လူစီ ဆေးရောင်
စုံမျက်နှာကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။

“နောက် ဘယ်တော့မှ ငါနဲ့လာပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစား
နဲ့၊ ဒါ နောက်ဆုံးသတိပေးခြင်းဆိုရင် သဘောပေါက်”

“လူစီကို အဲဒီလောက်အထိ မရက်စက်နဲ့ ကိုကြ၊ နောက်
က ကိုကြပိုင်တဲ့ ငွေကြေးတွေ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေမပါဘဲ ကိုကြ
ချစ်တာ”

“အပြောကောင်းသားပဲ”

“ကိုကြ”

နောက်က ခေါ်သံကြားပေမယ့် လှည့်မကြည့်။

ထင်တိုင်းကြာ အခုလိုဖြစ်နေသည့်အထဲမှာ လူစီတို့ သား
အိုကို မကျေနပ်လို့ တမင်ရွံ့နေတာ ထိပ်ဆုံးကဆိုတာ သူ သိ
သလို ဒယ်ဒီလည်း သိမှာပါ။

မာမိရှိရင် သူ့ဘဝ ဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်လာစရာ
ကြောင်းမရှိ။

အခုတော့ ထင်တိုင်းကြာဘဝက အမည်နဲ့လူ လိုက်အောင်
သွားကြီးတစ်ခုလုံး လောင်းကြေးထပ်ပြီး ထင်တိုင်းကြာနေရပေ
မည် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းမှမပျော်တာ သူပဲသိသည်။

နောက်ဘဝတွေရှိရင် ပြည့်စုံငြိမ်းချမ်းတဲ့ မိသားစုမှာ လူ
မပါရစေ။

* * *

အခန်း (၅)

“အခုနောက်ဆုံး အလှည့်ကျတဲ့သူက ထင်တိုင်းကြ
ပါတဲ့ခင်ဗျား”

လပြည့်က သူ့စာအုပ်ကိုပိတ်သိမ်းရင်း ထင်တိုင်းကြ
အမည်ကို ဦးအောင် အော်သည်။ ကျန်ကိုးယောက်က စာအားလုံး
ပြီး၍ ဖုန်းထုတ်ကာ ဂိမ်းဆော့သူနှင့် နားကြပ်တပ်ကာ အိုင်ပတ်
ဖွင့် သီချင်းနားထောင်သူနှင့် အုပ်စုဖွဲ့ကာ အတန်းထဲမှ ထထွက်
သွားသူတွေနှင့်ဖြစ်၍ အသင်္ချေနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်
လိုဖြစ်သွားသည်။

ထင်တိုင်းကြက ခုံတန်းမှာထိုင်ရင်း အသင်္ချေမျက်နှာ

အသင်္ချေ

လေးကို ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်သည်။ အသင်္ချေက သူ့ကို
ကြည့်၍ ထင်တိုင်းကြပုံစံက အသင်္ချေမျက်လုံးထဲမှာ ဘယ်တော့
မှ မပြေ။ ကိုယ်ပေါ်ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကအစ ဘာ
မှ မသိ။

အတွင်းခံ စွပ်ကျယ်အနက်ပေါ် အဖြူရောင်ဂျက်ကက်
ထည် ထပ်ဝတ်ထားကာ ဂျက်ကက်ရင်ဘတ်တွေ လက်မောင်း
တွေမှာ အမေရိကန်အလံလိုလို၊ အင်္ဂလန်အလံလိုလိုတွေ ကပ်
ထုံးက ဖြူဖြူစင်စင်မရှိလှ။ ဂျင်းဘောင်းဘီကျတော့ အပြာဖျော
အဝါဖျောအကွက်တွေ ဟိုတစ်စမှာ ခါးစပ်မှချထားသည့်
ကြိုးက တို့လို့တွဲလောင်း။

လည်ပင်းမှာလည်း ကြိုးအနက်ရှည်ကြိုးတစ်ကုံး ဆွဲချ
ထားကာ လက်ကောက်ဝတ်တွေမှာလည်း ပုတီးကုံးတွေလိုရော
ပြီးတွေ ကွင်းတွေရောနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

စေ့စေ့မကြည့်ရဘဲ မျက်လွှာတစ်ခါပင့်တိုင်း အသင်္ချေကို
တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသလို စူးစိုက်ကြည့်နေပုံက ရဲတင်းလွန်း၍ စိတ်
ထဲ အနေရခက်လျက် တစ်ခုခု ရန်တွေ့ပစ်ချင်သည့် စိတ်ကို
အည်းကျိတ်၍ မျှသိပ်နေရသည်။

“ကဲ...စာဆိုလို့ရပြီ”

ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာ၊ ဦးရွေးပြီး စာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ ဒီနေ့အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့် လေ့ကျင့်ခန်းစာမျက်နှာကိုကြည့်နေလိုက်၏။ အချိန်သာ ကြာသွားသည်။ တစ်ဖက်ဘက်ဘာသံမှမကြားရတော့ ထင်တိုင်းကြံမျက်နှာကို မော့အကြည့်မှာ အသင်္ချေမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသူ မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တည့်တည့်တိုးသည်။

“ဒီမှာ...ရှင်အတွက် ဒီနေ့ လေ့ကျင့်ခန်းက ပြီးဦးမှာလား”

“ပြီးမှာပါ အသင်္ချေ”

“ဒါဖြင့် စာမဆိုဘဲ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“လှလို့”

“ဘာရှင်”

“ဪ...အသင်္ချေ ခေါင်းပေါ်က နှင်းဆီပန်းလေးတွေ ပြောတာပါဗျာ”

“ဟွန်း...ရှပ်ကိုက မုန်းစရာ”

“ကဲ...ဆို”

“မင်းအကြည့်မှာကြောင့် xx ငါ တကယ့်ရှုံးချင် xx”

“ရှင်ကို စာပဲဆိုခိုင်းတာနော်၊ သိချင်းဆိုခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဆောရီး...အသင်္ချေက ဆို ဆိုတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားချက်နဲ့ တိုက်ဆိုင်တဲ့သိချင်းကို ဆိုဖြစ်သွားတာ”

“ခက်ဆစ်ကို ပြန်ပါ”

သူ ဘာပြောပြော အသင်္ချေမျက်နှာလေးက ခပ်တည်တည်။ သူ အသည်းယားတာကလည်း ဒါပဲဖြစ်သည်။

“ကိုယ့်ကို နည်းနည်းရှင်းပြပါလား”

“ရှင် သိချင်တာရှိရင် တီချယ်ကိုမေးပါ”

“ကိုယ်က အသင်္ချေ ဖြေတာကိုပဲ ကြားချင်တာ”

“ရှင် တမင် အရွံ့မတိုက်နဲ့နော်”

“ဪ...တကယ်အတည်ပြောတာပါဗျာ၊ အသင်္ချေ မျက်နှာလှလှလေးကို မြင်တဲ့နေ့ကစပြီး...”

“ထင်တိုင်းကြ”

“ဗျာ”

ဒေါသဖြင့် အသင်္ချေမျက်နှာလေး တင်းမာခက်ထန်

သွားပေမယ့် ထင်တိုင်းကြုံမျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

“စာသင်ချိန်မှာ စာအကြောင်းပဲပြောပါ၊ တခြားအကြောင်း မပြောပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘယ်အချိန်ကျမှ တခြားအကြောင်း ပြောရ မှာလဲ အသင်နော်”

“ရှင် စာမပြန်တော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“ဟိတ်...နေဦး၊ ကာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဒေါသကြီးနေ ရတာလဲ”

အသင်နော် နေရာက ထရပ်တော့ သူက အသင်နော်ရှေ့က ပိတ်ရပ်ပြီး တားသည့်အတွက် ရှေ့ဆက်မတိုးသဘဲ ဖြစ်သွား သည်။

မည်းနက်ကော့ရွန်းသည့် အသင်နော် မျက်တောင်ကော့ ကော့၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှာတံစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းထူထူစုစုလေး ကို အနီးကပ်ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်သံမြန်လာသကဲ့သို့ ထင်တိုင်းကြုံ။

ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမပြင်ဆင်ထားဘဲ အသင်နော် လှုပ် က ရင်ထဲ အေးမြမှုကို ပေးနိုင်တာလည်း အံ့သြစရာ။

“ရှင် အသင်နော်ရှေ့က ဖယ်နော်”

“တကယ်ပြန်တော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

အသင်နော် လေသံက မာသလို မျက်နှာကလည်း ထန် သည်။

“ကိုယ်တကယ်ပြောတာ အသင်နော်၊ ကိုယ် စာမေးပွဲကျ ခဲ့တာ အဲဒီမြန်မာစာကြောင့်”

အသင်နော် အကြည့်တွေက သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ ခဲ့။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့်ကို အသင်နော် ကူညီပေးပါလား”

“ကျွန်မက ဘာကိုကူညီရမှာလဲ”

“ကိုယ်ညှံတဲ့မြန်မာစာကို သင်ပေးဖို့”

“အဲဒီအတွက်ဆိုရင် ရှင် စိတ်မပူနဲ့ ထင်တိုင်းကြုံ၊ တီချယ် တီ ရှင် ဖြစ်ချင်တာအားလုံး အသင်နော် ပြောပြလိုက်မယ်”

“ဟာ”

ပြောပြောဆိုဆို ထင်တိုင်းကြုံနားက ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ထွက်သွားသည့် အသင်နော်ကြောင့် ထင်တိုင်းကြုံ ဘာမှဆက်မပြော နိုင်ဘဲ နှုတ်ဆွံ့အသွားသည်။

“ဟိတ်...နေဦး”

“အသချေ”

သူ ဘယ်လိုအော်အော် အသချေက နောက်ကို တစ်ချက်
လေးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ရုံးခန်းထဲဝင်သွား၍ ထင်တိုင်းကြဲ စိတ်
ရှုပ်ထွေးသည့်ကြားက ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သဘောကျစွာ ခပ်တိုး
တိုး ရယ်လိုက်၏။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုလား။

ကောင်းပြီ။

မင်းနဲ့ကိုယ် ဘယ်သူ ပိုခေါင်းမာလဲဆိုတာ စမ်းကြည့်ရ
အောင်။

* * *

အခန်း (၆)

“တီချယ့်တူ...ဟုတ်လား”

“နင် တကယ်မသိတာ အံ့ပါရဲ့ အသချေရယ်”

ထင်တိုင်းကြဲက တီချယ့်တူဆိုတာ အခုမှ အသချေ သိရ
ခြင်းဖြစ်သည်။

“အသချေကိုမှ မပြောတာ”

“ဘယ်ပြောပါ့မလဲ၊ ဒီကောင်က ငပွေးပဲဟာ”

“အေးလေ...သူ ပွေလို့ရှုပ်လို့ကောင်းအောင် ရုပ်က
လည်းချော၊ ပိုက်ဆံကလည်း ချမ်းသာတာဆိုတော့ ဒီလောက်
တော့ ရှိမှာပေါ့”

နွယ်က သူမစကားကို သူမဘာသာ မှတ်ချက်ပေးနေ

တာကို အသချေ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေ၏။

အခြေအနေချင်း ဝိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားသလို ရည်းစားများသော သူလိုလူတစ်ယောက်က အသချေလို ဘာမှမဟုတ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တမ်းကစားချင်နေတာကိုပဲ စိတ်ထဲက မုန်းနေသည်။

ထင်တိုင်းကြဲ မျက်လုံးထဲမှာ မိန်းကလေးလှလှမှန်သမျှ သူ့အတွက် အပျင်းပြေ ဆော့ကစားစရာလို့များ ထင်နေလား။

ထင်တိုင်းကြဲလို သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို အပိုင်ရရင် ငါတော့ချမ်းသာပြီလို့ စိတ်ကူးဖြင့် ရူးနေသူတွေထဲ အသချေ မပါ။

ငွေမျက်နှာ ဝုဏ်မျက်နှာတစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး အကျင့်စာရိတ္တတွေကို မေ့ထားမည်မဟုတ်။ ဝုဏ်မရှိ ငွေမရှိပေမယ့် သစ္စာရှိရှိ ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် နေတတ်သူကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူတွေထဲမှာ အသချေလည်း ပါသည်။

ရှုပ်ထွေးပွေလီနေသူမျိုး အလိုမရှိ။ ထင်တိုင်းကြဲက အသချေကို တွေ့ပြီးမှ ကျူရှင်တက် မှန်လာ၏။ အသချေကို တီချယ်ကိုယ်တိုင်က ထင်တိုင်းကြဲနှင့် အတူတူ ကျက်ပေးပါလို့ မဖြစ်မနေ တာဝန်ပေးလာတော့ တီချယ်စကားကို မနာခံလို့မဖြစ်

တော့။ သူ့နားကို စိတ်ပါပါ မပါပါ သွားနေရသူက အသချေ။

“အသချေ”

“ဟင်...ဘာလဲ နွယ်”

“အသချေကို သူ့နားခေါ်ထားတာ ထင်တိုင်းကြဲမှာ အကြံရှိချင်ရှိနေမှာလို့ ပြောတာ”

နွယ်စကားကြောင့် အသချေရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွားပေမယ့် ထင်တိုင်းကြဲလိုလူကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အသချေက ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ကိုယ် တည်ငြိမ်နိုင်ခဲ့သည်။

“သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ နွယ်ရယ်၊ အသချေဘက်က အနေမှန်ရင် ပြီးတာပဲ၊ သူလို လူရှုပ်လူပွေကိုလည်း အသချေ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ဟိုက စိတ်ဝင်စားနေရင်ရော”

နွယ်စကားကြောင့် အသချေ ပြုံးလိုက်သည်။

“သူလိုလူကို ပြန်ချစ်မိရင် အသချေပဲ ဘဝပျက်ရုံ အသည်းကွဲရုံ ရှိမှာပေါ့ နွယ်ရယ်၊ အသချေ ဒီလောက်မမိုက်ပါဘူး”

“တခြားမိန်းကလေးတွေလည်း အသချေ တွေ့သလို

သွေးစိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊ ဒါမှ ထင်တိုင်းကြကိုယ်တိုင် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အထင်မသေးရဲတော့မှာ”

နွယ်စကားကို အသေချေ ထောက်ခံပါသည်။

“ထင်တိုင်းကြက ငရွပ်”

“ထင်လို့ပါ”

နောက်ပါးဆီမှ အေးစက်စက်အသံကြောင့် အသေချေတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အထိတ်တလန့် နောက်လှည့်ကြည့်တော့ သူတို့ နောက်မှာ မားမားကြီးရပ်နေသူက ထင်တိုင်းကြ။

“ထင်တိုင်းကြ”

နွယ်မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့။ မီးဖိုချောင်နှင့် စာသင်ခန်း ပေါင်းကူးထားသည့် လမ်းကျဉ်းလေးထိပ်မှ အသေချေတို့ နှစ်ယောက်ကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်နေ၏။

“ဒီနေ့ ဝိုင်းအချိန်မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာတာလဲ”

“ဘာလဲ...ကိုယ့်အတင်းပြောနေတာ လူမိသွားလို့လား”

“အို”

ထင်တိုင်းကြစကားကြောင့် နွယ်မျက်နှာက ထိန်းမရအောင် ပျက်သွား၏။

“အမှန်တွေပြောတာ အတင်းမှမဟုတ်ဘဲ”

အသေချေက နွယ်ကိုယ်စား ထင်တိုင်းကြကို ရန်စွာတော့

အသေချေမျက်နှာကို မျက်လုံးလက်လက်တွေနှင့် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။

“တော်တော် အမှန်တရားတွေ ပြောချင်နေတယ်ပေါ့ ဆိုလား”

“နွယ်တို့သွားရအောင် အသေချေ”

“မင်း သွားချင်သွား၊ အသေချေကို ထားခဲ့”

“ဟင်”

ထင်တိုင်းကြ စကားကြောင့် အသေချေတို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။

“နင် နေခဲ့မှာလား အသေချေ”

“ဘာလို့နေခဲ့ရမှာလဲ၊ လာ...သွားမယ်”

“ပြောမရရင် လက်ကို ဆွဲထားမှာနော်”

သူ ဘာပြောပြော အသေချေ ဂရုမစိုက်။ နွယ်နှင့်အတူ အသေချေက ဖြတ်သွားတော့ သူက အသေချေရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်သည်။

“ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ့်အကြောင်း မင်းကို ပြောမလို့”

“ဘယ်သူက ရှင့်အကြောင်း မေးနေလို့လဲ”

“ဖယ်ပါ”

“မဖယ်ဘူး၊ ကိုယ်ပြောတာ ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီးမှ သွား”

“မင်း သွားလို့ရပြီ နွယ်”

နွယ်က အသေချေကိုကြည့်ပြီး အသေချေတို့နားက ထွက် သွား၏။

“နွယ်”

“ကိုယ် တကယ်ရည်းစားများခဲ့တာ အသေချေ”

အသေချေက ဟိုဘက်တိုးထွက်ဟန်ပြင်တော့ ဟိုဘက် တိုးရပ်သည်။ ဒီဘက် တိုးထွက်ဟန်ပြင်တော့ ဒီဘက်ပိတ်ကွယ် ရပ်နှင့် အသေချေ မမေးဘဲ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောနေသူကို မုန်းမုန်းနှင့် ဒေါသဖြစ်လာ၏။

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ”

“အမှန်တရားကို ပြောတဲ့လူ၊ ဘယ်သူမှ အခုချိန်ထိ ကိုယ့်ရင်ဘတ်ထဲ မရောက်သေးဘူး အသေချေ”

“အဲဒါ အသေချေက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“သိစေချင်တာ၊ အသေချေနဲ့ တွေ့ပြီးကတည်းက ဇာတ်

အသေချေအားလုံး ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုတာ ယုံ”

“ရှင် ပြောလို့ပြီးပြီလား”

“မပြီးသေးဘူး၊ ကိုယ် အခု တကယ်ချစ်တတ်လာပြီ၊

အဲဒီ ကိုယ်ချစ်တယ် အသေချေ”

“သေလိုက်”

“နီး...အချစ်နဲ့အတူ သက်ရာကျော်နေဦးမှာ”

“စိတ်ကူးတွေ သိပ်ယဉ်မနေနဲ့ ထင်တိုင်းကြ၊ လောက

မှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေချည်း ဖြစ်ခွင့်ရနေရင် ဒုက္ခဆိုတာ

အောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ၊ ကိုယ့်အချစ်ကို အသေချေ ယုံကြည်လာ

အောင် ကိုယ်ကြိုးစားမယ်”

အသေချေ ဘာမှမပြော။ သူ့ကို ကွင်းရှောင်ပြီး သူ့ရှေ့က

သွားလာခဲ့သည်။ တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာမှာကို ကြိုတင်သိထား၍

အသေချေဘက်မှာ အမုန်းလက်နက်တွေ အသင့်ပြင်ဆင်ထားတာ

တွေ့ရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ ထင်တိုင်းကြ။

* * *

အခန်း (၇)

“ဖယ်စမ်းပါ ကိုကြီးရာ၊ ဒီလောက်တော့ အသင်္ချာ လုပ် နိုင်ပါတယ်။ ကိုကြီးက တစ်လမှာ တစ်ရက်လေး နားရတာ၊ အေးအေးဆေးဆေး နားပါ၊ သွား...သွား”

အသင်္ချာ အဝတ်လျှော်သည့်နေရာမှာ ဇွတ်လာကုန်သည့် အစ်ကိုဖြစ်သူကို သနားစိတ်ဖြင့် အသင်္ချာက သူ့နားက ဇွတ်အတင်း တွန်းလွှတ်သည်။ ဒီအလုပ်တွေက အသင်္ချာ လုပ်နေကျအလုပ် တွေမို့ ကိစ္စမရှိ။

“ညီမလေးလည်း တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ပဲ အနားရတာ မဟုတ်လား”

“အသင်္ချာအလုပ်က မနားရလည်း ပင်ပန်းတာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကိုကြီးသာ ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုရ၊ ကိုယ့်အလှည့်ပြီးရင် ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ကီးဘုတ်တီးပေးရနဲ့၊ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းလဲ၊ ထိုကြီးက အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ပြီး အလုပ်လုပ်ရတဲ့သူ၊ ပြီးတော့...”

အသင်္ချာကကားသံ တိတ်ကျသွားတော့ လူမော်က ဆက် ခြေဦးလေဆိုတဲ့ သဘောနှင့်ကြည့်သည်။ အသင်္ချာကတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာကို သတိမထားမိဘဲ အုတ်ကန်ထဲက ရေ ဆွေကို လက်များနဲ့ ဆော့ကစားရင်း

“ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ကိုကြီးက ဝင်ငွေအကောင်းဆုံးလူ၊ ကိုကြီး စာ မိဘကို အသင်္ချာထက် ပိုဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့လူဆိုတော့ ထိုကြီးကို ဦးစားပေးတာက အဖေ အမေကို ကျေးဇူးဆပ်တာနဲ့ အတူတူပဲလေ”

“ဒါနဲ့ပဲ ညီမလေး ဘာလုပ်လုပ် အစ်ကိုက ထိုင်ကြည့် နေမှာလား၊ ဖယ်စမ်း...ဒီစောင်ကို ကိုကြီး ရေစင်အောင်ဆေးပေး ခယ်”

“ရေတွေစိုကုန်မှာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့၊ ညီမလေးပဲ လုပ်ပါ ခယ်”

လူမော်က အသချေစကားကို ဂရုမစိုက်။ သူ့အား နှင့် အသချေ လျှော်နေသည့်စောင်ကို လှလျှော်တော့ ခဏလေး နှင့် သေသေသပ်သပ် ပြီးသွားသည့်အတွက် အသချေ ပျော်သွား သည်။

“ကိုကြီး တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေစိုကုန်ပြီ”

“ရေစိုတော့ ရေချိုးရတာပေါ့ဟာ၊ ကဲ...နောက် တစ်ထည် လာထား”

“ခစ်...ခစ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် တက်ညီလက်ညီလုပ်ရင်း အထဲ တွေကို ဝှေးပါးစွာ လျှော်ဖြစ်သွား၏။ ဒီနေ့ နားရက်ဆိုတာ အိမ်ရှင်းကြ၊ ခြံနောက်စိုက်ခင်းထဲဆင်းပြီး သစ်ပင်တွေ ပြုပြင် ပေါင်းသင်ကြ၊ ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အားလုံးစုလုပ်ကြမေ့ မယ့် မောရမှန်းမသိ။ အခု စောင်တွေ၊ ခြင်တွေ လျှော်တော့လည်း ကိုကြီးက ဝင်ကူသည့်အတွက် အသချေ ခါတိုင်းလို မပင်မရ တော့ပါ။

“ခြင်ထောင်ကပါးတော့ ဗမာနည်း ဗမာဟန်နဲ့ လျှော် လို့ရတယ် ကိုကြီးရဲ့၊ ဟိုစောင်ကြီးကိုတော့ ကိုရိုးယားလို လျှော်

ပေးမှာ”

“ဘာ”

“ကိုရိုးယားလို လျှော်မှာလေ”

ဇာခြင်ထောင်အပါးလေးတွေမို့ လျှော်ရတာ သိပ်မပင် ဖန်၊ လူမော်က အုတ်ကန်အခြေက ပိုက်ခေါင်းဖွင့်ချရင်း ခြင် ထောင်လုံကြီး ထိုးခံကာ မေးသည်။ အသချေက အိမ်နေရင်း နှစ်အင်္ကျီအနီ၊ ဘောင်းဘီက ခြေသလုံးတစ်ဝက်လောက် အရှည် နှိုကာ အောက်ဖျားမှာ အနားစည်းပါတဲ့ အနီနှင့်၊ နံနက်ရဲ့ နေခြည် အောက်မှာ အသချေက ဖူးပွင့်ရန် အားယူထားတဲ့ ယန်းအင်တစ်ပွင့် လုံး ချစ်စဖွယ် လတ်ဆတ်ရှင်းသန့်လျက်။ နေနှင့်အပြိုင် ထွန်း သင်းသော အရောင်အဝါတစ်မျိုးလို အသချေထံမှ ထွက်ပေါ်နေ သည်။

“ဒီလိုလေ ကိုကြီးရဲ့၊ ကိုရိုးယားလိုဆိုတာ လုံထဲ ဟောဒီလိုဝင်ပြီး အဝတ်တွေ ဟောဒီလို ဟောဒီလို ခြေထောက်နဲ့ နင်းပြီး လျှော်တာလေ၊ ခစ်...ခစ်”

အသချေက ပြောလည်းပြော၊ ရေစိမထားသည့် စောင် လုံကြီးထဲ ခြေစုံဝင်ရပ်ပြီး တစွတ်စွတ်နင်းလိုက် ခုန်လိုက်လုပ်

ရင်း တခပ်ခပ်ရယ်နေမှ လူမော်လည်း သဘောပေါက်ပြီး အသံ
ကျယ်ကြီးနှင့် ထရယ်သည်။

“ဪ...ကိုရီးယားလိုလျှော်တာ ဒီလိုကိုး”

“ပျော်စရာကောင်းတယ် ကိုကြီးရဲ့၊ လာ...ကိုကြီး
အသံချေလို ကိုရီးယားလိုလျှော်”

“နင်ပဲလျှော်ပါ”

“လာစမ်းပါ ကိုကြီးရဲ့”

“ဟေ့...ဟာ...ဒီကောင်မလေး”

“ခစ်...ခစ်”

အသံချေက အိုးတိုးအမ်းတမ်းနှင့် အဝတ်စလုံထဲ ခြေ
ဝင်ရပ်လာသည့် အစ်ကိုကြီးကြည့်ပြီး အားပါးတရရယ်ပစ်သည်။

“ကဲ...လျှော်လေ၊ ဒီမှာတွေ့လား၊ ဟောဒီလို...ဟော
လို”

“ဟဲ့...ကောင်မလေး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေလေ”

လူမော်လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ အသံချေက စောင့်
တွေကို တဖွပ်တဖွပ်မြည်အောင် နင်းသည်။ စလုံက စောင်တွေနှင့်
ခြေထောက်နှစ်ဖုံကြောင့် ကျဉ်းသွားသည့်ကြားထဲ ဟန်ချက်ပျက်

တာ ယိုင်သွားလျှင် လူမော်က ပခုံးလေးကိုကိုင်ကာ ပြန်ထိန်း
ရင်း ကြာတော့ သဘောကျလာကာ အတူတူရယ်မိကြသည်။

“အေးကွ...ပျော်စရာတော့ အကောင်းသား”

“ပျော်ရင် နောက်တစ်ခါ ကိုကြီးဘာသာ လျှော်တော့”

“ဟဲ့...ဒီမောင်နှမ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ဟော...အမေ နိုးလာပြီ”

အမေကို မြင်လိုက်ရတော့ အသံချေ ပြုံးသွား၏။

“ရယ်သံတွေကြားလို့ နိုးလာတာ”

“အမေ အိပ်နေတာကို အသံချေ မေ့သွားလို့ပါ၊ ဒီမှာ
လေ...အသံချေတို့ အဝတ်လျှော်နေတာ”

“မကြီးမငယ် ဘယ်နှယ် ရေစလုံထဲ ဝင်ဆော့နေရတာ
လဲ”

“ကိုရီးယားလို အဝတ်လျှော်နေတာလေ”

“ကဲ...တော်ကြ၊ တော်ကြ၊ ဒီနေ့ အမေ သွားစရာရှိ
သေးတယ်၊ ထမင်းကျက်ပြီလား”

“ကျက်ပြီ အမေ၊ ဟင်းရော ထမင်းရော စားပွဲပေါ်မှာ
အသင့်ရှိတယ်”

“ဟင်းက ဘာဟင်းလဲ”

“ဝက်သားဟင်းလေးချက်၊ ဘူးညွန့်ဟင်းချို၊ ငရုတ်သီး
အညာထောင်း အမေ”

“ဒီနေ့တော့ တယ်ဟုတ်ပါလား”

ဟင်းကောင်းကြိုက်တတ်သည့် အမေမျက်နှာ ပြုံးသွား
တော့ အသင်္ချေလည်း ပျော်သွားသည်။

“ကဲ...ကဲ...ထမင်းခူး၊ အမေစားမယ်”

“ကိုကြီးရော တစ်ခါတည်း စားမလားဟင်”

“အမေ့ကိုပဲ ကျွေးလိုက်ပါ၊ အဖေဦးရင် အဖေပါကျွေး
လိုက်၊ အစ်ကို အဝတ်ဆက်လျှော်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လူမော် အဝတ်ဆက်လျှော်ရင်း ကျန်ရစ်သည်။ အသင်္ချေ
က အမေ့ကို ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေတုန်း အဖေပါဦးလာပြီး ထမင်း
အတူစားသည်။ အဖေရော အမေပါ ထမင်းစားကောင်းတာ မြင်
ရတော့ အသင်္ချေ ပျော်သည်။

“ကိစ္စရှိလို့ ငါ အပြင်သွားဦးမယ်ဟေ့”

အဖေက အရင်နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ကထွက်သွား၍ အမေ

နှင့် အသင်္ချေပဲ ကျန်ခဲ့သည်။ လူမော်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့်
လိုက်သွားသည့်အတွက် သားအမိနှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောချိန်ရသည်။

“သမီး အသင်္ချေ”

“ရှင်...အမေ”

“အမေ သတိပေးထားစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ အမေ”

အမေ့စကားက ထူးဆန်းနေ၍ အသင်္ချေ အံ့သြသွားသည်။
ဒေါ်ယုက နမ္မတ်ဝင်းသန့်နေသော ချစ်အသင်္ချေ မျက်နှာကိုကြည့်
ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်သည်။

“သမီး အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်တာ တစ်လပြည့်တော့
မယ်နော်”

“ဟုတ်...အမေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဪ...အပြင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတော့ အိမ်မှာ
နေသလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ မြင်သမျှ တွေ့သမျှ အသစ်အဆန်း
တွေချည်းဆိုတော့ တစ်ခုခု အမှားလုပ်မိမှာစိုးလို့ပါ”

“အမေပြောချင်တာ အသင်္ချေ နားမလည်ဘူး”

ဘယ်တုန်းကမှ အမေက စကားကို လှပအောင် သွယ်
ဝိုက်ပြောတတ်သူမဟုတ်ဘဲ ဒီနေ့မှ အမေ့ကို အသင်္ချေ စိတ်ထဲ
ထူးဆန်းနေ၏။

“ပြောချင်တာက ရည်းစားမထားဖို့”

“အာ...အမေကလည်း”

အခုမှ သဘောပေါက်သွားကာ အသံထွက်၍ အသင်္ချေ
ရယ်လိုက်မိချိန်မှာပဲ အသင်္ချေစိတ်အာရုံထဲ ဖျတ်ခဲဝင်လာသူထဲ
ထင်တိုင်းကြ ဆိုသည့်လူ။

သွားစမ်းပါ။

ဒီလူက ဘာကိစ္စ အသင်္ချေစိတ်အာရုံကို စိုးမိုးရမှာလဲ။

“စိတ်ချပါ အမေရဲ့၊ အသင်္ချေ ရည်းစားမထားပါဘူး”

ထင်တိုင်းကြပုံကို အာရုံထဲက ချက်ချင်းမောင်းထုတ်ပစ်
လိုက်သည်။

“အေးကွယ်...သမီးမိန်းကလေး ဓွေးထားတဲ့သူတွေထဲ
ဘယ်သို့ပူတာ၊ ဘယ်လိုထိန်းကျောင်းရခက်တာနဲ့ လူပုံအလယ်
ပြောနေကြတဲ့ တခြားအမေတွေလို ရင်ဘတ်ထုကြွေးကြော်တဲ့အထဲ
အမေ မပါဘူး၊ အချစ်က ပူတယ်၊ မီးလိုပဲ ဘာညာလည်း အမေ

ပြောဘူး၊ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန်ပွင့်ဆိုတာ အမေ နားလည်
သယ်၊ အချိန်တန်ရင် သမီးနဲ့ လူမော်ကို...”

“အမေ”

အမေ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အသင်္ချေ အလန့်တကြားအော်
ထိုက်သည်။ အသင်္ချေဆိုတာ အမေတို့ရဲ့ မွေးစားသမီးဆိုတာ
အိတ်တစ်စုံအလှယ်ထဲက အသင်္ချေ နားလည်လက်ခံခဲ့ရသည့် စကား
ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့နှုတ်ဖျားက ဒီလိုပြောလိမ့်မည်လို့တော့
မထင်ခဲ့။

“ထင်ရာစွတ်မစီစဉ်နဲ့နော် အမေ၊ အမေ ဘာပြောပြော
ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကိုကြီး”

လူမော် ပြန်ရောက်လာ၍ အသင်္ချေ ငိုချင်သွားသည်။

“ခေါင်းညိတ်တာ မညိတ်တာ မင်းအပိုင်း၊ မင်းတို့
အိမ်ထောင်ရေးကို စီမံပေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ ဗီဘအပိုင်း၊
ခင်းလက်ထပ်ရမယ့်သူက အသင်္ချေပဲ”

“မဟုတ်တာ အမေရာ၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်တော်က အသင်္ချေ
တို့ ယူရမှာလဲ၊ အသင်္ချေဆိုတာ ကျွန်တော့်ညီမဗျ”

“မွေးစားသမီးဆိုတာ တစ်ရပ်လုံး တစ်ရွာလုံး သိပြီး သား၊ မင်းတို့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာသွေးသားမှ မတော်စပ်တာ ကလေးဘဝကတည်းက အသိပဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ အမေရာ”

“အေး...မင်းအတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိပေမယ့် ငါ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ မင်းရော အသေချေရော မိဘဆန္ဒကို လွန်ပြီး အချစ်ရေးကို မစဉ်းစားနဲ့၊ ဒါပဲ”

ထုံးစံအတိုင်း အမေက ပြောချင်ရာပြောပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားသဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည့် လူမော်နှင့် အသေချေပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

“နင့်ခေါင်းထဲ ဘာမှထည့်မစဉ်းစားနဲ့ အသေချေ၊ ကိုယ် ချစ်တဲ့သူတွေ့ရင် ယူသာယူလိုက်၊ ငါလည်း ယူမှာပဲ”

လူမော်စကားက ပြတ်သည်။ ရှင်းသည်။ အခုမှ အသေချေ ရင်ထဲ အပူလုံးကြီး ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသည်။

“ကိုကြီးမှာ ရည်းစားရှိနေပြီလား”

“အေး”

“အသေချေ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ယောင်းမက လှရဲ့လား”

“လှတယ်၊ နင့်မှာရော ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

ငြင်းသာ ငြင်းရသည်။ အသေချေမျက်ဝန်းထဲ ပေါ်လာ တာ ထင်တိုင်းကြရဲ့ မျက်နှာ ဖြစ်နေတော့ ကိုယ့်ဘာသာ အိပ်ငြာမလုံဘဲ ဖြစ်သွား၏။

“အေး...မရှိရင် ရှာလိုက်၊ တွေ့တာနဲ့ မြန်မြန်ယူ”

“ကိုကြီးကလည်း”

“ဟဲ့...ငါ အကောင်းပြောတာ၊ ဘဝခရီးလမ်းကို ဆင်းရဲ နှစ်သာ အတူလျှောက်ဖို့ဆိုတာ ကိုယ် တကယ်ချစ်တဲ့ မြတ်နိုး သူနဲ့မှဖြစ်မှာ”

ကိုကြီးလူမော်က သူခံစားချက်နှင့်နှိုင်းပြီး အသေချေကို ပြောဆိုဆုံးမနေပေမယ့် အသေချေမှာ ချစ်ရမယ့်သူမှ မရှိတာ၊ ဘယ် ခေါ်လုပ် နားလည်မှာလဲ။

* * *

အခန်း (၈)

စာရွက်ပိုင်းထဲ မှတ်ထားသမျှတွေကို တစ်ခုလုပ်ပြီးတိုင်း တစ်ခါ အမှတ်ခြစ်သည်။

“ဝရန်တာ တံခါးပိတ်ရန်က ..အင်း..ပြီးပြီ၊ မီးအား မြင့်စက်ချရန်လည်း ပြီးပြီ၊ နောက်ဆုံးက ဖုန်းပလပ်ဖြုတ်ရန်..”

အသင်္ချာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးသလို ရေရွတ်ပြီး ဖုန်းပလပ်ပါ ဆွဲဖြုတ်သည်။ အားလုံးပြီးသွားမှ စာသင်ခန်းမကြီး ကို မျက်လုံးစေ့ကာ စစ်ဆေးသည်။

“ငါ ဒီနေ့ သွားစရာ အရေးကြီးရှိနေလို့ပါ အသင်္ချာ ရယ်၊ အခန်းပိတ်တာကို နင် တာဝန်ယူပေးဟာ..နော်၊ မနက်

ကြီး အခန်းလာဖွင့်ရမယ့်တာဝန်ကို ငါ ပြန်လုပ်ပေးမယ် ..အသင်္ချာရယ်..နော်”

နယ် နှစ်ခါမပြောရ။ အသင်္ချာတို့က ခေါင်းညိတ်ပြီး သွားရေးလာရေးမှာ အသင်္ချာက အိမ်ပေးသူဖို့ ညနေကျ အစောပြန်ခိုင်းကာ မနက်ကျမှ အခန်းဖွင့်ပေးရသည့်တာဝန်ကို ချိန်ခွယ်ကိုယ်တိုင် ခွဲပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန်စောခြင်း၊ အထက်ကျခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသင်္ချာကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်မျှော်ယုံသာမ မရှိတာ။ အပေါင်းအသင်း အဆွယ်ကောင်းလျှင် အကဲက ဘုံဆိုင်သို့ရောက်မည်။ အမေကလည်း ရှိထားသော စိတ်ဆွေတွေနှင့် သူ့အာရုံနှင့်သူ နေတာများသည်။ အသင်္ချာ အိမ်ခန်းထဲ ဝင်အိပ်နေတာတောင် ဂရုပြုမိတာမျိုးမဟုတ်။ အကြောင်းကြားယုံရှိ၍ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာတတ်သူ။

“ဪ...ငါ့သမီး ပြန်ရောက်နေပြီကိုး”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကြီးကတော့ အသင်္ချာအပေါ် အကြင်အဆုံး၊ ဂရုအစိုက်ဆုံး။ ဆိုင်မသွားရတဲ့ ညတွေဆို ကားဂိတ်မှာ အစောင့်ကြိုပေးတတ်သည်။

“မိဘက သံကွန်ချာခုနစ်ထပ်နဲ့အုပ်ပြီး ထိန်းလည်း

လေ့လာတဲ့ မိန်းကလေးက လွတ်လမ်းရှာတာ ဓမ္မတာပဲ။ အဲဒါက
ဘာကိုပြသလဲဆိုတော့ ဘုရားဟောထားတဲ့အတိုင်းလေ။ ထို
ကိုယ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ရာဆိုတဲ့ သဘောကိုပြတာ။ မိဘက
ထိန်းသူဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်သမိုင်းမှာ ကိုယ်ကပဲကိုယ်
မကောင်းတာကို သိလည်းသိမယ်၊ ရှောင်လည်း ရှောင်နိုင်
ဆိုမှ အဲဒီလူက လူတော်လူကောင်း”

မောင်နှမနှစ်ယောက် လျှောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်အပြန်လမ်း
ကိုကြီးက ထိုသို့သော ဩဝါဒတွေနှင့် ဆုံးမသူ။ အသင်
ကိုကြီးဆီ စိတ်ရောက်သွားတော့ အခန်းကို သော့ခတ်ရင်း လက်
နာရီသေးလေးကို ကြည့်မိသည်။ အခန်းရှေ့ထွန်းထားတဲ့ စီး
အစွမ်းနှင့် နာရီက ညခုနစ်နာရီခွဲ။ ခါတိုင်းဆို ဒီအချိန် အိမ်
ရောက်နေပြီဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ သော့တွဲကို စလွယ်သိုင်းအိပ်
သေချာထည့်သည်။ လက်တစ်ဖက်က ထမင်းချိုင့်ထည့်တဲ့
ကိုဆွဲပြီး လှေကားတွေကို ခပ်သော့သော့လေး ပြေးဆင်းခတ်

ဒီတစ်တိုက်လုံးမှာ လူနေခန်းမရှိတာမို့ သင်တန်းခန်း
က ညနေ ခြောက်နာရီဆို အားလုံး တံခါးပိတ် အိမ်ပြန်ကြ
အသင်တို့သာ ဆယ်တန်းကျရှင်မို့ ခြောက်နာရီခွဲလောက် အထိ

တောင် ကျောင်းသားတွေ ပြန်ချိန်စောင့်ရတာနဲ့၊ ဟာဟီရ
အထုပ်တွေ လက်စုသတ်ရတာနဲ့ ခုနစ်နာရီခွဲ ဖြစ်သွားသေးသည်။

“ဒါတောင် နှယ်လို မိတ်ကပ်ဖို့တာ၊ ခေါင်းပြီးတာမလုပ်
နဲ့ ဒီလောက်မြန်တာ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးရင်း လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးကို
အသင်

“ဝါး”

“အမလေး”

အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာတဲ့လူရိပ်။
အိပ်ပြာလွင့်မတတ် လန့်သွားကာ မျက်လုံးထဲ ပြာသွား၏။

“ဝန်း”

“ခွမ်း”

ကြောက်စိတ်နှင့် လက်က ထမင်းချိုင့်ကို လွှတ်ချလိုက်
နီသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းသွား၏။

“ဟာ...ဆရာမ၊ ဆရာမ လန့်သွားပြီ၊ ဆောရီး....

ဆောရီး ဆရာမ၊ ကျွန်တော်က နောက်လိုက်တာ”

အလန့်မပြေသော ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း တောင်းယန်သူကို

အသင်္ချာ ရင်ခုန်ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်လိုက်တော့ စာသင်ခန်းထဲက ချာတိတ်လေး ဖြစ်နေ၏။

“အာကာဝင်းဆွေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ဒီလောက်လန့်သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်လို့၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဆရာမ ချိုင့်ကို ကျွန်တော် ကောက်ပေးမယ်”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ပြီး လွှဲကျသွားသည့် အသင်္ချာ ထမင်းချိုင့်ကို လိုက်ကောက်ပေးသည့် ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုအပြစ်တင်ရမှန်းမသိ။

ဒီလောက်တောင် ထိတ်လန့်ရပါမည်လားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ပြန်တင်ရမလို ဖြစ်နေချိန်မှာ ကောင်လေးက အသင်္ချာ နား ပြန်ရောက်လာ၏။

“ရှေ့...ဒီမှာ၊ ဆရာမ ထမင်းချိုင့်”

သူလှမ်းပေးသည့် ချိုင့်ကို အသင်္ချာ လှမ်းယူလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဆရာမကို ပြောစရာစကားရှိလို့ စောင့်တာ”

“ဘာပြောမလို့လဲ မောင်ဝင်းဆွေ”

မိတ်ကိုလျှော့ပြီး ကောင်လေးပြောမည့်စကားကို လှည့်

မော့ ကောင်လေးက ခေါင်းတစ်ချက်ငုံ့သွား၏။

“ဆရာမ”

“အို”

အသင်္ချာလက်ခုံပေါ် ဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လာတဲ့ သူ့လက်

တံဆိပ်ကြောင့် အသင်္ချာ မျက်လုံးဝိုင်းကာ တအံ့တသြကြီး မော့

ကြည့်မှာပဲ ရိပ်ခနဲဝင်လာတဲ့ ခြေတစ်ဖက်က အာကာဝင်းဆွေ

ဆေးရိုးတစ်ဖက်နှင့် ကျကျနုနုကြီး မိတ်ဆက်သွား၏။

“ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“ဒုတ်”

“အမလေး”

အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လွန်းတာမို့ အသင်္ချာရှေ့မှာ

အနဲ ယိုင်ကျသွားသည့် အာကာဝင်းဆွေအဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း

မိတ်ဆက်လူကို ဖျတ်ခနဲ မော့အကြည့်

“ဟင်...ထင်တိုင်းကြ”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်ပဲ”

“ဟိတ်ကောင်...ထစမ်း၊ မင်း အခုပြန်တော့၊ ရောက်

တစ်ခါ အသင်္ချေကို လက်ဖျားနဲ့ထိဖို့မပြောနဲ့၊ သူ့အရိပ်တောင် မင်း မော်မကြည့်မိစေနဲ့ ကြားလား၊ ငါ့နဲ့...သွားမယ်”

“အို...ဒါက ဘယ်လဲ”

ထင်တိုင်းကြဲက အသင်္ချေမေးတာကို မဖြေ။ စိတ်တိုင်း ကျ ကြိမ်းဝါးပြီး အသင်္ချေလက်ကို ဝိုင်းစိုးဝိုင်းနင်း လာဆွဲခေါ်ပုံစံ ခပ်ကြမ်းကြမ်း။

“အို...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“လက်ကို လွှတ်ပါ”

အသင်္ချေ ရုန်းဝေမယ့် သူက မလွှတ်။ ဒေါသဆောင်သော ဆွဲခေါ်လာခြင်းနောက်မှာ လှေကားထစ်တွေကို အပြေးထောင့် ဖြတ်ဆင်းခဲ့တာပဲ အသင်္ချေ သိသည်။

“တောက်”

ထင်တိုင်းကြဲ၏ မကျေမချမ်းသော ဒေါသကို တစ်ခေါက်သံ ကျယ်ကျယ်နှင့် အဆုံးသတ်သွားပြီး လမ်းပေါ်ရပ်ထားသော အနီရဲရဲ ပြိုင်ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ကားပေါ်တက်”

“အို...မတက်ပါဘူး”

အသင်္ချေ စူးစူးလေးပြန်ဆော်ရင်း အခုချိန်ထိ သူမထင်

ဆုတ်ကိုင်ထားသူထံမှ ဆောင့်ရုန်းပစ်သည်။

“လူကို ဘာထင်နေလဲ မသိဘူး၊ အရုပ်ကျနေတာပဲ၊ အပြေးလိုပြေး၊ ကားပေါ်အတင်းတက်ခိုင်းလိုခိုင်းနဲ့၊ ဒီမှာ...ရှင်

ရှင် ရှင်ဘာသာပြန်၊ အသင်္ချေလည်း ကိုယ့်ဘာသာပြန်မယ်”

“မင်းကို ကိုယ့်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးပါရစေဆိုရင် လက်ခံထား”

“လက်မခံဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ သွားစရာရှိတာသွား၊ အသင်္ချေလည်း သွားတော့မယ်”

“ပြောမရရင်လည်း သွားကွာ၊ မင်းသွားတဲ့နောက် ကိုယ် နောက်ခံပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

အသင်္ချေမျက်နှာလေး သိသာစွာ ပျက်သွားကာ အနားမဆူရုံနေသည့် ထင်တိုင်းကြဲမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ထင်တိုင်းကြဲက ခပ်တည်တည် အသင်္ချေ မျက်နှာလေးကို ပြန်ကြည့်နေတော့ အသင်္ချေ လန့်သွား၏။

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“မင်းက ညာနေတယ်ထင်လို့လား”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ ကိုယ်ပြန်ပါရှင်၊ အသင်္ချေကို စိတ်ညှစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“မင်းလည်း ကိုယ်စိတ်မညစ်စေချင်ရင် ကားပေါ်တင်လေ”

“ဘာဆိုလို့လဲရှင်”

“မဆိုဘူးလား”

အသင်္ချေကို စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေကြောင့် အသင်္ချေ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ မတတ်နိုင်။ အသင်္ချေ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး ကားမှတ်တိုင်ဆီ လျှောက်လာတော့ သူက အသင်္ချေနှင့်အတူ လိုက်လာ၏။

သူကားကြီးကိုလည်း ဂရုမစိုက်။

လမ်းပေါ် ဒီအတိုင်း ထားပစ်ခဲ့တာ အံ့သြနေခိုက်မှာ ဘတ်စ်ကားရောက်လာ၍ ပြည့်သိပ်နေသည့် လူအုပ်ထဲ နေရာအောင် အသင်္ချေကိုယ်လေးကို တိုးဝင်လိုက်တော့ သူက အသင်္ချေအရင် နေရာယူပြီးသားဖြစ်နေ၏။

“ဒီကိုလာလေ”

‘မလာဘူး’ လို့ ပြောလို့မရ။ နောက်က စပါယ်ယာထ

ဆော်ဟစ်နေ၍ သူ့နားကို အသင်္ချေ ရောက်သွားတော့ သူက အစ်ချက်ရယ်သည်။

လူက ဖိသိပ်တိုးလာတော့ အသင်္ချေက အလိုလို သူရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားတာ အသင်္ချေလည်း မတတ်နိုင်။

“အသင်္ချေ”

“တာလဲ”

“ဒီလိုပုံအတိုင်းဆို ဘယ်နေရာသွားသွား သွားနိုင်တယ်”

“ရှင်ပါးစပ်ပိတ်ထား”

အသင်္ချေ မျက်စောင်းထိုးတော့ သူရယ်သည်။ လူတွေ ကြားမှာဖြစ်နေ၍ သူနှင့်အသင်္ချေ ဆက်စကားများမနေတော့။

ကားက သူလိုရာခရီးစဉ်အတိုင်း တခုနဲ့တခု တဒိုင်းဒိုင်း ဆက်ထွက်သွား၏။

နွေးထွေးကျယ်ပြန့်သည့် သူရင်ခွင်နဲ့ ထိစပ်နေသည့် အသင်္ချေ ရင်ခွန်သံတွေက ဘာလိုလို။

အလကားလူ။ စိတ်ချ...ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ အသင်္ချေမချစ်ဘူး။

* * *

အခန်း (၉)

“ငါ့သား...ဘာတွေ အဆန်းထွင်နေလဲ ထင်တိုင်းကြ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီ”

“သားပုံစံက အရင်ကနဲ့မတူလို့၊ သား ကြိုက်လှပါချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ ကားတောင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားခဲ့တယ်ဆို”

“အဟား...ဒယ်ဒီအင်ဖော်မေးရှင်းက မြန်လှချည်လား”

“မင်းအဒေါ်ပဲ ဖုန်းဆက်တာ၊ အပျိုကြီးတွေ ထုံးစံအတိုင်း ကားအကောင်းကြီးကို မင်း ပစ်ထားတာရော၊ နှမြောတာရော၊ ဒယ်ဒီမှာ မနက်စောစောစီးစီး နားတွေဆူသွားတာ လက်ဖက်ခြောက်တောင် ခပ်လို့ရတယ်”

“အဲဒီလောက်ထိပဲလား ဒယ်ဒီ”

“အဲဒီထက်တောင် ပိုသေးတယ်ကွ”

ဖုန်းထဲမှ ဒယ်ဒီရယ်သံဝါဝါကို ကြားနေရ၍ ထင်တိုင်း ဩပါ သူ့အဖြစ်သူ ပြုံးမိသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ အလုပ်တွေ အသင်္ချာနဲ့ကျမှ လုပ်ဖြစ်နေတာကိုပဲ သူရယ်ချင်နေ၏။

“နေမင်းပါဦး သား၊ မင်းက ဒီမနက် ကြီးစောကို ထမင်း ချိုင့်ထည့်ခိုင်းတယ်ဆိုတာရော ဘာသဘောလဲ၊ ဓာတ်ဘူးအသေး လေးနဲ့ ကော်ဖီတောင် ပါသေးဆို”

သတင်းတွေက အတိအကျ။

ထင်တိုင်းကြဆိုသည့် သူ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတာ တွေ လုပ်နေတာဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ် ဒယ်ဒီ”

“ဟုတ်ပြီ၊ အခု မင်းပြင်ဆင်ခိုင်းတဲ့ ထမင်းဘူးပိုင်ရှင် က ဘယ်သူတုန်း”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပါ၊ နောက်မှ ဒယ်ဒီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

သားဖြစ်သူရဲ့ ရယ်သံ ဦးတိုင်းကျော်က ကြားဖြစ်အောင် ကြားသည်။ သူ့အမေ ပညတ်ခဲ့သည့် ထင်တိုင်းကြဆိုတဲ့ အမည် အတိုင်း သားက ဘာကိုမှကရမစိုက်။ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရည်းစားတွေ ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက် ထင်တိုင်းထားခဲ့သလို သားက ခြေမြန်လက်မြန် ဇတ်ဇတ်ကြမို့ ဦးတိုင်းကျော် ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရတာ အခါခါ။

တရားခြင်း မတရားခြင်းက သားနှင့်ပတ်သက်လျှင် အမြဲတမ်း အမှန်ဟု သူကိုယ်တိုင် ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားကို အပြစ်မမြင်။

“ကိုကိုတိုင်းလုပ်ပုံက ကြံကို မိုက်လိုက်စမ်းဟေ့လို့ ပြောသလိုဖြစ်နေပြီနော်”

ဒေါ်မိုးမမ ဝေဖန်တာ အပြိုးမပျက် နားထောင်ပေမယ့် မေစီတို့ ဝေဖန်တာကိုတော့ လုံးဝလက်မခံ။

“ငါ့သားသဘော ရှိနေပါစေ၊ မင်း ဘာမှမစွက်ဖက်နဲ့ မေစီ၊ သူ့အဖေ ငါရှိတယ်”

“မေစီလည်း ကိုတိုင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ကြံရဲ့...”

“ဘာလဲ... အုပ်ထိန်းသူဆိုတဲ့စကားမျိုး မင်းပါးစပ်နဲ့

တန်လို့လား မေစီ၊ ငါ့ဘေးကို မင်းရောက်လာတာ ငါ့ကမ်းလှမ်း နှုမရှိဘဲ ရောက်ခဲ့တာ သဘောပေါက်ရင် မင်းတာဝန်က ပါးစပ် ဖိတ်ပြီး မြင်တာကို မြင်တယ်လို့မှတ်ရင် လုံလောက်ပြီ”

သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုံးဝအထိမခံခဲ့သည့် ဦးတိုင်းကျော်။ ဘဝမှာ အချစ်ကို တစ်ခါတွေ့တာနှင့် တစ်သက်စာ လုံလောက်ခဲ့သော ဦးတိုင်းကျော်က ကြာအမေ ဆုံးသွားတာနှင့် စိတ်အာရုံ အလုံးစုံ နစ်မြုပ်ခဲ့တာ စီးပွားရေးဆီ။ လောဘတွေ ကျောက်ပိမိတာ မဟုတ်ပေမယ့် အမြတ်အစွန်းကိုမြင်ပြီး ကျွံ့ခဲ့သော ခြေလှမ်းက မေစီရဲ့မာယာထောင်ချောက်ထဲကျခဲ့တာ နုတ်မရမှ သိခဲ့ရသည်။

“မေစီတို့သားအမိအတွက် အရိပ်တစ်ခု မိုးပေးရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

ဒေါ်မေစီက အဲဒီတုန်းက လေပြည်လေးနှင့် အေးငြိမ်းပြခဲ့တာ အဟုတ်ထင်ခဲ့သည်။ သိက္ခာတရားတွေကြောင့် အနားခေါ်ထားရုံမှတစ်ပါး တခြားအကြောင်းမရှိခဲ့။ ဦးတိုင်းကျော်ဘဝ ဖြစ်တည်မှုထဲမှာ ရှိရှိသမျှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့က ဒီသားတစ်ယောက်တည်းအတွက် ဖြစ်သည်။

“ဒယ်ဒီ...ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ”

တစ်ဖက်ကမေးသော သားအသံကြားမှ ကြည်နူးဖွယ်
မရှိသော အတိတ်မှ ဦးတိုင်းကျော် လန့်နိုးလာ၏။

“မရှိဘူး၊ သား အချိန်ရရင် ဒယ်ဒီတို့ ဒီညတွေကြာ
အောင်”

“အတွန်း...ကိုယ့်မွေးသဖခင် ကျေးဇူးရှင်ကြီးပဲ၊ တွေ
မယ်လေ ဒယ်ဒီ၊ အခုတော့ ဒါပဲနော်၊ ကျွန်တော် ဖုန်းချပြီ”

“အိုကေ”

ဒယ်ဒီနှင့် ဖုန်းပြောပြီးတာနှင့် သူ့အစီအစဉ်ကို စသည်
ထင်တိုင်းကြဲက လမ်းသွယ်ထဲမှ ထွက်လာသည့်
အသင်္ချေကို လှမ်းမြင်တာနဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နွေးသွားသည့်
အချစ်ဆိုတာ ဒါလား။

ကားကူရှင်ပေါ်က ထမင်းဘူးထည့်ထားသည့် အိတ်ထဲ
ဆွဲယူလိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ဝှန်ခနဲ ပြန်ပိတ်၍ သူမနောက်
ပြေးလိုက်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သဘောကျစွာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်
မိ၏။

ဘယ်တုန်းကမှ ထင်တိုင်းကြဲဘဝမှာ မလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်

အသင်္ချေနှင့်ကျမှ စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး လုပ်ချင်နေတာကလည်း
အံ့သြမယုံနိုင်စရာ။

အသင်္ချေက သူပါလာတာ မသိ။

သူမ သွားရမယ့်လမ်းအတိုင်း ခပ်အေးအေးသွားနေပုံက
တူသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်။

ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် အသင်္ချေပုံစံလေးက မပြောင်းလဲ
ဇာတ်ပေမယ့် ထင်တိုင်းကြဲကို မြင်တွေ့တာနှင့် ပုံစံတစ်မျိုး ပြောင်း
ပြောင်းသွားတာက အသည်းယားစရာဖြစ်နေ၏။

အသင်္ချေ စိတ်ထဲမှာ ထင်တိုင်းကြဲဆိုသည့် သူက မုန်း
ရောလူတစ်ယောက်အဖြစ် နားလည်လက်မခံထားတာ သူ သိ
သည်။ ယန်းနုရောင်ဝတ်စုံနှင့် အသင်္ချေ အသားရောင်က နုဖပ်
သင်းမွက်စွာ ရောထွေးလျက်။ ဆံပင်ရှည်တွေကို ခပ်ရိုးရိုးစည်း
ထား၏။

စီးရမယ့်ကားက ရှေ့သို့ထိုးဆိုက်လာ၍ အသင်္ချေ ကား
ပေါ်တက်သွား၍ ထင်တိုင်းကြဲလည်း နောက်ပေါက်မှတက်၍
အသင်္ချေရှိရာ တိုးတွေသွားမယ်လို့ ရည်ရွယ်ခဲ့သော်ငြား တိုးတွေ
ရပ်ရသော သူမနောက်မှာ အသက်ကြီးကြီးကောင်တစ်ကောင်။

ရပ်ကြည့်တာနှင့် အလွန်အကျွံဘူးတတ်သော ထိုကောင်က ရွှေ
တန်းကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် လှမ်းကိုင်ထားသဖြင့် ထိုကောင့်ရင်ခွင်
ထဲ အသံချေ လုံးလုံးလျားလျား ရောက်သွားတာမြင်ရတော့
ထင်တိုင်းကြ မျက်လုံးထဲ ပြာသွား၏။ သူ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့
ထိုမိုးရာရောက်အောင် လူတွေထဲ ဇွတ်အတင်း တိုးဝှေ့သွား၏။

“ဟဲ့...ဟဲ့”

“အို...ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်တိုးနေတာလဲ”

“ဒီမှာ ခြေထောက်တွေ နင်းမိကုန်ပြီ”

ဆူဆူညံညံအသံတွေကြောင့် အသံချေ ပြန်အမ်းငွေ့ကို
ဒီတိုင်း လက်ထဲကိုင်ပြီး ကားနောက်ဘက်ဆီ အကြည့်...

“ဟင်”

“ထင်တိုင်းကြ”

အံ့သြလွန်း၍ ဘာမှမပြောနိုင်အောင် ငေးကြောင်ကြည့်
နေဆဲမှာပဲ သူက အသံချေနား ရိပ်ခနဲရောက်လာကာ အသံချေ
နောက်နားက လူကို ဝန်းခနဲ ဆောင့်တွန်းပစ်တာ မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟ...ဘာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မင်း အဲဒီလောက်အထိ ကပ်နေရအောင်

ကပ်နေရဘူးကွ”

“ဗလိုင်ကြီးပါလား၊ ငါ့ဘာသာ ငါ ကပ်တာ မင်းအပူ

ကွ”

“ကဲကွာ”

“ဖြောင်း”

“ဟာ”

“အမလေး”

ထင်မှတ်မထားချိန်မှာ တစ်ဖက်လူမျက်နှာကို ရိုက်ပစ်
ဖြောင်းခနဲမြည်သွား၍ အားလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်

“မသိရင်မှတ်ထား၊ ဒါ ငါ့ချစ်သူ၊ နားလည်လား”

“ထင်တိုင်းကြ”

“ကားစပါယ်ယာ...ဒီ နှမချင်းမစာနာတဲ့ကောင်ကို ငါ

တန်ချရမလား၊ မင်းဆွဲချမလား...ပြော”

ထင်တိုင်းကြအသံက မာထန်နေသလို မျက်နှာကလည်း

ထင်းနေ၏။

“ဟုတ်ပတော်၊ ကားကြပ်တာ အခွင့်ကောင်းယူပြီး

ဒီကောင် တမင်သက်သက်”

“တွေ့တယ်၊ ကောင်မလေးလက်မောင်းနဲ့ ဒင်းနာခေါင်းထိတော့မယ်...ဟွန်း”

ကျွတ်စီစိဖြစ်လာသည့် စကားသံတွေကြားမှာ လူယုတ်ကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီ။ သူကလည်း ဒေါသတွေ ၅။၅။၅။ ထွက်တုန်းဖြစ်ပေမယ့် အသေချေမျက်နှာက ဘယ်နားဝှက်ထားမှန်းမသိ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် လက်နှစ်ဖက် စုံထုတ်ချင်သည်။ ဒီလောက်တုံးရသလားဆိုပြီး။ ကိုယ့်ကိုကပ်ပြီး အသေယူတာ ကိုယ်တိုင်တောင် မသိတဲ့ဘဝ။

“မှတ်တိုင်ပါတယ်”

အသေချေနား နား ကပ်အော်လိုက်သည့် ထင်တိုင်းခြံအသံကြောင့် အသေချေကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်ကာ သတိဝင်သွား၏။

“လာ...ဆင်းမယ်”

“ဆို”

အသေချေ ဘာမှမပြောနိုင်။ သူ့ဆွဲခေါ်ရာနောက် တရွတ်တိုက် ပါလာ၏။

ရှက်ရွံ့ခြင်းကြောင့်ရော၊ အားကိုးခြင်းရော၊ မြေပြင်ပေါ် အသေချေမှ သူလက်ဖဝါးတွေထဲက ရုန်းထွက်လိုက်၏။

“ကျေးဇူးပဲ”

တိုးတိုးလေး မော့ပြောသော မျက်နှာလေးကို ထင်တိုင်း ခြုံ ခိုက်ကြည့်ပစ်သည်။ ရည်းစားလည်း ထားဖူးသည်။ နှလုံးထဲက မရိုင်းဘဲ အချစ်ဆိုတာ မြည်းစမ်းဖူးသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့တဲ့လူက အသေချေနှင့်ကျမှ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချစ်လိုက်တာထိနေတာ ခက်သည်။ သူမကို ထိတဲ့လူကို မီးပွင့်တဲ့ ခေါင်းသန့် ခစ်ပြုချင်သည်။ အသေချေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ချစ်မိမှန်းလည်းမသိ။ သူမသာ တော်ဝင်ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်...

ကြဲက ထမင်းဘူးထည့်ထားတဲ့ အိတ်ကို သူမလက်ထဲ ထည့်ပေးကာ တီရှပ်အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်ထားသော ခေါင်းစွပ်ပါ ချွတ်တာကို ချွတ်ယူလိုက်ကာ အသေချေ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်မှ ချွတ်မြှူပေးသည်။

“နေပါစေ၊ အသေချေ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“မင်း မဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်ဖြစ်နေတယ် အသေချေ၊ အသေချေ”

ကို ဝတ်ထားလိုက်၊ လာ...တက္ကစီနဲ့သွားမယ်”

“အို...မဟုတ်တာ”

“ဘာလဲ...နောက်တစ်ခါ ရန်ဖြစ်တာ ကြည့်ချင်လို့ လား”

အသေချေ ဘာမှမပြောနိုင်ခင် သူက သူမလက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲကာ ရပ်ထားသော တက္ကစီပေါ်တက်ရောက် ကျရှင်လိပ်စာပြောပြီး ကားပေါ်ခေါ်တင်လာတဲ့အထိ အသေချေထံ အံ့သြခြင်းကြောင့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလည်ဆဲ။ ထင်တိုင်းကြည့်ကောင်းဘိအိတ်ထဲမှဖုန်းကို ထုတ်ကာ နံပါတ်တွေ နှိပ်သည်။

“လပြည့်...ငါ့ကား (...)ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်။ မင်းယူပြီး သိမ်းထားလိုက်”

တစ်ဖက်က, ဘာပြန်မေးလဲမသိ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ လင်းလက်စွာ အသေချေဘက် ရောက်လာ၏။

“အေး...အခု သူ ငါ့ဘေးမှာ”

ပြောပြီး ဖုန်းပိတ်တာနှင့် အသေချေက ဆက်မျှသိပ်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ

“ရှင် အသေချေတို့လမ်းထိပ်ကို ရောက်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်

“

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် မင်းကိုလာစောင့်တာ”

“အို”

အသေချေ ငိုချင်သွားသည်။ ဒါ ဘယ်လိုမှမဖြစ်သင့်တဲ့အတွက် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူ မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေတာလဲ။ အသေချေ မျက်စောင်းတစ်ဖွင့် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ဆီရောက်သွား၏။

“ရှင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ထင်တိုင်းကြုံ၊ အထက်ကို အသေချေတို့ရပ်ကွက်ထဲကို မလာပါနဲ့၊ ရှင်ဘဝနဲ့ အသေချေအတွက် တခြားစီဆိုတာ ရှင် သိမှာပါ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာကို စိတ်ကူးမယဉ်ဖို့ ပြောချင်တာ”

အသေချေ မျက်နှာလှလှလေးကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ အသေချေပြောသည့်စကားထဲမှာ အမှားတစ်ခုမှ မပါ။ အခြေအနေချင်း မတူတာမှန်ပေမယ့် နှလုံးသားက အသေချေ အချစ်ကိုမှ လိုချင်သည်ဆိုတော့ ခက်သည်။

“မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ် အသေချေ”

“လူတိုင်းကို ရှင် ဒီလိုချစ်နေကျပဲ”

“မင်းမားနေပြီ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မင်းလို ဒုက္ခခံပြီး နေ
ဖူးဘူး၊ အဲဒါယုံ”

“ရှင်ကိုရော ဘယ်သူက ဒုက္ခခံခိုင်းနေလို့လဲ”

“ဒီထဲက”

ထင်တိုင်းကြက နှလုံးသားရှိသည့် သူရင်ဘတ်ကို စုတ်
ပြနေတော့ အသံချေပါးလေးတွေ ဖြန့်ခနဲ ပူဇွေးသွားကာ ရင်ထဲ
ဒီတခနဲ ဆောင့်ခနဲသွား၏။

ဟင့်အင်း။

သူ့ကို အသံချေ မချစ်ဘူး။

“ရော...ဒီမှာ ရှင့်ထမင်းချိုင့်”

“အဲဒါ ကိုယ့်ထမင်းချိုင့် မဟုတ်ဘူး အသံချေ၊ အဲဒါ

မင်းဘမင်းချိုင့်”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မနေ့က မင်းထမင်းချိုင့်က ချိုင့်ကိုင်ကျိုးသွားတာထိ

သိလို့ မင်းအတွက် ကိုယ်ဝယ်လာတာ”

“အသံချေ မယူချင်ဘူး”

“လွယ်ပါတယ်၊ မလိုချင်ရင် လွှင့်ပစ်လိုက်”

ပြောတဲ့လူက လွယ်လွယ်ပြောပေမယ့် သူပြောသမလို
အသံချေ အလွယ်တကူ မလွှင့်ပစ်ရက်။ တကယ်လည်း အသံချေ
မင်းချိုင့်က မရတော့တာနှင့် သူ ပေးသည့် ထမင်းဘူးလေးကို
လက်ထဲတင်းနေအောင် ဆုပ်ထားလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မယူဘူးလား၊ မယူရင် ကိုယ့်ကိုပေး၊
ညီမ ကားပေါ်က ပစ်ချလိုက်မယ်”

“ရှင်နော်”

“ဒါဖြင့် လက်ခံပြီလား”

“အင်း”

ပြီးသွားသည့် သူ့မျက်နှာကို အသံချေ မမြင်ဟန်ဆောင်
လိုက်ပေမယ့် ပါးလေးတွေက ပို၍ ရဲရဲနီသွား၏။

* * *

ငုံးဥက ထင်တိုင်းကြွမျက်နှာကို မကျေမနပ် စွေစောင်း
ထည့်ရင်း ပြောတော့ ထင်တိုင်းကြွက

“စောင့်ရှောက်ခွင့်တွေ မင်းကို ဘယ်သူပေးထားလို့လဲ”

“ဟွန်း...မင်းဘိုးတော် ငါ့ကိုခေါ်ပွားတာ ပြောဦး”

“ပွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ခြေလှမ်းတွေ ထူးဆန်းနေလို့
ခေါ်ခံစမ်းတာပါ။ ဒယ်ဒီက သူ့သားအကြောင်း သူယုံကြည်ပြီး
သား”

အသန်း (၁၀)

“ကြားရတဲ့သတင်းတွေက တကယ့်အထူးအဆန်းရဲ့
ပဲ ထင်တိုင်းကြွ၊ မင်း ဦးနှောက်တော့ ကောင်းပါသေးတယ်ချစ်”

“အေးလေ...ငါ့မှာ တစ်ခါမှမရောက်ဖူးတဲ့ ရုပ်ကွက်
ထိပ် ကားသွားယူပေးရတာဆိုတော့ ဒီကောင်လုပ်ပုံကို မင်းတို့
စဉ်းစားကြည့်”

“ဟော့ကောင်...လပြည့်၊ မင်းက ကားသွားယူဆိုရင်
ယူပြီးသိမ်းထားပေးရတာ ဘာကွိုင်မှမရှိဘူး၊ ငါ့ကမှ တကယ့်
ကွိုင်အကြီးစားကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေရ
တာ”

ထင်တိုင်းကြွက စစ်စိမ်းရောင်ရှုပ်အင်္ကျီကို ထုံးစံအတိုင်း
ရင်ဘတ်ဖွင့်ထားသည်။

လူက ဘယ်လိုနေနေ စတိုင်က မိသည်။ ရုပ်ဖြောင့်တော့
ပြောစရာမရှိ။ မျက်ခုံးထူထူ၊ အသားဖြူဖြူ၊ နှုတ်ပေါ်ပေါ်၊ စူးရှ
တောက်ပသည့် မျက်လုံးတွေက အရောင်တဖျတ်ဖျတ် လက်နေ
၏။ လေးကိုင်းပုံနှုတ်ခမ်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် နောက်မဆုတ်တမ်း
ဘာမဆိုလုပ်မည့်သူ။

အပြာဖျော့ရင်းမှာ ပေါင်ရှေ့ အပြာရောင်တွေကို တမင်
တထားသလို ချုပ်ရာတွေရှိပြီး ဆံပင်နက်နက်တွေက နဖူးပေါ်
ဖြာကျနေပုံကအစ မနာလိုစရာကောင်းအောင် ရုပ်ချောတာကိုက

မိန်းမတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ဖို့ဖြစ်နေ၏။

ကိုယ့်ဆုတောင်းနှင့်ကိုယ်ဆိုတော့လည်း ဖြစ်လာသမျှ ကံကို အပြစ်တင်ရှင်လို့မဖြစ်။ ထင်တိုင်းကြဆိုသည့် လူထူးလူဆန်း က သူ့နားက မိန်းမလှတွေကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အသချေလို သူ့ကို ဂရုမစိုက်သူကို စိတ်ဝင်စားပြနေတာ ဆန်းသည်။

“မင်းတို့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ထင်တိုင်းကြ”

“အေးအေးပါ။ အခု မချစ်လည်း နောက်တော့ ချစ်သွား မှာပဲ”

“အချစ်လို့ မင်းပဲပြောတာနော်၊ ဘာလဲ...မင်းက အတည်လား”

“အင်း”

“ဟား...စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်နော် ထင်တိုင်းကြ၊ ကောင်မလေးက မင်းတို့နဲ့ ဘဝချင်းတူတာ မဟုတ်ဘူး”

အားလုံးအကြည့်တွေက ထင်တိုင်းကြ ဖုဖြူရောက်လာ ၏။

“တကယ်ချစ်ရင် ဒါတွေမလိုဘူးကွ၊ ချစ်ဖို့ပဲလိုတယ်”

“လုပ်လိုက်ကွ၊ တစ်ခါမှမပြောဖူးတဲ့ စကားတွေ”

ဝုံးဥက ထအော်သည်။

“မင်းအဖေ သဘောတူပါ့မလား”

“တူအောင် ကြိုးစားမှာပေါ့”

“သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ ကောင်မလေးဘက် က အခြေအနေက မင်းသိတဲ့အတိုင်း”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆင်းရဲတာ အပြစ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ငါတကယ် ချစ်ဖို့ပဲလိုတယ်”

“ဟား...အချစ်ရဲ့ဒဿနတွေ အမှိုက်စားပါလား”

ထင်တိုင်းကြကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြသည်။ အချစ် အကြောင်း ဒီလောက်ပြောဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မထားခဲ့။

“မင်း တကယ်ချစ်တတ်လာပြီပဲ ထင်တိုင်းကြ”

ဝုံးဥ စကားကို သူ ဘာမှမတုံ့ပြန်မိ။ အတော်လေးကြာမှ

“ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အံ့သြနေတယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ယုံ လား”

“ယုံတယ်၊ ထင်တိုင်းကြဘဝမှာ အချစ်စစ်စစ်နဲ့တွေ့တာ ဒီတစ်ခါပဲ ရှိသေးတယ် ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူ ဝန်ခံလိုက်သည်။ ထိုအတွက် နောင်တမှရှိ။ အသင်္ချေ
ကို သူ တကယ်ချစ်မိသွားတာ သူပဲသိသည်။

လပြည့်က သူ့စကားကို ငုံးဥလို ခေါင်းညိတ်ထောက်မိ
သည်။ ထင်တိုင်းကြဲကို သူ နားလည်သည်။

“မင်းတို့အချစ်ရေး အဆင်ပြေပါစေလို့ ဆုတောင်းခံ
တယ်ကွာ”

“ထင်တိုင်းကြဲပဲ အဆင်ပြေရမှာပေါ့”

“အေးပါ၊ ငါတို့လိုချင်တာကလည်း ဒါပါပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ထင်တိုင်းကြဲကို ယုံသည်။
သူ့ကိုမယုံတာက အသင်္ချေတစ်ယောက်တည်း။

ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်မှ ကိုယ့်အချစ်ကို မင်းယုံမှာထဲ
အသင်္ချေ။

ပြောမည့်သာ ပြောရသည်။

အသင်္ချေ သူ့ကိုမယုံတာလည်း အသင်္ချေ အပြစ်ချည်း
မဟုတ်။ ထင်တိုင်းကြဲဆိုသည့် သူ့ကိုယ်တိုင် ပွေ့ရှုပ်ခဲ့တာ အသင်္ချေ
မျက်စိရှေ့တင်ဆိုတော့ သူမ မယုံမယ်ဆိုလည်း မယုံချင်စရာ။
သူကသာ တစ်ယောက်တည်း သေချာနေပေမယ့်

အသင်္ချေက သူ့ကို နည်းနည်းမှ ဂရုစိုက်တာမဟုတ်။ သူ့ကိုတွေ့
တိုင်း လစ်ပြေးဖို့ချည်း ကြိုးစားနေတာကိုပဲ သူ အသည်းယားနေ
မိ၏။

ဝိုချစ်မိသည်။

အသင်္ချေနေရာမှာ တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆို
နှင့် ဇာတ်လမ်းက လှလှပပလေး စီးမျောသွားရုံအပြင် တခြား
မရှိ။

အသင်္ချေကျတော့ တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် မတူ။ အချစ်
သို့မိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ မဟုတ်။ လက်တွေ့ဘဝထဲ ဖြစ်ချင်တာ
ထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေး ဆုံးဖြတ်တတ်သူ။

ထင်တိုင်းကြဲက သူမကို ချစ်တမ်းကစားသွားမှာကို
ကြောက်ရွံ့နေသည့် ကလေးမ။ သူကတော့ အသင်္ချေ အချစ်ကိုသာ
စည်ဆိုလျှင် သူမကိုလက်ထပ်မည်။

ရိုးမြေကျသည်အထိ တစ်သက်လုံးစာ ချစ်သွားမည်။

အယ်သူမှမတောင်းဘဲ ကတိတွေ ပေးနေမိသူ။

အသင်္ချေမိသားစု၊ အသင်္ချေအကြောင်းအားလုံး သူ စုံစမ်း
ပြီး ဒယ်ဒီ သဘောကျစရာမဟုတ်သလို ထင်တိုင်းကြဲကိုယ်တိုင်

လည်း သူမဘက်က အသိုင်းအဝိုင်း အခြေအနေကို သဘောမကျ ပေမယ့် အသေချေကို ချစ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ အားလုံးမှေထားသည်။

နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဒယ်ဒီ သဘောမတူဘူး ဆိုရင်တောင် အသေချေနှင့် လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ် ရှာစားဖို့အကဲ စဉ်းစားထားတာတွေ၊ စွန့်စားရမှာတွေက အများကြီး။

“မင်းတို့ကို ဒီဆိုင်ခေါ်လာတာ အကြောင်းရှိလို့”

“ဟ...ဘာလဲ”

“ချိန်းပွဲရှိလို့”

ငုံးဥနှင့် လပြည့် အလန်တကြား ဆိုင်ထဲလှည့်ပတ်ကြည့် တော့ သူ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ ထင်တိုင်းကြုံ”

“မင်းတို့ကို သဘောကျလို့”

“ငါတို့ဘာသာ အေးဆေးနေတာကို ပြဿနာမရှာနဲ့နော် ထင်တိုင်းကြုံ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီတစ်ခါ ပြဿနာဖြစ်ရင် ငါ့အဖေက လုံးဝတာဝန်မယူဘူးလို့ အပြတ်ပြောပြီးသား”

လပြည့်နှင့်ငုံးဥ အသည်းအသန်ဖြစ်နေပုံကို သူကြည့်ပြီး

မြဲလိုက်၏။

“ဟိုမှာ ရုပ်ပြောင့်ပြောင့်နဲ့တစ်ယောက်”

ထင်တိုင်းကြုံ ညွှန်ပြသည့် စတိတ်စင်ကို ငုံးဥတို့ မြိုင် အလှမ်းကြည့်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“အသေချေအစ်ကို”

“ဟမ်”

“လူမော်တဲ့”

“အစ်ကိုရင်း မဟုတ်ဘူး၊ အသေချေကို သူတို့မိသားစုက ခွေးစားထားတာ”

“ဟာ”

အားလုံးအကြည့်တွေက လူမော်ထံ စုမြုံရောက်သွား၏။

* * *

အခန်း (၁၁)

“သုံးယောက်ကို အိမ်မှာ ပိုက်(ဒ်)လုပ်ပေးရမှာ၊ သမီးနဲ့လည်း နဂိုကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသားပဲ၊ ကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်က ကျွန်မတူအရင်းပဲ ဒေါ်ယု၊ သူနဲ့ ဘယ်ဆရာမနဲ့မှ မဖြစ်တာ၊ အခုတော့ အသင်္ချာနဲ့မှ စာတွေကျက်၊ စာတွေပါ ရလာတာလေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရှင်မှာရှိတဲ့ ပိုက်(ဒ်)တွေထဲက အသင်္ချာကိုပဲ ရွေးပြီးလွှတ်တာပါ၊ ဒါက ပိုက်(ဒ်)ငှားခအတွက် တစ်လစာ”

ငါးထောင်တန် သိန်းအုပ်တွေ တီချယ်က အမေ့ကို ထိုးပေးသည်။ အမေက ပိုက်ဆံတွေဖြင့်တာနဲ့ တီချယ်ပြောသည့်

“ညီတော်လက်ခံပြီးသား ဖြစ်နေတာ အသင်္ချာ သိသည်။

“ဆရာမကို ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဆရာမ တပည့်ကို ဆင်းမယ်ထင်သလိုသာ စီစဉ်ပေးပါ”

တီချယ်ကို ယုံသလို ငွေကိုယုံသည့် အမေ့ကြောင့် အသင်္ချာ စာသင်မယ့်သုံးယောက်က ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတောင် မသိရဲဘဲ လိုက်ရတဲ့ တစ်ခါတည်း လက်ခံပြီးသားဖြစ်သွား၏။

ငြင်းစရာလည်း မရှိ။

ဒီမိသားစု အဆင်ပြေမည်ဆိုလျှင် အသင်္ချာ ကိုယ်ကျိုးကြောင့် အသင့်ရှိပေမယ့် အသင်္ချာနဲ့ မမေးဘဲ အမေ ချက်ချင်း ညီတော်ပစ်တာကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမိသည်။

သားသမီးထက် ငွေကို ပိုတွယ်တာသည်ဆိုပေမယ့် အမေ့အနေအထားနဲ့ဆိုတော့လည်း အပြစ်မတင်ရက်။ ရှိပါစေလေ။ စိတ်ချမ်းသာမယ် ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် အသင်္ချာ ပျော်ရမည်။

အသင်္ချာကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကျွေးမွေး ဆင့်ရောက်လာခဲ့သည့် အမေ့ကို အသင်္ချာ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ခွင့် မရဘဲလို့ပဲ သဘောထားလိုက်သည်။

“ဘယ်နေရာတွေကို သွားဆင်းရမှာလဲ အသင်္ချာ”

“မသိသေးဘူး ကိုကြီး၊ တိချယ် စီစဉ်ပေးမှာ”

“ဪ”

“အမလေး...စာသင်ရတာများ ဘာပင်ပန်းတာမှတ်လို့လှမော်ရယ်၊ ဟိုက အကြိုအပို့လည်း စီစဉ်ပေးဦးမယ်၊ စာသင်သောကရေးလည်း စိတ်တိုင်းကျ၊ ကိုယ်က အိမ်တစ်အိမ်ကို အလုပ်သမားအနေနဲ့ သွားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမအနေနဲ့ ခေါင်းဆောင်ရင်ကော့ပြီး ဝင်ရုံပဲ၊ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ရှိလဲ၊ ကုသိုလ်လည်း ဝမ်းလည်းဝဆိုတာ သမီးအလုပ်ပဲ”

လူမော်ရယ်၊ ဟိုက အကြိုအပို့လည်း စီစဉ်ပေးဦးမယ်၊ စာသင်သောကရေးလည်း စိတ်တိုင်းကျ၊ ကိုယ်က အိမ်တစ်အိမ်ကို အလုပ်သမားအနေနဲ့ သွားရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာမအနေနဲ့ ခေါင်းဆောင်ရင်ကော့ပြီး ဝင်ရုံပဲ၊ ဘယ်လောက်ဂုဏ်ရှိလဲ၊ ကုသိုလ်လည်း ဝမ်းလည်းဝဆိုတာ သမီးအလုပ်ပဲ”

“အမေကတော့ သင်စေချင်မှာပေါ့၊ ငွေတွေက အထိလိုက်ရတာကိုး”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့သမီးလုပ်အားနဲ့ ငါရတာ”

“သူစိမ်းအိမ် သွားသင်ရမှာဗျ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ အသင်္ချေဆရာမကိုယ်တိုင် လာမှ ထည့်ရမှာပေါ့၊ နင်က ကြားထဲက ဘာဖြစ်နေတာလဲ လူမော်”

“ဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်တတ်တာတွေကို ပြောတာ၊ သူများအိမ်သွား၊ ကျွေးတာစားပြီး အမှတ်လေးခြစ်၊ ထပြုလာရတဲ့အထိ ဝိုက်(ဒ်)အလုပ်က မလွယ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ သူများတွေလည်း ဒီလိုလုပ်နေကြတာပဲ၊

သတိ သွားသတိရှိရင် ပြီးပြီပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“တွေ့လား၊ အမေ့သမီးက လိမ္မာပြီးသား”

အမေ့မျက်နှာက ကျေနပ်ခြင်းပီတိဖြင့် ဝင်းထိန်နေသလို ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး အသင်္ချေလည်း စိတ်ထဲလိုက်ပျော်သည်။

ကိုကြီးလူမော်က အသင်္ချေကို စိတ်မချတာ အသင်္ချေသမယ့် အမေကတော့ သူ့သမီး အသင်္ချေကို စိတ်ချယုံကြည်တာလည်း တစ်မျိုးတော့ ဝမ်းသာရသည်။ မကြည်သာသည့် နှုတ်နှုတ်နှင့် မှန်တည်နေသော အစ်ကိုဖြစ်သူကို အသင်္ချေ ပြန်ချော့ညှိတမ်း။

“အသင်္ချေအတွက် စိတ်ချပါ ကိုကြီးရယ်၊ ဝိုက်(ဒ်)လုပ်သမယ့် ကလေးတွေကလည်း စာရပြီးသားပါ၊ အသင်္ချေက သူတို့ကျက်ပြီးသားတွေ မမေ့အောင် ပြန်နှေးပေးရုံပဲ၊ စာမေးပွဲ ခြံဖို့လကလည်း ဘာမှမလိုတော့ဘူးဆိုတော့ အသင်္ချေ အဆင်ပြေ”

ပြောပါတယ်”

“အဲဒါလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့၊ တကယ်လို့များ တစ်
တစ်ရာဖြစ်လာခဲ့ရင်၊ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်တာရှိခဲ့ရင် တခြား
ဘာမျက်နှာမှမထောက်နဲ့ ချက်ချင်းထွက်လာခဲ့၊ ကျန်တာ အင်မတန်
ဆက်ရှင်းမယ်...နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အသင်္ချေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်
ပါတယ်”

အသင်္ချေ ကတိပေးလိုက်သည်။ လက်တွေ့မှာ အဆို
ဆုံးပဲ လာမလား၊ အကောင်းဆုံးတွေပဲ စောင့်မျှော်နေမလား မသိ
ပေမယ့် အခုတော့ အကြံလွှတ်သော နောက်ဆုံးပေါ်ကားအကောင်း
စားကြီးပေါ်မှာ အေးစိမ့်မွေးပျံ့သော ကားအတွင်းထဲထိုင်၍
ခေါ်ဆောင်ရာလိုက်သွားရသူက အသင်္ချေ။

အသင်္ချေစိတ်တွေ ငြိမ်သက်အောင် ထားလို့မရ။ ထင်
တိုင်းကြဲလိုလူကို စာသင်ရမည်ဆိုတာနှင့် အသင်္ချေ နေရာထဲ
ထွက်ပြေးချင်နေတာ အသင်္ချေကိုယ် အသင်္ချေ သိသည်။

ဒါကြောင့် ထူးထူးခြားခြားငြိမ်ပြီး အသင်္ချေနား ရောက်
မလာတာကို အခုတော့ မအံ့သြမိတော့ပါ။ ထင်တိုင်းကြဲ ဆိုသည့်

အကြံဉာဏ်တွေအပြည့်ရှိနေတာ အခုမှ အသင်္ချေ သဘော
သိတ်ရပေမယ့် အသင်္ချေအတွက် ပြေးစရာမြေမရှိသည့်ဘဝ။

ကိုယ့်ကို ချစ်ရေးဆိုနေသူ၊ ရည်းစားစကားပြောနေသူ
အထိုသွားပြီး စာသင်ရမည့်အဖြစ်က တွေးလေ ရင်လေးစရာ
အောင်းလေ ဖြစ်၏။

“ရှင်လူ ငြိမ်နေတာ ထူးပါတယ်လို့ ထင်နေတာ၊
အတိတ်သတ်တော့ မောင်မင်းကြီးသားက အကြံနဲ့ကို အသင်္ချေရဲ့”

နွယ်ပြောစကားတွေ ပြန်အမှတ်ရတော့ အသင်္ချေ ရင်မော
နူးသည်။ ဒီလိုလူနဲ့ ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုစခန်းသွားရမှာပါလိမ့်ဟု
ဆုံးစားတိုင်း အဖြေရှာမတွေ့။

လက်ရှိအခြေအနေအရ သူ့ဆန်စား ရဲရမည်။ ဒါကလွဲ
ပြီး တခြားမရှိ။ အခုချိန်ကျမှ ဒီလူကို စာသင်မပေးပါရစေနဲ့လို့
ပြော၍ဖြစ်တာလည်းမဟုတ်။

တိချယ်ကိုယ်တိုင်က သူတူ ထင်တိုင်းကြဲကို သေချာ
ရေစိုက်ပေးပါဟု အသင်္ချေကို အထပ်ထပ်မှာထားတာကိုက
အသက်ရှူမဝချင်စရာ ဖြစ်နေခဲ့တာ အသင်္ချေပဲ သိသည်။

“ဒီခြံပဲ ကလေးမ၊ ဟိုမှာ လူလေး စောင့်နေတယ်”

ကားရပ်သည်နှင့် ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ထင်တိုင်းကြွ
အပြုံးမျက်နှာကို မြင်ရသည်။ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ခြံဝန်းကြီး
ထဲက ခုံထည်ခြင်းအသွင်ဆောင်သော အိမ်ကြီးအနေအထားက
ဘယ်သူဆိုတာ ဖော်ပြပြီးသားဖြစ်နေ၍ သူ့နှုတ်ခမ်းအပြုံးကို ခြေ
ဟန်ပြုကာ မျက်နှာလှလှလေးကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ဣန္ဒြေဆောင်
လျက် မရယ်မပြုံးဘဲ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။

သူ့ရဲ့ဆရာမလို့ အားတင်းထားပေမယ့် တပည့်ကို
ကြေညာသော ဆရာမက ဒီလောကမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း

* * *

အခန်း (၁၂)

“ဆရာမဆိုလို့ အသက်ကြီးကြီးလား မှတ်တယ်၊ ကိုကြွ
ဆတ်တောင် ငယ်ဦးမယ်ထင်တယ်...ဟုတ်လား”

ကားပေါ်ကချသော ခြေထောက်က ကြွေပြားတွေပေါ်
တုသေး၊ ပထမဆုံး စိစိလွင်လွင် အသံခပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် အလို
တူစွာ ပြောလိုက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံကြောင့်
အသံချေမျက်နှာ ပို၍တည်တင်းသွား၏။

ကြားရတဲ့စကားက မလိုလားခြင်းများစွာနှင့်။ အသံလာ
ရာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့ ဆင်ဝင်အောက် တိုင်လုံးကြီး
ဆွဲကိုမှီရင်း ရပ်နေသူက အသံချေနှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိမည့်

မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ တီရှပ်ခါးတိုက အဖြူရောင်ကို လယ်လောက်ရှိသည့် ဘောင်းဘီတိုတိုနှင့် ဖြူဖွေးသော အရေက ထင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

မျက်ရစ်မရှိသည့် မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းကို အိုင်းလှိုင်း အထူကြီးဆွဲထားပြီး အစစ်မဟုတ်သော မျက်တောင်က အတုအမူ သိသာစွာ လိုတာထက် ရှည်လျားကော့ပျံ့နေ၏။ မထင်ရှား နာတံအောက်မှာ နှုတ်ခမ်းကျတော့ ခပ်ပါးပါး။ ရုပ်မလှပေမေ့ ခေတ်အပြင်အဆင်နှင့် ပေါင်းလိုက်တော့ သိပ်တော့မဆိုးပါ။

“လာ...ချစ်အသေချေ”

ထင်တိုင်းကြက လူစီကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အသေချေ လှမ်းခေါ်၏။

“အို...လက်ကိုလွှတ်ပါ”

ထင်တိုင်းကြက အသေချေလက်ကို ခပ်တည်တည်လာခဲ့ တော့ အသေချေ လန့်ပြီး ရုန်းပေးမယ့် သူက မလွှတ်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကြ၊ မူကြို မဟုတ်ဘူးနော်”

အကြည့်နှင့် စကားသံက ခပ်ရိုရိုဆိုတော့ အသေချေ ရင်ထဲ ပူလာ၏။ လက်ကို ဆောင့်ရုန်းတော့လည်း မလွှတ်။

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား လူစီ၊ ငါ့ကိစ္စထဲ နင်ဝင်ပါ မော့မလိုဘူး၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်”

“ဆောရီး...ကိုကြ၊ လူစီက တကယ်အံ့သြသွားလို့ပါ၊ အဟင်း...ဟင်း”

“တို့လက်ကိုလွှတ်စမ်း ထင်တိုင်းကြ”

ပြောလည်းပြော၊ သူ့လက်ထဲက အသေချေလက်လေးကို ဆောင့်ရုန်းတော့ သူက အသာဖြေလွှတ်ပေးတာ အလွယ်တကူ အလျှော့ပေးချင်၍တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။ လူစီဆိုသည့် မိန်းကလေး ချော့မှာ ပြဿနာထပ်မံဖြစ်ချင်၍ အလျှော့ပေးခြင်းဟု အသေချေ စိတ်ထဲ အလိုလိုသိနေ၏။ နွယ်ပြောတော့ ထင်တိုင်းကြက တစ်ဦးတည်းသောသားလို့ အသေချေ သိထား၍ လူစီဆိုသည့် မိန်းမက သူ့သီမ မဟုတ်နိုင်မှန်း နားလည်လိုက်၏။

“နောက်တစ်ခါ ငါ့ကိစ္စထဲ ဝင်ပါလာရင် ငါ့အဆိုးမဆို နဲ့”

“ဟား...ကြောက်စရာကြီးပါလား”

တကယ်ကြောက်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း မျက်နှာအမူအရာ နှင့် စကားသံက ဖော်ပြနေ၍ ထင်တိုင်းကြမျက်နှာကို အသေချေ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဖြူသောမျက်နှာ ရဲခဲဖြစ်သွားသလို မျက်နှာထားပိုတင်း
သွား၏။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လိုပတ်သက်မှန်းမသိ
ပေမယ့် ပုံစံတွေကတော့ တကယ့်ရန်သူတွေနှင့် တူနေတာ သေချာ
သည်။

“ဒီအိမ်မှာ ကိုယ်ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရု
စိုက်စရာမလိုဘူး အသေချေ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းမှားမှာပေါ့ ကြ”

ဒေါ်ဆစ်က ဖန်းထည့်ခြင်းတစ်ဖက်၊ ကတ်ကြေးတစ်ဖက်
နှင့် ထင်တိုင်းကြတို့ရှေ့ ရောက်လာ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်မှားသွားတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်ဒယ်ဒီ
ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်နဲ့”

“ကြည့်စမ်း...မင်း”

“လာ...အသေချေ”

“အို”

“မင်း ဘာပဲပြောပြော ငါက မင်းအဖေ ဦးတိုင်းကျော်
ရဲ့ တရားဝင်ဇနီးဆိုတာ မမေ့နဲ့ ထင်တိုင်းကြ”

“တောက်”

ထင်တိုင်းကြထံမှ တောက်ခေါက်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းက

သူတို့အခြေအနေကို ဖော်ပြပြီးသားဖြစ်သလို ထင်တိုင်းကြ အခြေ
အနေကို အသေချေ ချက်ချင်းသဘောပေါက် နားလည်လိုက်၏။

ဒီအိမ်မှာ စာသင်ဖို့ဆိုတာ ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အတွေး
နှင့် အသေချေ အကြည့်တွေက ထင်တိုင်းကြထံ ရောက်သွား၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေပြီလား
အသေချေ၊ မိတ္တူနဲ့ သူ့သမီးလေး၊ ခြင်္သေ့အတိုင်း အိမ်ပေါ်တက်
ပြီး ဗိုလ်ကျချင်နေတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အဖေမျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ရဦးမှာ
မဟုတ်လား”

“သူတုန်းကရော ကိုယ့်မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်ခဲ့လို့လား”

သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အသေချေ နှုတ်ဆိတ်သွား
၏။ ထင်တိုင်းကြ မျက်နှာက တင်းမာခက်ထန်နေမြဲ။

“ထင်တိုင်းကြ”

“ပြော”

“စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ”

“မင်းက ကိုယ့်ကို တရားချနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ”

မြတ်ဗုဒ္ဓ

“ရှင်ကို ဒီလိုပြောလို့ အသင်္ချေကို ဒေါသဖြစ်မနေနဲ့
လောကမှာ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို လုပ်ကြရတဲ့သူတွေ
အများကြီး”

“အဲဒါ ကိုယ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဒေါသမျက်နှာကို အေးငြိမ်းသောအကြည့်ဖြင့် တည်ငြိမ်
စွာ တုံ့ပြန်လိုက်တော့ သူ့အပေါ် အရင်လို ဒေါသမဖြစ်တော့။

“သုံးမိနစ်အချိန်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် စာသင်မယ်”

“မင်းပြောသလို မလုပ်ဘူးဆိုရင်ရော”

“ပြန်ရုံရှိတာပေါ့”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

“လူစီရော ကြန့်အတူ စာသင်လို့ရမလား”

လူစီက မျက်နှာပြောင်နှင့် ထင်တိုင်းကြနား ရောက်လာ
တော့ ထင်တိုင်းကြမျက်နှာ မှန်ကပ်သွား၏။

“နင့်ကို ငါနဲ့ ဝေးဝေးမှာနေလို့ ပြောထားတာ နားမလည်
ဘူးလား”

“လူစီလည်း စာသင်ချင်လို့ပါဗျာ”

“သင်ချင်ရင် တခြား သွား၊ ဒါ ငါ့ဆရာမ”

“ဟွန်း...ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“အေး...ဖြစ်တယ်၊ နောက် ဘာမှ လာပတ်သက်ဖို့ မကြိုး

နဲ့”

အညာတာကင်းကင်း ရက်စက်စွာ ပြောသွားသည့်
ထင်တိုင်းကြမျက်နှာကို မီးထွက်မတတ် မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်
သည့် မိတ္တူကို ဂရုမစိုက်သလို ခံစားကြေကွဲနေသည့် မျက်လုံး
တွေနှင့် လူစီကိုလည်း လှည့်မကြည့်။

“သိပ်ခံစားမနေနဲ့ သမီး၊ မခံချင်ရင် ပိုကြိုးစားပြလိုက်၊
ဒါပဲရှိတယ်”

“ကဲ...သွားစရာရှိတာ သွား၊ ဘဝကို ပျော်ပျော်နေ၊
စိတ်ညစ်ဖို့ လူဖြစ်လာရတဲ့အထဲမှာ မာဇီသမီး မပါဘူးဆိုတာ
မမြဲမှတ်ထား”

သိပ်မကြာလိုက်။

ပြိုင်ကားနီးလေးကို ခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းသွားသည့် လူစီကို
ဆွေ့လိုက်ရ၏။

* * *

အသံ (၁၃)

“ဒီဖုန်းကို မင်းယူထား အသံချစ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မင်းက ကိုယ့်ဆရာမ၊ အရေးအကြောင်းရှိ ဖုန်းဆက်ပြီး စာလေးဘာလေး မေးလို့ရအောင်”

“အိမ်ပြာယယ်မရှိတာ”

အသံချစ်ရှေ့မှာ ထင်တိုင်းကြွက စေ့ရင်မိကြီးနှင့် ဖုန်းပြားပြားလေးကို လာချပေး၍ ဘေးကို တွန်းထုတ်လိုက်သူက အသံချစ်။ ထင်တိုင်းကြွက တာရံစေ့ရင်မိပေါ်မှာ ပိုထောက်နီထောက်နှင့် ဖုန်းသုံးနည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သင်ပြနေတာကို

ထင်စားဘဲ မျက်နှာထားတင်းတင်းလေးနှင့် မျက်ခုံးတွန့် နားထောင်ရင်း ကြာတော့ ဒေါသဖြစ်လာ၏။

“ကဲ...ဒီနေ့အတွက်က စာသင်ရဦးမှာလား၊ ရှင်ပြောသမျှ ထောင်ရမှာလား”

“ဖုန်းသုံးနည်း သင်နေတာကွ၊ ဒါမှ မင်း သုံးတတ်မလို့”

“ဘယ်သူက ရှင်ဖုန်းကို သုံးပါ့မယ် ပြောနေလို့လဲ”
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်သင်တာ မင်း လိုက်မှတ်ထားရင်

မလို့”
ထင်တိုင်းကြွက သူပြောချင်ရာ ဆက်ပြောနေတော့

အသံချစ် နေရာက ထရပ်လိုက်၏။
“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ပြန်မလို့”
“ရမလား၊ မင်းချည်း နေ့တိုင်း ကိုယ့်ကို ဆရာလုပ်နေ

တာ၊ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်ကလည်း မင်းကို ဆရာပြန်လုပ်ခွင့်ရမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အသင်္ချာ ဆရာအလုပ်မခံချင်ရင် ရှင်ဘာသာ စာမေးဖွဲ့
အောင်အောင် လုပ်ပါလား”

“တကယ် အောင်စေချင်တာလား”

“အဲဒါ ရှင်ကိုယ်ရှင် မေး”

“ကိုယ်မေးနေတာ အသင်္ချာကို၊ ပြော...အောင်အောင်
ဖြေရမလား”

“ဖြေပေါ့”

“ဆုပေးမှာလား”

“အသင်္ချာ ပေးနိုင်တဲ့ဆုဆိုရင် ပေးမယ်”

ထင်တိုင်းကြက သူ လိုချင်သည့်အဖြေကို ရလိုက်ပြီဆို
အသင်္ချာမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ပစ်သည်။

မျက်ဝန်းလက်လက်၊ ချွန်သောနှုတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းပါးတွေ
က ဘဲဥပုံမျက်နှာကျလေးက သူ့ရင်ကို နွေးထွေးလှုပ်ခတ်စေတာ
ဘာကြောင့်လဲ။ အင်္ကျီလက်ပြတ်ဝတ်တာ မတွေ့ရသော သူမထံ
ခေါင်းစည်းနှင့်ဆင်တူသည့် ဂါဝန်က ဒူးကျလေးကို ခါးအောက်
အပြာရင့်ခါးပတ်ပြားကြီး ပတ်ထားတာမို့ သွားကြိုသည့် ကားတော်
က ဆင်းလာကတည်းက အသင်္ချာကို မကြာခဏခိုးကြည့်ရင်း

အတွဲခန့်နေတာ သူမက သိမည်မဟုတ်ပါ။

“အိုကေ...ကိုယ် ကတိပေးတယ်၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်
မယ်”

“မင်းလည်း ကတိတည်မှ ဖြစ်မှာနော် အသင်္ချာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုယ့်ကို ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဆု”

“ရှင် အောင်အောင်ပဲ အရင်လုပ်ပါဦး”

“စိတ်ချပါ၊ မင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရစေမယ်”

အသင်္ချာ သိပ်မယုံ့ပေမယ့် သူပြောတာကိုငြိမ်ပြီး နား
ထောင်နေလိုက်သည်။ အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့မှာ
မဟုတ်တာ အသင်္ချာအသိ။ ထင်တိုင်းကြ ပုံစံပြောင်းပစ်တော့ သူငယ်
တွေက ပခုံးတွန့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ကြီးပါလား”

“မင်းတို့ကိုယ်တိုင် ချစ်တတ်လာတော့ သိလိမ့်မယ်၊

တတ်ထဲထိ ရောက်သွားတာ လှလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်
မရှိတည်းကြောင့် မဟုတ်တာ လုံးဝသေချာတယ်”

“ယုံပါတယ်၊ မင်း တကယ်ချစ်ပြန်တာ ငါတို့ မြင်

သားပဲ”

“မင်းကိုယ်စား အသံချုပ်ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ အကြောင်း မင်း အမြင်မှန်ရတာ ထင်တိုင်းကြ”

အားလုံး သဘောတူကြသလို ထင်တိုင်းကြလည်း အဆိုကို သဘောတူထောက်ခံသည်။

အချစ်က အရာရာကို ပြောင်းလဲစေနိုင်တာ ကိုယ်တွေ ဖြစ်နေမှ ယုံကြည်လက်ခံသည့်လူထဲမှာ ထင်တိုင်းကြဆိုသည့် သူကိုယ်တိုင် ထိပ်ဆုံးကဖြစ်သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ အောင်အောင်ဖြေဖို့ စိတ်မဝင်စားဘူး ထင်တိုင်းကြက ဒီနှစ်စာမေးပွဲ အောင်ကိုအောင်ရမည်ဟု နိုင်နိုး မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်အထိ အချစ်၏စွမ်းအားက ပြင်းထန် သည်။

“ငါတို့ အပြင်သွားမလို့ ထင်တိုင်းကြ”

“မလိုက်ဖြစ်သေးပါဘူးကွာ၊ နောက် ကြိုမှပဲ”

ထင်တိုင်းကြက ဘယ်သူငယ်ချင်းပဲ အပြင်သွားဖို့ စင်စစ် ခေါ်ခေါ် နောက်ပိုင်း မလိုက်ဖြစ်တာတွေ များလာတော့ အားလုံး ပခုံးတွန့်ကြသည်။

“ကြိုးစားလှချည်လား”

“ဒီနှစ် အောင်ကိုအောင်ရမည်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“အသံချုပ်က အဲဒီလိုပြောလို့လား”

“နိုး...ငါကိုယ်တိုင် အသံချုပ်ကို ကတိပေးထားတာ”

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှ ဝေါခနဲ အသံမျိုးစုံ ထွက်လာပေမယ့် ဂရုမစိုက်။

“မင်းတော့ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားပြီ ကြ”

“အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါက ဒီလိုဖြစ်သွားတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး”

ထင်တိုင်းကြက ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်သူ အားလုံးပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ အစတည်းက ဉာဏ်ကောင်း

တတ်ပြီးသားဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဖခင်ကို အရွဲတိုက် ပေတောပြန်သမျှ သူလှည့်မကြည့်ဘဲ ပစ်ထားသည့်စာထဲမှာ ထင်တိုင်းကြ

အနစ်လိုက်တာနှင့် စာမေးပွဲဖြေဖို့ အားလုံးအသင့် ဖြစ်သွား၏။

“အသံချုပ်”

“ဘာလဲ...ထင်တိုင်းကြ”

“ကိုယ် ဒီနှစ် စာမေးပွဲ အောင်အောင်ဖြေမှာနော်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ် လိုချင်တဲ့ဆရာပေးဖို့ အသင့်ပြင်ထားလို့ ပြောမလို့”

“ထင်တိုင်းကြာတာပဲ ပြည့်စုံတယ်၊ ချမ်းသာတယ် အသေချာက ဆင်းရဲတယ်၊ ထင်တိုင်းကြာ လိုချင်တဲ့ဆရာ အသေချာပေးချင်မှ ပေးနိုင်မှာ”

“ပေးနိုင်တာပဲ တောင်းမှာလို့ ပြောပြီးပြီလေ”

စူးရှတောက်ပသော ထင်တိုင်းကြာ အကြည့်တွေက အသေချာရင်ထဲ သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်လွှာကို ဖျတ်ခနဲချလိုက်သည်။

“ဆရာမအတွက် အိပ်ချင်ပြော၊ လက်ဖက် ကော်ဖီ ရပြီ”

ငုံးဥ အော်သံနှင့်အတူ အသေချာနား ရောက်လာ၏။

“သုံးဆောင်ပါ ဆရာမ၊ ကျွန်တော်တို့လက်ရာလို့တော့”

“လုံးဝမထင်နဲ့ ဆရာမ၊ နောက်က ကြီးစော သုပ်လောက်တာ”

လပြည့်စကားအဆုံးမှာ အသေချာ လဲ့လဲ့ပြုံးလိုက်၏။

“လပြည့်တို့ရော စားလေ”

“ကျွန်တော်တို့အတွက် ဟိုဘက်မှာ သီးသန့်ရှိပြီးသား”

ဆရာမ ကျွေးချင်ရင် ကြကိုသာ ကျွေးလိုက်”

“ကြ...မင်းအတွက် ကော်ဖီက ဒီမှာ”

“ငါ ကော်ဖီ မသောက်ချင်ဘူး”

ရှေ့မှာချပေးတဲ့ ကော်ဖီခွက်ကို ကြက လက်ခံနှင့် တွန်းချွပ်စံတော့ အသေချာအကြည့်က သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာ၏။

“မင်းက ဘာသောက်မလို့လဲ”

“ရေခဲကြမ်း၊ အသေချာသောက်တဲ့ ပန်းကန်နဲ့ သောက်တာ”

“အို”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲနော် ဆရာမ၊ အဲဒီထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ဘူး”

ငုံးဥက ထင်တိုင်းကြာတို့နားက ပြုံးပြုံးကြီးထွက်သွားတော့ အသေချာပါးတွေ နီရဲပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

“လူတွေရှေ့မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ထင်တိုင်းကြာ”

“ကိုယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ထင်တိုင်းကြာမျက်နှာက ခပ်တည်တည်ဆိုတော့ အသေချာ နှုတ်စောင်းက သူ့ထံ ဒိုင်းခနဲရောက်သွား၏။

“ကိုယ်ပြောတဲ့စကား ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားကြည့်ဦး”

“ရေခဲနဲ့ အတူသောက်မယ်ပြောတာ အပြစ်လား”

“နောက်မပြောနဲ့၊ မကြိုက်ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ နောက် မပြောဘူး”

ရန်ပွဲက ဤနေရာမှာ ရပ်သွားပေမယ့် ထင်တိုင်းကြံ
အကြည့်တွေက ထိုနေရာမှာ ရပ်မသွား။ အသင်္ချေမျက်ဝန်းအနံ့
ဟစ်ဆင့် စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့်တွေက အသင်္ချေ နှုတ်
သားထဲအထိ ထိုးဖောက်သွားတာကတော့ အတော်ထူးခြားဆုံး
ကြယ်လှသဖြင့် ရင်ခန့်သံ မြန်လာတာကို ကြိုးစားပြီးမေ့လိုက်ရသူက
အသင်္ချေ။

* * *

အခန်း (၁၄)

“ဟယ်...လှလိုက်တာ”

လူစီအကြည့်တွေက မရည်ရွယ်ဘဲ ထင်တိုင်းကြံအခန်း
ဦးရာဘက် ရောက်သွားသလို ခြေထောက်တွေကလည်း စပ်စုလို
ဖိတ်နှင့် ထင်တိုင်းကြံအခန်းတံခါး ပွင့်နေတာ အခွင့်ကောင်းယူပြီး
သူ့အလစ်မှာ ဖျတ်ခနဲအခန်းထဲရောက်သွား၏။ အနက်နှင့် အဖြူ
ဆွေးကြောတွေလို ရောယှက်ထားသည့် ထင်တိုင်းကြံအိပ်ရာခင်းပေါ်
ထဲ ဖွင့်လက်စ ရတနာဘူးလေးကို ဖျတ်ခနဲနှင့်အကြည့်မှာ လူစီ
အံ့သြသွား၏။

“ဖုချိန်းလေးပါလား”

လှပသော ပစ္စည်းလေးကို လူစီ ယူမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်တာနှင့် ရတနာထည့်ဘူးလေးထဲမှ ပလက်တီနမ်ဖုချိန်းလေးကို ယူကြည့်လိုက်၏။ မုန့်ကြိုးလိမ်လို လိမ်ပတ်ထားသည့် ကြိုးတွေမှာ အသည်းပုံဖောင်းဖောင်းလေးတွေ။ ကမ္ဘာလုံးလို အလုံးလုံးလေးတွေ တို့လို့တွဲလောင်း ချိတ်ထားပုံက အမြင်ဆန်းသစ်ခေတ်လည်းမီသည်။ ဖုချိန်းဆိုပေမယ့် သေးသေးမွှားမွှားမဟုတ်လက်ထဲ ဆဲကြည့်တာနှင့် လေးလေးတစ်တစ်ကလေးမို့ အလေးချိန်စီး၍ တန်ဖိုးမနည်းမှန်း လူစီ သိလိုက်သလို ဖုချိန်းပိုင်ရှင် ဘယ်လည်းဆိုတာကိုပါ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

ဒီမေးခွန်းအတွက် လူစီ ကြာကြာခေါင်းမစားရ။ ထိုမျက်ဝန်းထဲ ထင်တိုင်းကြုံရဲ့ဆရာမ အသချေမျက်နှာလှလှထဲ ပျတ်ခနဲဝင်လာတော့ ရင်ထဲပူသွားသည်။

ဒါ...အသချေအတွက်လား။

လူစီတို့လောက် အဆင့်အတန်းမရှိ။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ စားနေရတဲ့ မိန်းမကိုမှ ထင်တိုင်းကြုံလို အသည်းစားဘုရင်စိတ်ဝင်တစား တန်ဖိုးထား ချစ်မြတ်နိုးပြနေတာ တန်ရောတန်ရော

လားမသိ။

လူစီမျက်လုံးထဲမှာတော့ ထင်တိုင်းကြုံနှင့် အသချေကို မြင်တိုင်း ကန့်လန့်ကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဝဋ်လည်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲလေ၊ မိန်းကလေးတွေ အသည်းကို လိုက်ခွဲတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့လူက ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ခြေဖျားအောက်မှာ ပြားပြားဝပ်ဖြစ်နေတာ၊ ကြည့်ပါလား”

“ဒါပေမဲ့ သမီးက ကြကို..”

“သမီးဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မှမလာဘဲ၊ မာမိုဘက်က အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေတုန်းပဲ၊ အခုမဖြစ်လဲ တစ်နေ့တော့ ဖြစ်လာမှာပါ”

“အဲဒီနေ့အထိ လူစီက ကြကို ဒီအတိုင်းထိုင်ကြည့်နေရမှာလား မာမိ၊ ကြနဲ့ အဲဒီမိန်းမသားနဲ့ သားတစ်ရာ မြေးတစ်ဖြာ ရတဲ့အထိလား၊ မာမိပဲ ပြောတော့ ကိုကြနဲ့လူစီ မဝေးစေရပါဘူးဆို၊ ကိုကြကို အပိုင်ရမယ့်လူက လူစီပဲဆို”

မလိမ္မာတတ်သော စိတ်ရိုင်းက လိုအင်မပြည့်တာနဲ့ ချက်ချင်းခုန်ထလာကာ မာမိုရှေ့မှာ လူစီ ငိုမိတာ ကြကိုချစ်လို့

ဆိုတာ လူစီကိုယ်လူစီပဲ သိသည်။

“မာဇိုကိုချည်း အပြစ်တင်နေလို့ ရမလား လူစီ၊ သမီးသာ တော်ရင် မာမိတောင် ပါနေစရာမလိုဘူး။”

“ပြောပါ မာမိ၊ အပြစ်က လူစီအပြစ်ပဲ မဟုတ်လား။”

လူစီက ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငို။ သားအမိနှစ်ယောက် ထင်တိုင်းကြကွယ်ရာမှာ ဒီလို အမြဲဖြစ်နေကြ။ လူစီအတွက်တော့ အခက်ကြီးခက်နေပြီး ကြုံအတွက် ခံစားနေရတာ ရင်နဲ့မဆုံလို့ လူစီရင်တွေ ပွင့်ထွက်တော့မည်။ အခုချိန်ထိ ကြုံဆိုတာ လူစီကို စာရင်းထဲထည့်ထားတာ မဟုတ်။

“ဟေ့...မငိုနဲ့ကွာ၊ အခု အသင်္ချေ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျစ်... အဲဒီဖုန်းက ပြန်ယူဖို့မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပိတ်ရက်မှာ အသင်္ချေနဲ့ စကား ပြောချင်လို့ ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ ငိုမပြောနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ ရင်တွေပူပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး။”

“အိုကေ၊ အဲဒီနေရာမှာပဲ စောင့်၊ ကိုယ် အခုထွက်လာ ခဲ့ပြီ။”

ထင်တိုင်းကြ၏ ဖုန်းပြောသံနှင့်အတူ တဖျတ်ဖျတ် လျှောက်လာသည့် ခြေသံကြောင့် လူစီကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွား

ကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခိုက်မှာပဲ ဝရံတာဘက်မှ အခန်းနှင့် ခြားထားသော မှန်ခွေတံခါး ပွင့်သွားပြီး ထင်တိုင်းကြ ဘွားခနဲ ဝင်လာ၏။ ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတွေ မတပ်ရသေး၊ အင်္ကျီဖြူ တောင်း ဘီကလည်း ဖြူပြုပြင်မယ့် မျက်နှာသစ်ပြီးစမို့ ရေစိုနေသော ဆံပင် တွေကို ထင်တိုင်းကြက လက်ငါးချောင်းနှင့် ထိုးသိပ်သပ်တင်ပြီးမှ လူစီကို မြင်သွားဟန်ဖြင့် စိတ်ပူပင်သောမျက်နှာက ချက်ချင်း တင်းမာရိပ်တွေ ပေါ်လာကာ ဓမ္မရာဆီ ခြေလှမ်းကြကြီးတွေနှင့် လျှောက်လာ၏။ ဖုချိန်းထည့်ထားသည့်ဘူးကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူ သည်။ ပြီးမှ လူစီကို မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မသင်္ကာသလို ကြည့်၏။

“နင် ငါ့အခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“ကိုကြ အခန်းတံခါးပွင့်နေတာနဲ့ အခန်းရှင်းပေးရမလား ဆိုပြီး လူစီ ဝင်လာတာ”

“မလိုဘူး၊ နောက် ငါ့အခန်းထဲကို ဘာကိစ္စနဲ့မှ မဝင်နဲ့၊ ငါ့အခန်းထဲ ခွင့်ရတဲ့လူထဲမှာ နင်တို့သားအမိ မပါဘူး၊ သွားတော့”

အခန်းဝကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး လူစီကို မောင်းထုတ်ပုံက အေးတိအေးစက်။ ရက်ရက်စက်စက်ဖြစ်၍ လူစီရင်ထဲ နှင့်ခနဲ

နာသွား၏။

“လူစီကို အဲဒီလောက်ပြောဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီထက်မက ပြောချင်တာ”

လူစီအကြည့်တွေက စူးခနဲ ထင်တိုင်းကြိုရှိရာ ရောက်လာတာကို ဂရုမစိုက်။ လူစီ ထွက်သွားတာနှင့် သူပါ အတူလိုက်ထွက်ပြီး အခန်းတံခါးကို တစ်ခါတည်း သော့ခတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထင်တိုင်းကြ ကား ထွက်သွားသံကြားမှ လူစီက အိပ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်း၍ အိမ်နောက်ဝိုင်းဒေါင်ဘက်ဆီ လွင့်နေအောင် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ဦးမောင်...လူစီကားထုတ်၊ ကိုကြနောက် လိုက်မယ်”

* * *

အခန်း (၁၅)

“ဘာဖြစ်တာလဲ မပြောရင် ဒီဖုန်း ပြန်မယူဘူး အသင်္ချေ၊ မင်းလည်း ဒီနေရာက မသွားရဘူး၊ မင်းငိုသံကြားရတာ ကိုယ့် နှလုံးထဲ ဘယ်လောက်ပူလောင်လဲဆိုတာ မင်း သိလား”

အသင်္ချေကတော့ ထင်တိုင်းကြ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်။ သူ့ရှေ့က ထွက်သွားဖို့သာ စဉ်းစားနေ၏။ ပါးပြင်တွေနီမြန်းကာ ငိုထားသည့်မျက်နှာနှင့် သူ့ရှေ့မှာ ကြာရှည်မနေချင်။

“အသင်္ချေ”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ အသင်္ချေ၊ ကိုယ်မေးတာမဖြေရင် မင်း ဒီက မသွားရဘူး သိလား”

“ဟိတ်...ပြောနေတာ ကြားလား”

“အို...ဘာဖြစ်လို့ အသံချောက်ကို လာကိုင်တာလဲ လွတ်ပါ။ ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေနဲ့”

“လူတွေရှိတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုယ် ဂရုစိုက်တာ မင်း တစ်ယောက်ပဲရှိတယ် အသံချောက်”

“ရှင်နော်...ဖုန်းကို အသံချောက်မသိအောင် ဘာလို့ထည့် ပေးရတာလဲ၊ ရှင့်ကြောင့်၊ ရှင့်ဖုန်းက အသံမြည်တော့ ဒါ ဘယ်သူ ဖုန်းလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲနဲ့ ပြဿနာပေါင်းစုံ မေးခွန်းပေါင်းစုံ ဖြစ်ပြီး အသံချောက် အဆူခံရတာ ရှင့်ကြောင့်၊ သိလား”

“ဖယ်ပါ...လွတ်၊ အသံချောက် သွားတော့မယ်”

ပြောလည်းပြော၊ ဒေါသလည်းဖြစ်နှင့် အသံချောက် နေရာက ဆတ်ခနဲအထမှာ အသံချောက်ဖုန်းကို တင်းနေအောင် ဆွဲထားသူ က ထင်တိုင်းကြုံ။

“မသွားရဘူး”

“အ...နာတယ်ရှင့်”

ချက်ချင်း ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ဘေးနံနား ပြန်ထိုင် ကျလာသည့် အသံချောက်မျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည်တွေ အိမ်နဲ့

အောက်လာတာကိုမြင်တော့မှ ထင်တိုင်းကြုံ ဆွဲကိုင်ထားတဲ့ ဆတ်ဖုန်းရဲ့ ထူးခြားသော အထိအတွေ့ကြောင့် ထင်တိုင်းကြုံ ထင်နဲ့ထွန်းသွား၏။

“လက်က ဘာဖြစ်တာလဲ အသံချောက်”

မေးလည်းမေး၊ မေးပြီး ငြင်းဆန်ချိန်မရအောင် အသံချောက် ဆတ်ဖုန်းကို ဆွဲအလှန်...

“ဟင်”

ဖြူဖွေးနူးညံ့သော အသံချောက် လက်မှာ နီရဲညိုမောင်းသော အထိရာကြီးကြောင့် ထင်တိုင်းကြုံ မျက်နှာပျက်သွားကာ ချက်ချင်း ထုတ်လွှပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ လက်မှာလည်း ညိုမည်းလို့၊ ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ အသံချောက်၊ မင်း အခုငိုနေတာ ဒီအနာကြောင့် မဟုတ်လား”

“ဟိတ်...မေးရင် ဖြေလေ”

“ဘာဖြေရမှာလဲ၊ အသံချောက်လက်ကို လွတ်”

“မလွတ်ဘူး”

အသံချောက်မှ အင့်ခနဲ ငိုနှိုက်သံ မပီမသ။ ငုံ့ချထားတဲ့ အသံချောက်မျက်နှာလေးကို ထင်တိုင်းကြုံ အမိအရ လိုက်နာကြည့်ရင်း

ရင်ထဲ ချစ်စိတ်တွေ ပြည့်သိပ်လာကာ ချစ်သူကိုယ်လေးကို သူ
ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့ကာ ကလေးတစ်ယောက်လို ချော့မော့နှစ်သိမ့်ပေး
လိုစိတ်ကို ရင်ထဲ မျိုသိပ်ထားလိုက်ရ၏။

“မငိုနဲ့လေ အသံချေ”

“ငိုမယ်၊ ကိုယ့်မျက်လုံးနဲ့ကိုယ်ငိုတာ ဘာဖြစ်လဲ”

မျက်ရည်တွေနှင့် သူ့ကို ရန်ပြန်စွာသူလေးကို ငုံကြည့်ပြီး
အသံချေလေးကို သူ့အားနှင့် ဆွဲယူထူမတ်လိုက်တော့ သူနှင့်အတူ
အသံချေ ပါလာသည်။

“လာ...လိုက်နဲ့”

“အို...ဒါက ဘယ်လဲ၊ အသံချေလက်ကို လွှတ်ဆိုနော်”

အင်အားချင်းမမျှ၍ ထင်တိုင်းကြ ဆွဲခေါ်ရာနောက် ပါလာ
သည့် အသံချေမှာ သူကားပေါ်ရောက်သွားသည်နှင့် ကားက နေရာ
မှ ဝေါခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။

“ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ထင်တိုင်းကြ၊ အခုရော
ဘယ်ကို သွားဦးမလို့လဲ”

အသံချေ ဘာမေးမေး သူက မဖြေ။ ကြာတော့ အသံချေ
ဒေါသဖြစ်လာသည်။

“ရှင် ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ရှင့်ကားကို အခုရပ်၊

ရှင့်ကားနဲ့ အသံချေ ဆက်မလိုက်နိုင်ဘူး”

“မလိုက်နိုင်လဲ ရတယ်”

“ဝူး”

“ကျီး”

“ကဲ...ကျေနပ်ပြီလား”

ထင်တိုင်းကြက သူကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ
မကြမ်းကြမ်း ထိုးရပ်လိုက်ပြီး အသံချေဘက် လှည့်မေးလာတာကို
အသံချေ မဖြေနိုင်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဆင်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

“အသံချေ”

“အို...အမေ”

နောက်က ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်သည့်အချိန်ဖြင့် အသံချေ
ထင်တိုင်းကြဘက် လဲပြိုသွားချိန်မှာ သူက အသံချေကိုယ်လေးကို
ဇွတ်ခနဲဆွဲယူပြီး မျက်နှာလှလှလေးကို ဇွတ်အတင်း အနမ်းမိုး
စွာချသည်။

“ထင်တိုင်းကြ...ရှင်နော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ချစ်တယ်”

“အို”

ရုန်းထွက်ချင်ပေမယ့် အင်အားခြင်းမမျှ။ မွတ်သိပ်ကြာ
စွာ ကျရောက်လာသည့် ချစ်အနမ်းတွေက အသင်္ချေကို မည်
စကားမှဆိုရန် ခွင့်မပြု။

“သိပ်ချစ်တယ် အသင်္ချေရယ်၊ မင်းကြောင့် ကိုယ်
သိလား”

ထင်တိုင်းကြာအသံက တုန်ရိုက်ရှနေသလို အသင်္ချေ
တိုင်လည်း စိမ်းသက်သော အတွေ့ကြားမှာ ရင်ခန့်သံတွေ အသံ
အပြုပြီနှင့် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ဖို့ အဆုရခက်နှင့်ပင်
လှိုင်းကလည်း ထန်နေ၏။

“ရှင် လူကို ဘာထင်နေလဲဟင်”

“ချစ်သူထင်လို့”

“ဘာ”

“ရှင်ကို အသင်္ချေ မုန်းတယ်၊ သိလား”

“သိတယ်”

“ဟင်”

“ကိုယ် အသင်္ချေကို တကယ်ချစ်နေတာရော အသင်
သိလား”

“တခြားမိန်းကလေးတွေကိုလည်း ရှင်ဒီလိုပဲ ပြောပြီး”

“ဟိတ်...ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့နော်၊ ကိုယ်
ထင်ချစ်တာ အသင်္ချေတစ်ယောက်တည်း။ အဲဒါ ယ့်”

“နောက်တစ်ခါ ရှင် အသင်္ချေအသားကို ထိကြည့်”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ခွတ်”

“အို”

ပါးစပ်က ပြောတာမှ နောက်ကျဦးမည်။ အသင်္ချေ ပါး
ကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နှမ်းလိုက်သည့် ထင်တိုင်းကြာ အပြုအမူကြောင့်
အသင်္ချေ သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲမော့အကြည့်မှာ သူက အသင်္ချေ
လေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံ့နှမ်းပြန်သည်။

“ကြည့်စမ်း...ရှင်...ရှင်”

“ကဲဟယ်”

“ကဲ...ကဲ”

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အသင်္ချေကို ရန်စနေသူကို လက်သီး
ဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်အပြစ်ပေးတော့ သူက ရယ်မောပြီး
အသင်္ချေလက်သီးဆုပ်လေးများကို သူ့လက်တွေနှင့် ဖမ်းချုပ်ပြီး
ခွင့်ခွင့်ထဲ ဆွဲပွေ့ကာ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ရှိုက်နှမ်းသည်။

“သိပ်ချစ်လို့ပါ အသင်္ချေရယ်၊ မောင့်ကို မမုန်းနဲ့ ဟုတ်

လား”

“အို”

သိပ်သည်းသော ချစ်အနမ်းတွေက မှန်တိုင်းလို အင်အား ပြင်းပြင်း ပြိုကျလာချိန်မှာ အသင်္ချာတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရအောင် အချစ်ဆိုသည့် စကားလုံးများအောက်မှာ နစ်မြုပ်သွားသည်။

“တော်ပြီလို့ဆိုနေ...ရှင်နော်”

“မောင့်ကို မောင်လို့ခေါ်ပါလား အသင်္ချာ”

“အို...ဘာကိစ္စ ရှင်ကို အသင်္ချာက အဲဒီလို ခေါ်ရမှာလဲ”

“မခေါ်ဘူး”

“မခေါ်ရင် မလွှတ်ဘူး”

“ဟင်”

သူ့မျက်နှာကို အသင်္ချာ မကြည့်ဝံ့ပါ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ အသင်္ချာတစ်ကိုယ်လုံး ရောက်နေတာကိုလည်း အသင်္ချာ သဘောမကျ။ ကြိုးစားပြီး ဇွတ်ရုန်းတော့ သူက တိုးဖက်ပြီး အသင်္ချာ လည်တိုင်ဖွေးဖွေးကို ဇွတ်အတင်း တိုးပွင့်နမ်းသည်။

“အသင်္ချာနဲ့မောင်က ချစ်သူတွေနော်”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မဆိုင်ဘူး...ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မောင်တို့နှစ်ယောက် သိပ်လိုလိုတယ်၊ ပတ်သက်တယ်ဆိုတာ သိရအောင် ပဟာဒီလို”

“ထင်တိုင်းကြ...ရှင်နော်”

“အခုမှ မရတော့ဘူး”

“အို...ဟင်အင်း”

ရင်ခွင်ထဲ မွန်းနှစ်သွားတော့မှပဲ မှတ်မိသည်။ စိတ်ထင်တိုင်း ချစ်အနမ်းတွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရွာချနေသူက သူ့ကို ဘယ်လိုပဲ ချစ်ရိုက်ရိုက် မမှု။

“ကဲ...ပြော၊ အသင်္ချာနဲ့မောင်က ဘာလဲ”

“ဘာမှ မလဲဘူး၊ ရှင်ကို မုန်းတယ်၊ မဖြစ်နိုင်တာကိုမှ နှစ်သက်...”

“နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောရဲရင် ပြောကြည့်”

“ရှင်နော်”

အသင်္ချာ ဒါပဲပြောနိုင်သည်။ ထင်တိုင်းကြဆိုသည့်လူက အသင်္ချာနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ရုံမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိ၍ ရှေ့ဆက်ဘာမှ ပြောရဲဘဲ လှုပ်နှံရဲသော သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။

* * *

အခန်း (၁၆)

“ညဆယ်နာရီ ဖုန်းဆက်မယ်”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဟင့်အင်းလဲ”

“ဆယ်နာရီ အဆင်မပြေရင် ဆယ်နှစ်နာရီ ခေါ်မယ်
ဒါဆို ဖြစ်ပြီလား”

“မဖြစ်ဘူး၊ မဆက်ပါနဲ့”

“မရဘူး၊ ခေါ်မှာပဲ”

တစ်ဖက်က ဘာပြောမှန်းမသိ။ ဒီဘက်မှ ဖြစ်ပြနေတာ
တကယ်ကို အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မေစိ မခံ

သောဟန်ဖြင့် တစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။ ပုံစံကြည့်တော့ ကျွတ်
ဆတ်ဆတ် မာရေကြောရေ။ မိန်းကလေးတွေကို အသည်းခွဲတမ်း
စားလာသူက ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမနဲ့ကျမှ ဖြစ်နေလိုက်တာ။
ညီတိုင်မြင်တွေ့နေတာကိုပင် မယုံချင်။

“ကြကသာ ဖြစ်နေတာပါ။ တစ်ဖက်မိန်းကလေးက ခပ်
ညည်တည်ပဲ။ မျက်နှာသာ တစ်ချက်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

ထင်တိုင်းကြအကြောင်း အဖေဖြစ်သူကို စကားစပေမယ့်
အဆုံးတိုင်း သားကို ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မတင်သည့် ဦးတိုင်း
ဆွတ်က ခပ်ပြုံးပြုံး။

“ထားလိုက်ပါ။ သူတို့ကိစ္စ စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့၊ သား
ဆွတ်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ကောင်မလေးက ဆင်းဆင်းရဲရဲထဲကနော် အစ်ကိုကြီး”

“ကြရမယ့် စည်းစိမ်တွေမက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်
အစ်ကိုကြီးသား ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

“မင်းပြောတော့ သားအချစ်ကို ကောင်မလေးက အခု
ချိန်ထိ လက်မခံသေးဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အဲဒီထဲက အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ၊ သူသာ ငွေတထောင်
မက်ရင် သားလိုလူကို ငြင်းနေဝါ့မလား”

“အမယ်လေး၊ အထင်တွေ ကြီးနေလိုက်တာ၊ မာယာ
ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သားပျော်မယ်ဆို ကျေနပ်တယ်”

ဖအေအရင်းက ဘာမှမပြောတော့ ဒေါ်မေစိဘက်က
ဘာမှ ဆက်ပြောစရာမရှိတော့။ မမြင်ချင်လည်း မြင်ရ၊ မကြာ
လည်း နားစွင့်ရနှင့် အသံချေအိမ်ပေါ်ရောက်လာရင်ဆိုသော အသံ
က ဒေါ်မေစိကို အိပ်မက်ဆိုးလို ခြောက်လှန့်နေ၏။

ဒီကြားထဲ လူစီက ဒေါ်မေစိသဘောမကျသည့် လေး
လေးနှင့် တွဲနေတော့ ပိုဆိုးသည်။ တားတော့လည်း စကား
မထောင်။

“လူစီ စိတ်ချမ်းသာချင်တယ် မာမီ၊ စိတ်ညစ်မခံချင်
ကြကမှ လူစီကို မချစ်တာ၊ လူစီကိုချစ်တဲ့သူနဲ့ နေရတာ အ
လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလဲ”

“မာမီပဲပြောတာလေ၊ ကိုယ်ချစ်ကို မရှာနဲ့ သူ့ချစ်ကို
ဆိုတာလေ၊ ဂျင်မီနဲ့နေရတာ လူစီပျော်တယ် မာမီ”

ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ်ဆိုတော့ ဒေါ်မေစိ ဘာမှထပ်မပြော
နိုင်၊ ပြော၍လည်း လူစီက နားမထောင်တော့ သူ့အရှိန်နှင့်သူ
ဆုတ်ထားလိုက်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ကြံနှင့်လူစီတို့ နီးစပ်ပတ်သက်ရေး
ဦး ဒေါ်မေစိဘက်က နည်းနည်းမှမလျော့။

အမြဲတွေးကာ ကြံစည်စိတ်ကူးအားထုတ်နေတာ သမီးလူစီ
အတွက် ဖြစ်သည်။ ဂျင်မီနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ဖို့ကိုလည်း
လေသံအေးအေးနှင့် လူစီ နားဝင်အောင် ပြောဆိုပျောင်းပျာသည့်
ဆံ့မှာ ထင်တိုင်းကြဆိုတာ သမီးအတွက်ပဲဖြစ်လာရမှာဆိုသည့်
ဒေါ်မေစိစကားက အရေးအပါဆုံး အထိအရောက်ဆုံးစကားဖြစ်
သည်။

စာသင်ချိန်ပြီးသွား၍ အသံချေပြန်ရန်နှုတ်ဆက်သည်။
ထင်တိုင်းကြဘက်က ဘယ်လိုနေနေ အသံချေက ဣန္ဒြေရရ
တည်ငြိမ်နေတော့ ထင်တိုင်းကြ အသည်းယားပေမယ့် ချစ်စိတ်နှင့်
ခွင့်လွှတ် အလိုလိုက်ထားရသည်။

“ကျွန်း”

“ဟ...ဘာလဲ၊ ဦးသာမောင် ဘယ်သွားလို့ ခင်ဗျားက
ဒီရောက်နေတာလဲ”

ထင်တိုင်းကြုံကြည့်တွေက အသချေကို လိုက်ပို့မည့် ကားမောင်းသူနေရာရောက်နေသည့် ဒရိုင်ဘာစိန်မင်းဆိုသည့်လူကို ကြည့်ကာ မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

“ဆောရီး...ကြရေ၊ ဦးသာမောင်ကို သမီး ခေါ်သွားလို့ ဒီနေ့တော့ မောင်စိန်မင်းကိုပဲ ပို့ခိုင်းလိုက်ပါကွယ်”

အသံနှင့်အတူ သူတို့နားရောက်လာသည့် ဒေါ်ဒေစီကို ကြည့်၍ ထင်တိုင်းကြုံ မျက်နှာပိုတင်းသွားသည်။

“ဦးသာမောင်က ကျွန်တော့်ဒရိုင်ဘာဗျ၊ ဘာကိစ္စသူက ခေါ်သွားရတာလဲ”

“အန်တီလည်း မသိပါဘူးကွယ်၊ ‘သမီး ဖုန်းလှမ်းဆက်မှ သိရတာ၊ ဒီနေ့လေးပဲကွယ်၊ သည်းခံလိုက်ပါ”

“ကျစ်...အရေးမပါတာ၊ နောက် အန်တီသမီးကို ပြောထား၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကင်းရှင်းအောင်နေပါလို့”

“အေးပါကွယ်...အေးပါ”

တမင် သဘောထားကြီးဟန် ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ပြနေပုံကို တစ်စက်မှ ကြည့်မရပေမယ့် မတတ်နိုင်။ ဒရိုင်ဘာစိန်မင်းက အသက် သုံးဆယ်အရွယ်ဆိုတော့ အသချေနှင့် စိတ်မချ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်

ထင်တိုင်းကြုံကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ချင်ပေမယ့် ဒယ်ဒီနဲ့ချိန်းထားသည့် တခြားကိစ္စက ရှိနေတော့ ခက်နေသည်။

“အိမ်ရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်လိုက် အသချေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ချင်တာ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ ချိန်းထားတာရှိလို့ လိုက်ပို့လို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်ကွာ”

ထင်တိုင်းကြုံအသံမှာ အလိုမကျခြင်းတွေ၊ မကျေနပ်ခြင်းတွေက အထင်းသား။ မာမီရှိကတည်းက အဘဿက မာမီ ဒရိုင်ဘာ လူယုံ။ မာမီ မရှိတော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ထားဖြစ်တာက မိသားစုဝင်လို သဘောထားတာလည်းပါသည်။ ယုံကြည်တာလည်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကြံတို့သားအဖနှင့် ပတ်သက်သော တိစ္စရပ်တိုင်းမှာ အဘဿပဲ ရွေးချယ်ထားပါသည်ဆိုမှ...။

“ရပါတယ်၊ ခါတိုင်းလည်း အသချေ ဒီလိုပြန်နေကျပဲ၊ သွားမယ်နော်”

“ကိုယ် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဖြစ်နေလိုက်တာကွာ၊ ဒီလောက် စိတ်မချဖြစ်နေရင်လည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်သွားလိုက်တော့ ထင်တိုင်းကြုံ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် လိုက်သွားတာ ကြာလှပြီ။ ဒယ်ဒီကို ကင်ပေးပြီးသားဖြစ်နေလို့ဆိုတာ သဘောပေါက်”

“ကဲ...ကိုစိန်မင်း၊ မောင်းတော့၊ ဒီပုံစံနဲ့ ဆရာမ အိမ်ထဲ ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အားလုံးပဲ သွားပြီနော်”

အသံချေ နှုတ်ဆက်စကားအဆုံးမှာ ကားက ဝေါချဲ ပြေးထွက်သည်။

“မင်းကွာ...ရှပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့”

“ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ် စိတ်မချတာ ဘာဖြစ်လဲ”

“သေချာနေလိုက်တာ၊ အသံချေက မင်းအချစ်ကို လက်ခံ လို့လား”

“လက်မခံလို့လည်း မရဘူး၊ ထင်တိုင်းကြကွ၊ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး”

ပြောပြီး နေရာက ချာချဲ လှည့်ထွက်သွားသည့် ထင်တိုင်း ကြံကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်ကြသည်။

ပြောတိုင်းဖြစ်နေတတ်သည့် ထင်တိုင်းကြံကို ဘယ်သူမှ

နှုတ်ဆက်မပြောရဲဘဲ ငြိမ်သွားချိန်မှာ ထင်တိုင်းကြံဖုန်းက အသံ ဖြည့်သည်။

“ဟဲလို”

“ဪ...ကမ္ဘာနာလား၊ တို့ မအားဘူးကွ၊ ချိန်းထားတာ နှုတ်သယ်...ဆောရီးပဲ”

“မွေးနေ့လား”

“အင်း...ဖိတ်စာရောက်ပါတယ်၊ လာဖြစ် မလာဖြစ်တော့ သေချာဘူး ဒါပဲနော်”

တစ်ဖက်က စကားရှည်ချင်နေတာကို တစ်ခါတည်း ဖြတ် ခစ်လိုက်၏။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ဟိုတုန်းက မသိခဲ့ပေမယ့် အသံချေကို ချစ်တတ်လာတည်းက အချစ်၏တန်ဖိုးကို ထင်တိုင်းကြံ နားလည်လက်ခံခဲ့သည်။ မမြင်ရရင် ရူးချင်တဲ့အထိ အချစ်ဆိုတာ လူကို ပြုစားတတ်သော စေတနာ၏ နတ်ဆိုးတစ်ပါးဖြစ်ခဲ့လျှင် ဆိုနတ်မင်းကိုပင် သူ ကျေးဇူးတင်သည်။

မင်းကို ကိုယ်ချစ်တာ ရင်ခန့်သံတိုင်း မင်းအကြောင်းတွေ ချည်း တွေးနေမိတဲ့အထိပဲ အသံချေ။

“တူ...တူ...တူ”

သတိရစိတ်နှင့် အသင်္ချေဆီ ချက်ချင်းဖုန်းလှမ်းခေါ်ထား
 ကိုင်မည့်သူက မရှိ။ သူ မျက်ခုံးတွန့်ပြီး ဖုန်းကို ထပ်ခေါ်နေချိန်မှာ
 အသင်္ချေကတော့ သူမကားပေါ် ရောက်လာသည့် လူစီမျက်နှာကို
 အံ့သြမယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေ၏။

“မင်းမယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး အသင်္ချေ၊ တကယ်တော့
 ကိုကြနဲ့ တို့က...”

အသင်္ချေ ကမ္ဘာလေးက လူစီစကားအောက်မှာ အမှောင်
 အတိကျလျက်...။

* * *

အခန်း (၁၇)

“အသင်္ချေ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ လုံးဝသေချာပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲကဖုန်းကိုပိတ်ပြီး အခန်းအပြင်
 အကံကို ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ထင်တိုင်းကြ ထွက်လာတော့
 သူ့နောက်မှာ ငုံးဥနှင့် လပြည့်တို့ အတူပါလာသည်။

“ဖုန်းပိတ်ထားရုံနဲ့ ဒီလိုပြောလို့ ဖြစ်မလားကွ”

“လူကိုယ်တိုင် ရောက်မလာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ အဲဒါလည်း
 ထည့်ပြောဦး”

“ဪကွာ၊ ဒါကလည်း သူ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ချင်
 လည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဒီတစ်ရက်တော့ စောင့်ကြည့်ဦး ထင်တိုင်းကြ၊ ဆရာ
အိမ်ရဲ့ အခြေအနေကိုလည်း သိသားနဲ့”

“သိတယ်၊ ငါ သိလို့ လိုက်သွားမှာ”

“ဟိုက ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူးကွ”

“မကြိုက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

လှေကားကို ပြေးဆင်းရင်း ထင်တိုင်းကြမျက်နှာက တင်း
နေ၏။ ပြဿနာက အသင်္ချေ ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားတာရော
စာသင်ရမည့်နေရာကို ရောက်မလာတာရော စုပေါင်းနေ၏။

“ဘာလဲကွာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ ဖုန်းပိတ်ထားရအောင်”

“ဘက်ထရီမီးသွင်းဖို့ မေ့ချင်လည်း မေ့နိုင်တာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားဖုန်းနဲ့ဆက်ပြီး ငါ့ကို အကျွန်ုပ်
အကြောင်း ပြောရမှာ သူ သိသင့်တယ်၊ ငါ သူ့ကို ဘယ်လောက်
ချစ်လဲဆိုတာ သိရဲ့နဲ့”

“သွားပြီဟေ့”

ဘယ်သူတားတား မရဘူးဆိုတာ သိပြီးပြီမို့ ထင်တိုင်းကြ
သူကားပေါ်တက်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းသွားတာကိုပဲ ဒီအတိုင်း
ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

အများအမြင်မှာတော့ ထင်တိုင်းကြတို့က ဖြစ်လိုက်ရင်
လည်းအသန်လို့ ထင်ချင်စရာပါ။ ဒီရင်ထဲ မီးတောက်နေတာကို
အသက်သာစရာမရှိဘဲ စာနာနားလည်နိုင်မှာလဲ။ စိန်မင်း ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးသည့်
အထဲ ထင်တိုင်းကြနှင့် အသင်္ချေ နောက်ဆုံး ဖုန်းပြောလိုက်ရ
သည့် နောက်ရက်ကစပြီး အသင်္ချေက ဖုန်း လုံးဝမကိုင်ရုံမက
စက်ပိတ်ထားလိုက်သေးသည်။

“ကျွတ်”

“ဘာဒီဇိုင်းလဲကွာ”

စိတ်ထဲ မကျေလည်တိုင်း ရှေ့တွင်ပိတ်ထားသော ကား
ဌာထို ဝှေ့ကာရိုက်ကာ ကျော်တက်သည်။ အမြန်နှုန်းကို စိတ်
နှိုးဆော်သည့်ရှု မောင်းနေတော့ ဘေးကကားတွေက အော်သွားကြ
သည်။

“ဒီည ဖုန်းမပြောတော့ဘူး၊ အသင်္ချေ အိပ်ချင်လို့”

ထိုညက နောက်ဆုံးကြားခဲ့သည့် စကား။ မင်း ကိုယ့်ကို
အတွဲ မကျေနပ်နေတာလဲ အသင်္ချေ။

မင်းအသံလေး မကြားရရင်၊ မင်းမျက်နှာလေး မမြင်ရရင်
နိုင်တဲ့သူဆိုတာ မင်းကိုယ်တိုင် သိရဲ့နဲ့။ ကိုယ့်အပေါ် ဘာလို

ဒီလောက် ရက်စက်ချင်တာလဲ။

တကယ်ချစ်မိတော့ ချစ်သူရဲ့ညပေကွာပြု စိမ်းကားထား၊ နှလုံးသားက ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်တာ ချစ်တတ်သူတိုင်းရဲ့ သဘာဝ ဆိုရင် မင်းကို ကိုယ် အစွဲပေးတယ် အသင်္ချေ။

“ဟင်”

“အသင်္ချေ”

မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကို ထင်တိုင်းကြဲ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားပေမယ့် သူ့အကြည့် မမှား။ တစ်ဖက်လမ်းပေါ်မှာ ရုတ်တရက် အသင်္ချေမှ အသင်္ချေအစစ်။

ထင်တိုင်းကြဲ ဘာမှစဉ်းစားမနေဘဲ ရောက်သည့်နေရာမှာ သူ့ကားကို ဝေါခနဲကွေ့ချ၍ သူ့နောက်မှကားသံတွေ၊ ဆဲဆိုကြွေး မောင်းသံတွေ ဆူညံသွား၏။ အသင်္ချေရှိရာ ပလက်ဖောင်းအောက် လမ်းကြောင်းကိုရအောင် ကားကို မောင်းယူရင်း အသင်္ချေက ကားကို ဝေါခနဲရပ်လိုက်၏။

“အသင်္ချေ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် အသင်္ချေမှား ထိုးရပ်လာသည့် ကားပေါ်မှာ

ထင်တိုင်းကြဲကို မြင်လိုက်ရ၍ အသင်္ချေမှန်ကန်လှလှလေး ကွက်ခနဲ နှုတ်သွား၏။

“ထင်တိုင်းကြဲ”

ထင်တိုင်းကြဲက ကားစက်မသတ်ဘဲ ကားပေါ်က ဒီတိုင်း ခြေဆင်းလာကာ အသင်္ချေဘေးက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးသည်။

“ကားပေါ်တက် အသင်္ချေ”

“ဟင့်အင်း”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲအခါမှ စူးရှသည့်အကြည့်က အသင်္ချေ

မျက်နှာကို လက်ခနဲ ရောက်လာ၏။

“ဒီနေ့ ခွင့်တိုင်တယ်”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ရှင်ကို”

“အခု မရဘူး၊ ကိုယ်နဲ့လိုက်နဲ့”

“လိုက်လို့ မရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မလိုက်ချင်လို့”

“မရဘူး၊ လိုက်နဲ့”

“ပြောမရရင် ဆွဲခေါ်ရုံပဲ”

“လာခဲ”

“အို...ရှင်နော်”

“လူတွေရှေ့မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

အသေချေ ပြောနေပေမယ့် လူကတော့ ထင်တိုင်းကြည့်နေရာ အင်အားချင်းမမျှ၍ ပါလာပြီး သူ့ကားပေါ်ရောက်သွားသည်။

“ပူး”

“ဝရော”

ကားက နေရာမှ ဝေါခနဲပြေးထွက်သွားတော့ အသေချေ ငိုချင်သွားသည်။ ထင်တိုင်းကြည့်ဆိုတာ အစတည်းက ဇွတ်တရွတ် လူဆိုး။ သူလုပ်ချင်တာလုပ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့သူ။

“အသေချေကို အိမ်ပြန်ပို့”

“မရဘူး၊ မင်း ကိုယ့်ကို ဘာမကျေနပ်လည်း ပြော”

“ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် ဖုန်းကို ဘာလို့ပိတ်ထားတာလဲ”

“မကိုင်ချင်လို့”

အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောသည်။ စူးခနဲစိုက်ကြည့်လာသည်။

ကြည့်တွေကို အသေချေ ကရမစိုက်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ထင်တိုင်းကြည့်နှင့် ဆေးမှာပဲ နေချင်သည်။ သူ့ကြောင့် အသေချေ နှလုံးသားတွေ ချက်ထပ် မနာကျင်ချင်သလို မခံစားချင်တာကို အသေချေပဲသိ သည်။

“ကျွီး”

ထင်တိုင်းကြကားက လူရှင်းသည့်နေရာမှာ ဝေါခနဲ ထိုးရပ် သွားတာနှင့် ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ဖျတ်ခနဲ သူ့ကားပေါ်က အသေချေ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟိတ်...ဒါက ဘယ်လဲ၊ ကားပေါ် အခုပြန်တက်”

“မတက်ဘူး”

“ရတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ မတက်ချင်ရင် ဟောဒီလို”

“ထင်တိုင်းကြ...ရှင်နော်၊ အသေချေကို လွှတ်”

အင်အားချင်းမမျှသဖြင့် ထင်တိုင်းကြ ကားနောက်ခန်းထဲ အသေချေ ဝုန်းဒိုင်းရောက်သွားသလို သူမနှင့်အတူ ထင်တိုင်းကြပါ အတူပါလာ၍ အသေချေကိုယ်လေးက သူရင်ခွင်ထဲ နွေးခနဲရောက် သွား၏။

“လွှတ်”

“မလွတ်ဘူး၊ မင်းကြောင့် ကိုယ့်ရင်တွေ ပေါက်ကွဲနေတာ
မတတ်ဖြစ်အောင် မင်းပဲလုပ်ခဲ့တာ အသေချေ၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“အို...အမေ”

လွန်ဆန်ရန် အင်အားမဲ့ခဲ့သည့် အစဉ်အလာအတိုင်း
အသေချေ သူရင်ခွင်ထဲမှာ မွန်နှစ်သွားကာ ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်မရ
ဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် အသေချေရယ်၊ ကိုယ့်ကို မင်း မရက်စရာ
နဲ့”

* * *

အခန်း (၁၈)

ကျွန်ခနဲ ကားဘရိတ်အုပ်သံ၊ နောက်...ကားတံခါးပိတ်သံ
ဆက်တိုက်ပေမယ့် လူအရိပ်ကို မမြင်ရသေး။ ဦးတိုင်းကျော်
သံလက်စ တိုင်းမိကို ဘေးချကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်လိုက်၏။

“သား ပြန်လာပြီထင်တယ်၊ ကားတံခါးပိတ်သံကို ကြား
တာတော့ ရာသီဥတု သိပ်ကောင်းပုံမပေါ်ဘူးဟေ့၊ ဟိုနှစ်ကောင်
တည်း၊ မင်းတို့သူငယ်ချင်း ဒေါသတွေကို ဗဟိုပြုပြီး မှန်တိုင်း
ချိတ်တော့မယ်”

ကော်ဖီအတူသောက်နေသော လပြည့်တို့ကို လှမ်းပြော
သည်။ အခုမှ အိပ်ရာထလာသော လူစုံအတွက် ဒေါ်ဒေါ်က

ကော်ဖီငဲ့ထည့်ပေးသည်။

“အစ်ကိုကြီးသားက လုပ်နေသလောက် သူတစ်ယောက်လုံး ဒေါသချည်းပဲ။ အမြဲ ဝန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ လုပ်လိုက်ရမှ အိပ်ပျော်ဖြစ်တတ်တာကိုက ထုံးစံဖြစ်နေတာ”

“အဲဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် ခင်ဗျားအပါအဝင် ဘယ်သူ့ကိုမထိခိုက်ဘူးမဟုတ်လား ဒေါ်ဒေစီ”

“သား”

တားမြစ်ခြင်းမမည်သော အံ့သြခြင်းမျိုးနှင့် ဦးတိုင်းကျော်၏ ခေါ်ခြင်းပါ။ နီမြန်းကာ အရောင်တလက်လက် ထွက်လာသော ထင်တိုင်းကြုံမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဒေါသကို အထင်းသားမြင်နေသည်။ ထင်တိုင်းကြုံနေတာမှာ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကြိုးစားဖယ်နေသော ဝိုက်ခံ ကလေးမမျက်နှာက သိသာစွာ စိတ်ရှုပ်နေသည့် အမှုအရာနှင့် ရှက်ခြင်း၊ အနေခက်ခြင်းဖြင့် မျက်နှာလှလှသိသာစွာ ပျက်လျက်။

“ဆရာမ”

လပြည့်နှင့် ငုံးဥက ကော်ဖီပိုင်းမှ ထွက်လာသည်အထိ ထင်တိုင်းကြုံက အသင်္ချာလက်ကို မလွှတ်။

“အသင်္ချာလက်ကို လွှတ်စမ်းပါဆို...ရှင်နော်”

“ငြိမ်ငြိမ်နေနော်၊ ပြောမရရင် ဒီထက်ဆိုးသွားမယ်”

“အို”

ထင်တိုင်းကြုံထံမှ ခြိမ်းခြောက်စကားကြောင့် အသင်္ချာလက်ကို လွှတ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ လူပါ ငြိမ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ သား”

ဒီလောက် ထင်တိုင်းကြုံတို့ သွေးဆူနေပြီဆိုရင် ဒါ တော်ရုံပြဿနာမဖြစ်နိုင်မှန်း ဦးတိုင်းကျော် သိလိုက်ပြီ။ ထင်တိုင်းကြုံက အသင်္ချာလက်ကို ဆွဲထားရင်း ထမင်းစားခန်းထဲထိ ခြေလှမ်းကျကျနှင့် ဝင်လာ၏။ ဦးတိုင်းကျော်က သားဖြစ်သူပခုံးတစ်ဖက်ကို တွယ်ပြီး ဆုတ်ကန်ကန်နှင့် ပါလာသည့် ကလေးမကိုကြည့်ရင်း ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် ဟင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“သားကလဲ၊ ဆရာမကို အားနာစရာကွာ၊ ပြောချင်တာ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလည်း ရပါတယ်”

“အေးအေးဆေးဆေး ပြောမှာပါ ဒယ်ဒီ၊ ဒါပေမဲ့ သားပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီ၊ ပြောရမယ့်လူက လူစီ”

“ဟေ့...လူစီက မင်းနဲ့ ဘာမှ ပြောစရာမရှိဘူးနော်”

ထင်တိုင်းကြုံ၊ ငါ့သမီးက သူ့ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး နေတာ”

“ခင်ဗျားသမီး ဘယ်လောက်အေးလဲဆိုတာ ခင်ဗျား ဘာသာပဲ မေးကြည့်”

“ကိုကြကို ဒီမိန်းမ ဘာတွေ သွေးထိုးလိုက်လို့လဲပြော”

“နင့်ကိုယ်နင် သိမှာပေါ့ လူစီ၊ ပြောစမ်း၊ နင့်ပါးစပ်က နင်က ငါနဲ့လက်ထပ်မယ့်သူ၊ လူကြီးချင်းသဘောတူထားတဲ့လူလို့ အသချေကို နင် တစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ဘူးပေါ့”

ဦးတိုင်းကျော်အကြည့်က ဒေါ်ဒေစီတို့သားအမိဆီ ဒိုင်းဆဲ ရောက်သွားကာ အခြေအနေကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွား၏။

“ကိုကြ”

ထင်တိုင်းကြုံအမည်ကိုခေါ်ရင်း လူစီ မတ်တပ်ထရပ်စေ မယ့် စူးရှသော မျက်ဝန်းတွေက ထင်တိုင်းကြုံမှာမဟုတ်။ သူ့ နောက်သို့ကျော်ကာ အသချေထံ စိုက်သွားကာ လူကလည်းရှေ့ထိုး တိုးလာ၏။

“မိန်းမယုတ်”

“ဘာ..နင့်စကားကို အခုပြန်ရှုပ်သိမ်းပြီး အသချေကို တောင်းပန်လိုက်စမ်း လူစီ”

“အို..လူစီက ဘာကိစ္စ ဒီမိန်းမကို တောင်းပန်ရမှာလဲ၊

ထုတ်တယ်..ပြောတယ်၊ ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကြားတယ်နော် ဒေါ်ဒေစီ၊ ကိုယ့်သမီးကို ဆုံးမထား၊ နောက်တစ်ခါ ဒီလိုအချိုးမျိုး လာချိုးလို့ကတော့ ပွဲအသိမ်းပဲ”

“နင့်လောက် ဘယ်သူမှ မယုတ်မာဘူး လူစီ”

“ငါ့သမီးကို မင်း ဒီလို မပြောပါနဲ့”

“ခင်ဗျားသမီးက ကျုပ်ချစ်သူကို ပြောတုန်းက ခင်ဗျား ဒီစကားမျိုး ပြောလို့လား”

“တော်ပါတော့ ထင်တိုင်းကြုံရယ်၊ အသချေ တောင်းပန် ခါတယ်၊ နောက်ထပ် ဘာမှမပြောပါနဲ့တော့နော်”

အသချေမှာ မျက်နှာပူသလို အနေလည်းခက်ခက်နှင့် ကြားထဲက ထင်တိုင်းကြုံကို ဝင်တောင်းပန်တော့ ဒေါ်ဒေစီတို့ သားအမိနှစ်ယောက် မျက်နှာတင်းမာစွာ အသချေကို ကြည့်သည်။

“ဒယ်ဒီ..ဒါ ကျွန်တော်ချစ်သူ၊ ကျွန်တော် လက်ထပ် စယ့် မိန်းကလေး”

“အေး..ဟုတ်ပြီ”

“အို..မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထား အသင်္ချေ၊ လာ...သွားမယ်
ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုဦးဒယဒီ”

“ကောင်းပြီ”

သူ လက်ထပ်မည့် မိန်းကလေးကို လက်ဆွဲထွက်သွား
သော သားဖြစ်သူခြေလှမ်းတွေကိုကြည့်ကာ ဦးတိုင်းကျော် ကျေနပ်
နှစ်သိမ့်စွာ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်သည်။

သူတုန်းက သိက္ခာတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ငဲ့ခဲ့ရတဲ့
စိတ်ခံစားမှုတွေ ဆုံးရှုံးရသည်။ သားဖြစ်သူကျတော့ အစေ့အနပ်
ဆန့်ကျင်ဘက်။ ခံစားချက်တိုင်း ရှေ့တန်းတင်တဲ့သားကျတော့
လွတ်လပ်ခြင်းအပြည့်နှင့် ရှိပါစေလေ။

သားကို ထင်တိုင်းကြံခွင့်ပေးထားတာကိုက ဖခင်တော်
ယောက်ရဲ့ မဟာမေတ္တာ။

* * *

အခန်း (၁၉)

“ကဲ...ယုရေ၊ စိတ်တော့ မကောင်းဘူးနော်၊ ပွဲလည်း
ဆုံးမိန်း၊ ငွေလည်း သိမ်းပေါ့”

ဒေါ်ကေသီက စားပွဲပိုင်းကြီးပေါ်မှ ငွေပုံကြီးကို သူမဘက်
ဆွဲအယူမှာ ဒေါ်ယုက စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို လက်ထောက်လျက်
အားပြုထလိုက်သည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီတစ်ပွဲ မနိုင်ရင် နောက်လာမယ့်
ပွဲမှာ အနိုင်ကစားရမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား ကိုထွန်းလူ”

ဒေါ်ယုက ဘေးမှာထိုင်နေသည့် ခင်ပွန်းသည်ကို တစ်ချက်
ထုန်းကြည့်ပြီး အဖော်အညွှန်မှာ အိမ်ရှင် ဒေါ်ဇာဇာက အအေးပုလင်း

တွေ သယ်လာကာ စားပွဲပေါ်မှာချသည်။

“အမယ်လေး၊ ရုံးတာနဲ့ တန်းပြန်တော့မလို့လား၊ စားအကောက်ရထားတာလေးတွေနဲ့ ပြုစုချင်လို့၊ အအေးသောက်ပြီး ပြန်”

“သောက်ဆိုလည်း သောက်ရတာပေါ့၊ ဒီမှာ ရင်ဆူပူနေတာ”

ဦးထွန်းလူကတော့ ခုံမှာဝင်မထိုင်တော့ဘဲ ပုလင်းဆီ ဆွဲကာ ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်ရင်း သောက်သည်။ ကစားပိုင်း ရှိ၍သာလာခဲ့တာ။ မိန်းမတွေကြား သိပ်ပတ်သက်မှုတွေ မလုပ်ချင်။ မိန်းမတွေ ဝိုင်းဖွဲ့ပြောကြသော စကားတွေကလည်း ဗမာစကား ပေမယ့် သူ စိတ်မဝင်စားသော အရာတွေချည်းဖြစ်သည်။

“ရုံးလည်း ယုတို့က ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သိလားကေသီ၊ စိတ်သန့်သန့်ထားပြီးသာ ယုသွား၊ သုတို့က”

“ခြံအကျယ်ကြီးရှိတယ်၊ တစ်လတစ်လ မြေငှားခတင် သိန်းချီဝင်တာ၊ ဒါပဲ ပြောမလို့မဟုတ်လား၊ ယုက အလွတ်ရပြီး သား၊ ဟွန်း...ထစ်ခနဲ ဒါပဲ မျက်စောင်းထိုးနေတာ”

“အမယ်လေး...အခု နောက်ထပ် မျက်စောင်းထိုးစရာ

မရှိလာပြီလေ၊ ဘာလဲ...ယုက ခိုင်လွှဲထားတာလား၊ ပြော”

ဒေါ်စာစာက ပြောရင်း ဒေါ်ကေသီဘက် မျက်စလှည့်ပစ်သည်။ အတိုင်အဖောက်ညီသော ဒီနှစ်ယောက်ကြောင့် ယုက ခိုင်လွှဲကြည့်ရင်း သောက်လက်စ အအေးပုလင်းကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်၏။

“ယုက ဘာခိုင်လွှဲစရာရှိလို့လဲ၊ မရှိပါဘူး”

“အမယ်...တို့ မသိဘူးမှတ်လို့ အခုထိ ဖုံးနေတာ ဆာသီရေ”

“ဟုတ်ပါ၊ သူဌေးယောက္ခမ တော်ရမယ့်သူကများ”

“သူဌေးယောက္ခမ”

ယုက လိုက်ရေရွတ်ရင်း ပဟောဠိအဖြေညီသလို ဦးထွန်းလူတို့ လှည့်ကြည့်သည်။ မပတ်သက်သော အကြောင်းအရာတွေပေမယ့် တစ်ဖက်က အဝိုင်းကြီးပြောနေတာကြောင့် ဦးထွန်းလူလည်း စိတ်ဝင်တစားဖြစ်လာပြီး ဒီဘက် လှည့်ရပ်၏။ ဒေါ်စာစာက မစားရ ဝေမန်းဆိုသော စကားနဲ့အညီ ဒါမျိုးဆို အရှိန်ကောင်းကောင်းနှင့် စကားဝိုင်းဖွဲ့ချင်သူဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါ၊ ကောင်လေးက ပြိုင်ကားအနီလေးနဲ့ ယုတို့ သမီးနဲ့ တွဲနေတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ မနက်ကတောင် ကားပေါ်ခေါ်တင်

သွားသေးတယ်”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ် ယုရဲ့၊ ယုသာ ဒီအိမ်ကို အရောက်နည်းလို့ မသိတာ၊ ကေသီက နေ့တိုင်းလိုလိုရောက်နေ တော့ ယုသမီးနဲ့ အဲဒီကောင်လေးတွေပြီး ဟိုရှေ့ဆိုင်မှာ ထိုင်တာ တောင် ပြင်ပူးနေတာ၊ ကောင်လေးက သူဌေးဆိုတော့ ယုတို့လည်း ချမ်းသာပြီပေါ့”

“ကောင်လေးက ကြင်နာပုံပဲ၊ ယု ဒါတွေ တကယ်မသိ တာလား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်လုံး ရည်းစားထားတာ အမေ မသိဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်က သိတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်၍ ဒေါ်ယု ခေါင်း မညိတ်ခေါင်းမခါ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲက တော့ သိပ်မခံချင်။

ဟိုတလောက ပူပူနွေးနွေး ပြဿနာကို ဖျတ်ခနဲသတိရ လိုက်တော့ ဒေါ်ယု တွေ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့နေကြီးနဲ့တွေ့ဖို့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နီးလာတာ မင်းလည်းအသိ၊ သူ့အမှားက ကိုယ့်အမှားမဖြစ်စေနဲ့ ကိုထွန်းလူ”

ဖုန်းကိစ္စနှင့် ဒေါသဖြစ်နေသည့် ဦးထွန်းလူကို အဲဒီတုန်းက ဒေါ်ယုပဲ ကြိတ်သတိပေးခဲ့ရတာ ပြန်အမှတ်ရတော့ ဒေါ်ယုအကြည့် ကြည့်ကာ ဦးထွန်းလူရှိရာ ရောက်သွား၏။

သမီးမှာ ရည်းစားရှိနေပြီဆိုတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ စိတ်ညစ်သွားကာ ယောက်ျားကိုလှမ်းကြည့်တော့ ဦးထွန်းလူ အံ့ကြိတ်ရင်း မျက်နှာလွှဲသည်။

“ဒေါသမထွက်နဲ့ ကိုထွန်းလူ၊ ကလေးကိုလည်း သွားဆွေ နဲ့ဦး၊ နာနဲ့မနာ ဖဝါနဲ့နာပေါ့၊ ကျွန်မတို့လည်း ကလေးမ ဘာဝင်းစားမယ့်အရေးဆိုတော့ ဘေးကကြည့်ရင်း တကယ်ဝမ်းသာ ကြတာ”

ဦးထွန်းလူရဲ့ မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ကေသီက ခြေသိမ့်စကားဆိုသည်။

“ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ လာနေတဲ့ကားပဲ”

ပြတင်းပေါက်ဘက် မျက်နှာမူထားသော ဒေါ်စာစာက ချက်ချင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတော့ ဦးထွန်းလူတို့ အကြည့် ကလည်း ထိုနေရာမှာ စုပြုံသွား၏။

“အဲဒီကားပဲ ယု၊ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်”

ဒေါ်ယုက ဦးထွန်းလူကားလျှောက်သွားရင်း ပြတင်းပေါက်

မှတွေ့နေရသော လမ်းမပေါ် လှမ်းကြည့်သည်။ နေညိုညိုမှာ အ
 ရောင်အမိုးဖွင့်ပြိုင်ကားက ရွှေရောင်နော တောက်နေသည်။ အ
 မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်တွေစုစည်းထားတဲ့ ကောင်လေးက တစ်ဘက် တံ
 ကို အပြေးအလွှားဖွင့်ပေးတော့ ဆင်းလာတာ အသချေ။ အနီ
 ကားလည်းဖြစ်တာကြောင့် လူမှားစရာမလို၍ အားလုံးလူ
 ချစ်စရာကောင်းအောင် လိုက်ဖက်လှသော ချစ်သူစုံတွဲလေး
 ငေးကြည့်နေကြသည့်အခိုက်မှာပဲ ပြိုင်ကားနီနီလေးနောက်
 ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော အနက်ရောင်ကားကြီးက ကပ်ရပ်သွား
 သည်။ ကောင်လေးက အသချေလက်ကိုဆွဲပြီး ကားနက်ကြီး
 နောက်ခန်းတံခါး ဖွင့်ထိုင်ခိုင်းပုံက တယုတ်ယုတ်။

“ဒီကားက အိမ်ကနေ အသချေကို အကြိုအပို့လုပ်
 တဲ့ကား မဟုတ်လား ကိုထွန်းလူ”

“အေး”

ခေါင်းညိတ်သော ဦးထွန်းလူမျက်နှာမှာ ဒေါသတွေ
 တွေ့ရတော့ ဒေါ်ယု သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား ယု၊ ကောင်လေးက ယုသီး
 ကို တော်တော်ချစ်တာ မြင်လား၊ ကိုထွန်းလူက ဖအေဆိုပြီး ဒေါသ

အသေမယ့် ကိုယ့်သမီး တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စပဲဆို
 ချစ်သူတွေအသေမယ့်ကိစ္စပဲဆို သမီးမျက်နှာထောက်ပြီး ပြန်သိမ်းထား
 ပြန်သိမ်းထား

ဖြစ်ရလေ။ တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်မယ်ဆိုတိုင်း မိဘ
 တွေက ခေါင်းညိတ်ထိုင်ကြည့်နေရမလား။ တစ်နေ့
 ဖြစ်လာမှာသိလို့ သတိပေးထားရက်နဲ့ အသချေကို ဒေါသ
 ပြသသည်။

“အဲဒါ မင်းအသုံးမကျလို့ ယု”

“အို...ကျွန်မကိုချည်း အပြစ်တင်နေလို့ရမလား၊ ဒီကိစ္စ
 နှင်လည်းဆိုတာပဲ”

“သူကောင် ဘာဖြစ်ဖြစ် အဆက်ဖြတ်လို့ပြောလိုက်၊
 အခုရင် လူမော်နဲ့ ချက်ချင်းလက်ထပ်ပေးလိုက်”

“ပြောတော့လွယ်လိုက်တာ၊ ရှင့်သားကိုက မိဘစကား
 ထောင်တာ ထည့်ပြောဦး”

လင်မယားနှစ်ယောက် ဘာစကားမှမပြောနိုင်ဘဲ အကြာ
 ခြေခံသွားသည်။

* * *

အသေချေ

...တစ်ရက် မလာတုန်းက သူ့မှာ ပေါ့တီကိုအောက်ကတောင်
...မနေနိုင်။ ခြံအုတ်ခုံအထိ လည်ပင်းရှည်နေခဲ့တာ။ သွား
...သည့်ကား ပြန်လာတော့ အသေချေ မပါဘဲ အာသာပဲ ဆင်း
...သည်။

“ဆရာမ နေမကောင်းလို့ ခွင့်နှစ်ရက်ယူတယ်တဲ့
...လေး”

“နေမကောင်းတာက ပြန်းစားကြီးပါလား ထင်တိုင်း
...”

“အေးလေ...မနေ့ကပဲ အကောင်းကြီး၊ မင်းပြန်လိုက်
...တော့ရော အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

မေးခွန်းကိုယ်စီထုတ်လာတဲ့ ငုံးဥတို့ကို သူ ခေါင်းပဲ
...ညီတပြုရသည်။

“အားလုံးအိုကေတယ်ကွ၊ အခုမှ ဘာဖြစ်မှန်းမသိတာ”

“မင်းကို စိတ်ကောက်တာလား”

“ညက ဖုန်းပြောတော့လည်း အေးဆေးပါပဲ၊ သူ စိတ်
...ကောင်ရင် ငါသိမှာပေါ့”

“အဲဒါဆို သေချာတယ် ထင်တိုင်းကြ၊ မင်း မနေ့က

အခန်း (၂၀)

“မင်း စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်မလုပ်နဲ့နော် ထင်တိုင်း
...ကြ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမထိန်းနိုင်ရင် ဆရာမကိုပဲ ထိမှာ”

“ငါ သိတယ်”

ထင်တိုင်းကြ ကားတံခါးပိတ်ရင်း ကျွတ်ဆတ်ဆတ်
...နှင့် ပြန်ပြောသည်။ အသေချေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့်
...ဆိုသည့် မေးခွန်းတွေက ထင်တိုင်းကြ နှလုံးသားကို လက်ကြာ
...ကြီးနှင့် ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ခြေနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား
...ပြဿနာတွေ အားလုံးရှင်းပြီလို့ ငြိမ်းချမ်းသွားပြီထင်ပြီးတာ
...အသေချေ စာလာမသင်တာ ဒီနေ့ဆို သုံးရက်မြောက်နေ့ဖြစ်သည်။

လူကြီးတွေရှေ့ ကြေညာလိုက်တာကို ရှက်ပြီး မလာတော့...
ဖြစ်မယ်”

ဒါလည်း သူလက်ခံသည်။ ထင်တိုင်းကြွားတတ်
အဆင့်တွေကျော်ထွက်သွားခဲ့တာ သူ့အမှား။ ထိုနေ့ အပြန်
မှာ အသင်္ချေက သူ့မျက်နှာရံရံမကြည့်ဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေတာ သူ
ဆုံး။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာကိုပဲ သူက သဘောတကျကျနှင့် ချစ်
ရင်း ချစ်နေမိတာ သူပဲ သိသည်။

“ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးလား အသင်္ချေ”

“ထင်တိုင်းကြပြီး လုပ်ချင်တာလုပ်၊ ပြောချင်ရာ
တာ ကောင်းတဲ့အလုပ်လား”

“ချစ်တာကိုကျတော့ ထည့်မပြောတော့ဘူးလား”

“ထင်တိုင်းကြက တကယ့်စွတ်တရွတ်ပဲ”

“ပြောစကား မှားမထောင်ရင် ဒီထက် စွတ်တရွတ်
ဖို့တွေ ရှိသေးတယ် သိလား၊ အသာတကြည်တောင်းလို့မှ
ရင် ဓားထောက်ပြီး လုရင် လုရမှာပဲ”

“တခြားမိန်းကလေးတွေကိုရော ဒီလိုပဲ ခြိမ်းခြောက်
တာလား”

“ဟင့်အင်း...အသင်္ချေ တစ်ယောက်တည်းကို၊ ကိုယ်
တကယ်ချစ်တာ အသင်္ချေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအံ့သြပြီး မယုံနိုင်တဲ့
အထိ အသင်္ချေကို ချစ်နေတာ”

“စိတ်ညစ်တယ် ထင်တိုင်းကြရယ်”

“ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ဖို့လား”

“အင်း...ဘဝချင်းက မတူဘူးလေ”

“တူသွားအောင် ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်လိုက်”

“ဟွန်း...သိပ်နစ်နာနေဦးမယ်”

“အချစ်အတွက်ပဲ၊ အနစ်နာခံသင့် ခံရမှာပေါ့”

“မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူ”

ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာလေးကို သူ နှိုက်ကြည့်
မိသည်။

ညကတည်းက ခေါ်မရသော အသင်္ချေဖုန်းက ဒီမနက်
အထိ ဆက်သွယ်မှုစရိယာပြင်ပသို့ ရောက်ဆဲ။ အကြံထောက်သော
ကား ပြန်လာတော့လည်း မျှော်သူ ပါမလာ။

“ဆရာမ စာလာမသင်နိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး သူ့အမေ
ကိုယ်တိုင် ထွက်ပြောလိုက်တာပဲ လူလေး၊ ဆရာမလေးကိုလည်း

အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ခဲ့ဘူး”

အဘဏ္ဍာ စကားအဆုံးမှာ ကားပေါ်တက်ပြီး ထင်ကြံကြဲ ကမူးရှူးထိုး သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထင်တိုင်းကြံဆိုတာ ရာဇဝင်တွင်အောင် စိတ်နောက်ကိပ်ပါခဲ့သူမို့ သူမ နေထိုင်သည့် ဆိုသော ခြံကြီးရှေ့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ခြံဆိုပြီး ဝင်းတွေတာ ခတ်ထားတာမျိုးမဟုတ်။ စည်းရိုးအဖြစ် သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်။ လူဝင်ပေါက်က ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမှာ သံလွန် မို့ ကားဝင်လို့မရ။

ထင်တိုင်းကြံက ခြံကြီးထဲ ခြေချတာနှင့် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အိမ်သေးသေးလေးတွေထဲမှ လူတွေ ခေါင်းပြာထွက်လာကာ ထင်တိုင်းကြံကို မသိမသာ ကြည့်တာလည်းရှိသလို သိသိသာသာလည်း ကြည့်သည်။ ကနေသော ကလေးတွေက ကစားတာရပ်ပြီး သိသိသာသာ ငေးတာလည်းရှိ၏။ ဘယ်ဟာ အိမ်ရှေ့၊ ဘယ်ဟာ အိမ်နောက်မှန်းအောင် မြေကြီးပေါ် အုတ်ခဲသုံးလုံးချ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ၊ မီးတောက်စေ့လျက် မီးခိုးငွေ့တလူလူကြားက မီးဖိုချောင်တွေလည်း အစီအစဉ်၊ ခြံပိုင်းအလယ်မှာတော့ မော်တာတပ် ကျော

ဇွဲချ ရေတွင်းရှိပြီး မိန်းမတချို့ အဝတ်ထိုင်လျှော်ကာ ကလေးတွေက ဒီတိုင်းရေချိုးနေကြပုံက ကမ္ဘာခြားတစ်ခုသို့ သူတို့ရောက်သွားသလို ဖြစ်နေ၏။

“ခြံကြီးရဲ့ ဟိုးအတွင်းပိုင်းမှာ ရေနံချေးဝနေတဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးတည်းရှိတယ်၊ အဲဒါ ဆရာမအိမ်”

အဘဏ္ဍာ ညွှန်လိုက်သော အိမ်ကြီးကို ထင်တိုင်းကြံတွေ့နေရပြီ။ မြန်မြန်ရောက်ချင်စေနှင့် ခြေလှမ်းကို အရှိန်မြှင့်လိုက်ကာမှ အိမ်ကြီးပေါ်မှဆင်းလာသော ပိန်ပိန်ပါးပါး အမျိုးသမီးကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်။

“ဘယ်ကိုလာတာလဲကွဲ့”

အမျိုးသမီးကြီးက ထင်တိုင်းကြံတို့ သုံးယောက်စလုံးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ မေးသည်။ ထင်တိုင်းကြံက အမျိုးသမီးကြီးနောက်က အိမ်ကြီးဆီ လည်ပင်းရှည်ကြည့်တာ အသေချေ အရိပ်လေး မြင်ရန်၊ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ဖြစ်ပြီး မတွေ့ရတော့ စိတ်အားလျှော့ကာ လူကပုံကျတော့မတတ် ချက်ချင်း။ ဒေါ်ယုက အကဲမရသော ဒီသုံးယောက်ထဲက ထင်တိုင်းကြံကို မြင်ဖူးပြီးသားမို့ မျက်နှာကို တမင်တင်းထား၏။

“ဟေ့...ဒီမှာ၊ ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးနေတယ်လေ”

“ဟို...ဒီလိုပါခင်ဗျ”

လပြည့်က ထင်တိုင်းကြကျောပြင်ကို တံတောင်နှင့်
တွတ်ရင်း

“ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအိမ်က ဆရာမက စာသင်ပေး
တာပါ။ အဲဒါ ဆရာမ စာလာမသင်နိုင်တော့ဘူးဆိုတော့...ဟို-
ကျွန်တော်တို့အပေါ် ဘာများမကျေနပ်တာရှိလဲဆိုပြီး”

“သူ့ရဲ့ မကျေနပ်ခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းက မင်းတို့အ
စာသင်တာ မသင်တာနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးကွ”

“ခင်ဗျာ”

“ငါက အသင်္ချာရဲ့အမေ”

“အခုချိန်ကစပြီး အသင်္ချာကို အလုပ်က ထုတ်လိုက်
ပြီ၊ မင်းတို့လာလည်း အပိုပဲ၊ ကဲ...ပြန်ကြတော့”

ငုံးဥနှင့် လပြည့်က ထင်တိုင်းကြမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်
သည်။ ထင်တိုင်းကြ မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အသင်္ချာ ကျက်စေ
ထားလို့ စာတွေအားလုံး ရပြီးသားပါ၊ သူ အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီ

ဆိုလည်း ပြီးပြီပေါ့၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ထင်တိုင်းကြက အသင်္ချာအမေကို ပြေလည်စွာနှုတ်ဆက်
ပြီး ကျောခိုင်းတော့ ငုံးဥရော လပြည့်ပါ အံ့သြခြင်းတွေနှင့်ကြည့်
ပြီး နောက်ကပါလာသည်။

“အတွားကြီးကိုကြည့်ရတာ မင်းတို့အကြောင်းသိနေ
သလိုပဲကွ ထင်တိုင်းကြ”

“အေးကွ...ဒါကြောင့် သူ့သမီးကို အလုပ်ကထုတ်
လိုက်တာနော်၊ မင်းလိုလူနဲ့တောင် သဘောမတူဘူးဆိုတော့ သူ
သမီးကို ဘယ်လိုလူနဲ့မှ သဘောတူမှာလဲ မသိဘူး”

“အကြောင်းတော့ရှိမယ်ကွ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ထင်တိုင်းကြကိုယ်တိုင်လည်း ငုံးဥတို့တွေးသလို တွေး
ပြီးသားပါ။ ချစ်သူအိမ်အထိ ရောက်ပြီးမှ ချစ်သူမျက်နှာလေးကို
ပင် မြင်ခွင့်မရဘဲ ပြန်သွားရမှ အသင်္ချာမျက်နှာလေးကို ပိုတွေ့
ပုံမြင်ချင်နေမိသည်။ လွမ်းတယ် အသင်္ချာရယ်။ မင်းရော ကိုယ့်လိုပဲ
ခံစားနေရမလား။ ကိုယ့်ကို မင်း မမုန်းဘူးဆိုတာ မင်းမျက်လုံး
တွေက ပြောနေတယ်။

မင်း...ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်တဲ့။

* * *

အသံ (၂၁)

အားပါးတရ နံပါတ်တွေနှိပ်သည်။ မျှော်လင့်တကြီး
နားနားကပ် နားစွင့်ပေမယ့် စက်ဝိတ်ထားပါသည်ဆိုသည့် တံဖြူ
ချက်မှတစ်ပါး တခြားမရှိ။

“တောက်”

“ကဲကွာ”

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

“ခွမ်း”

“ဟာ”

ထင်တိုင်းကြုံရင်ထဲက ခံစားချက်က ဒေါသအဖြစ်
အသွင်ပြောင်းသွားပြီး လက်ထဲကိုင်ထားသော ဖုန်းက စားစာခံ
အဖြစ် လေထဲ ပိုးခနဲအသံပေးပြီး လွတ်ထွက်သွားချိန်မှာ နံရံနှင့်
ခပ်ပြင်းပြင်းထိပြီး တစ်စစဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွာ၊ နှမြောစရာ”

“အေးလေ...ဒီကောင့်ဒေါသ ကြောက်စရာ”

ဝိုးဥက ပြောလည်းပြော နံရံနှင့်ထိမှန်ပြီး တစ်စစဖြစ်
နေသည့် ဖုန်းကို လိုက်ကောက်ပြီး အသံရှိနေသည့် ဟန်းဆက်
အသံထဲ လဲထည့်သည်။

“မင်းလုပ်တာနဲ့ ဆိုင်တွေ မိလုံမှာဖြစ်ကုန်တော့မယ်”

“ဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါ့ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားနေရလဲ
ဆိုတာ ငါပဲသိတယ်၊ အသံချေကို လွမ်းလှပြီ”

“ဖြစ်ရမယ် မင်းကတော့”

ထင်တိုင်းကြုံက ဆိုဖာပေါ် ခပ်လျော့လျော့ထိုင်ရင်း
ကျောမှီမှာ ခေါင်းမောတင်သည်။ အသံချေနှင့် မတွေ့ရတဲ့ ရက်
ပိုင်းအတွင်း မုတ်ဆိတ် ပါးသိုင်းမွေးတွေ ဗရဟ္မ။ ထင်တိုင်းကြုံပုံစံက
အသည်းကွဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ပြောစရာမလိုဘဲ လူမြင်

တာနှင့် ကြည့်စရာမလိုအောင် သိသာထင်ရှားသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ခြေချောင်းကို မှန်စားပွဲပေါ် ခပ်လျော့လျော့တင်ကာ ပေါက်ခွဲခဲ့သော မှန်းခွံတွေကို ပြန်ဖြင့်ယောင်ရင်း ဒေါသက နောက်တစ်ဖန် ရုန်းကြွလာပြန်၏။

“ကျွတ်...ကွာ၊ ဆက်သွယ်လို့ လုံးဝမရဘူးဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ကိုမရှိဘူး၊ အဲဒီ အမေပါဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးကိုလည်း ငါ မယုံဘူး၊ အသံချေ တစ်ခုခုဖြစ်နေတာ သေချာတယ်ကွာ၊ ငါ စိတ်ပူတာ သူ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာပဲ”

“သား”

“ဒယ်ဒီ”

ဧည့်ခန်းဝမှာ ဦးတိုင်းကျော် အရိပ်ထင်လာ၍ ဆိုဖာတွေပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်နေသော ငုံးဥနှင့် လပြည့်က နေရာပြင်ထိုင်သည်။ ထင်တိုင်းကြက ခြေဆင်းထားတာကို ရုတ်ပေးသည်မှအပ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေ၏။ ဦးတိုင်းကျော်က ဧည့်ခန်းထိ လျှောက်ဝင်လာပြီး ထင်တိုင်းကြ ဆိုဖာဘေးနားထိ လျှောက်သွားသည်။

“ရှေ့တစ်ပတ်ထဲ စာမေးပွဲက လာတော့မယ် သား၊

ဒယ်ဒီ ဒီအားပေးတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်း တစ်နှစ်လုံး ကြိုးစားထားပြီးမှတော့ အရာထင်စေချင်တယ်၊ ကလေးမလေးရဲ့ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုရင်ပေါ့ကွ၊ ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါ၊ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ သား စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ဒယ်ဒီ လုံးဝတာဝန်ယူတယ်၊ ဒယ်လိုလဲ”

“နေပါစေတော့ ဒယ်ဒီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေချင်မှ ဖြေဖြစ်တော့မှာ”

“မဟုတ်တာကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ လွယ်လွယ်နဲ့ လက်လျှော့ချင်တာလဲ”

“ဆယ်တန်းအောင်ဖို့က ကျွန်တော်နဲ့ ရေစက်မဆုံဘူး ဆင်ပါရဲ့ ဒယ်ဒီရာ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ သား၊ မင်းက ခေါင်းမာလွန်းတာကိုကွ၊ အသံချေကို ချစ်တယ်ဆို”

“ချစ်တယ်”

“ချစ်ရင် သူ့စကား နားထောင်ရမှာပေါ့”

ဒယ်ဒီပြောတာ မှန်နေပေမယ့် သူ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ

လိုက်သည်။ လုပ်ချင်ပြီဟောဆိုရင် ဓားတောင်တွေ မီးပင်လယ်တွေ
ကို ကျော်လွှားသွားမှာပေမယ့် မလုပ်ချင်ပါဘူးလို့ ခေါင်းခါပြီး
သားကို သေနတ်ထောက်ခိုင်းလည်း ကျည်ဆန်သာပစ်သွင်းတော့
ဆိုပြီး တောင်းဆိုမည့်လူသားမျိုး။ ဦးတိုင်းကျော်က လူသူမသိ
သက်ပြင်းနှိုက်ရင်း သားကို ဘယ်လိုဖြည့်ဆည်းပေးရမလဲဆိုတာ
စဉ်းစားဆဲမှာပဲ ငုံးဥလက်ထဲကိုင်ထားသည့် ဖုန်းထဲ မက်ဆေ့(ခွဲ)
ဝင်ကြောင်း အချက်ပြသံ မြည်လာသည်။

“ဟာ...ဆရာမဆီကကွ”

“ဟောကောင်...ဆရာမဆီက စာဝင်လာတာ”

“ရော...မင်းဖုန်း”

ထင်တိုင်းကြကိုယ်ကြီး ချက်ချင်းကြွတက်သွားသည်။ ငုံ့
လှမ်းပစ်ပေးသော ဖုန်းကို ထင်တိုင်းကြ တယုတယ လှမ်းဖမ်းရင်း
စာကို အလျင်စလိုဖတ်သည်။

“စာကျက်နော်၊ စာမေးပွဲကို ကောင်းကောင်းဖြေ၊ အသံသေ
စာထပ်ပို့မယ်”

အားလုံးအကြည့်တွေက ထင်တိုင်းကြမျက်နှာမှာ စူးစိုက်
နေကြသည်။

“သား”

“သား စာသွားကျက်မယ် ဒယ်ဒီ”

ထင်တိုင်းကြ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်မြှောက်
ကြာတွေ ဘာတွေ ဆန့်ပြီးမှ ဦးတိုင်းကျော်ဝမ်းဗိုက်ဆီ လက်သီး
ချက် ဖွဖွပြေးဝင်လာ၏။

“ဆယ်တန်းအောင်ဖို့က ပြန်စပ်လာပြီ ဒယ်ဒီ”

သားဖြစ်သူရဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းများကိုကြည့်ရင်း ဦးတိုင်း
ချစ် အသံတိတ်ရေရွတ်သည်။

“မင်းပဲ အမျိုးမျိုး”

* * *

အသံ (၂၂)

ငိုရလွန်းလို့ မောနေ၏။ နောက်ထပ်ကျစရာ မျှော်လင့်
မကျန်တော့ဟုထင်ပေမယ့် အသံချေပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်
ကြီးတွေက အဆက်မပြတ် ဆက်၍စီးကျနေမြဲဖြစ်သည်။

အသံချေရင်ထဲ နာနေတာက ကိုကြီးလူမော်နဲ့ အသံ
ကို ဇွတ်အတင်း လက်ထပ်ပေးချင်နေသည့် ဗိဇာနည်ပါးတို့
သည်။

“အစကတည်းက မပြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးသား
ဗျာ၊ အသံချေကို ညီမလေးလိုပဲ ချစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်
မှာ ချစ်သူရှိပြီးသား”

“အဲဒါ ငါတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ လူမော်၊ ရည်းစား
ဆိုတာ လူတိုင်းရှိတာပဲ၊ ဆန်းလို့လား၊ မင်း အသံချေကို ယူရ
မယ်၊ မယူလို့မရဘူး၊ အသံချေကို မင်းမယူရင် ငါတို့အားလုံး
ဒီခြေပေါ်မှာတောင် ခြေချခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခုဆင်းပြေးရမှာ
ပဲလည်းလား”

“အမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ၊ အခု အမေတို့နေတဲ့ မြေအပါအဝင်
ဒီခြေကျယ်ကြီးအဆုံး အားလုံးကိုပိုင်တာ အသံချေပဲ”

“ဗျာ...ဘယ်လို”

“အစကတည်းက အမေတို့က ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမရှိတာ
မဟုတ်ဘူး လူမော်၊ အသံချေကို ကျွေးမွေးပြုစုပေးရလို့ ဒီနေရာမှာ
နေခွင့် စားခွင့်ပေးထားတာ၊ မင်း အသံချေကို မယူချင်ရင် ငါတို့
ဘယ်မှာနေရမလဲဆိုတာ မင်းပဲ စိစဉ်တော့”

“အမေ”

လူမော်က အမေဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ
သန်ဖြင့် စိတ်ရှုပ်စွာ မျက်မှောင်တွန့်သည်။ လက်တွေ့မှာ ငွေရေး
ကြေးရေးကိစ္စက ထင်သလောက်မလွယ်တာ အားလုံးသိထားပြီး

သားဖို့ လက်ရှိ အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး တခြားနေရာသစ် သွားရမှာဆိုတာ ဒီနေ့ အိမ်ငှားဈေး၊ မြေငှားဈေးနှင့် ရသည့်လခက စဉ်းစားစားရဲသော အနေအထားမှာ လူမော် ရင်မောသွားသည်။

“ဘယ်မြေဈေးကိုပဲကြည့်ကြည့် သိန်းရာချီနေတာ လူမော် ဒီလိုနေရာဆို သိန်းထောင်ချီတန်တာမျိုး၊ ဒီဘဝ မင်းလိုပုံစံမျိုး မြေပိုင်နေဖို့ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်လို့တောင် ရတာမဟုတ်ဘူး”

“အတွေးမလွဲနဲ့ သားကြီး၊ အသင်္ချာလေးကို သားအဖရရင် အမေတို့မိသားစု ဒီတစ်သက် ဆင်းရဲတွင်းနက်စရာမရှိဘူး၊ သူပိုင်တဲ့မြေတွေကို ရောင်းစားလိုက်ရုံနဲ့တင် အဆင်ပြေပြီ သား”

ဒေါ်ယုက သူ့တွက်ကိန်းနှင့်သူ ဟုတ်နေပေမယ့် လူမော်ကတော့ အမေ့စကားနားထောင်ပြီး အာရုံတွေ နောက်နေ၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး အမေရာ၊ ဒီကိစ္စ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းပေးကြရုံပေါ့”

“အသင်္ချာကို သူ့အတိုးရဲရှေ့နေက ခေါ်နေပြီ၊ ဒီပိုင်ခွင့် မှုတွေအားလုံးက အသင်္ချာနာမည်နဲ့ ထားတာ၊ တခြားပိုင်ဆိုင်မှုတွေကလည်း အများကြီး”

“အတိုးကြီးက သူ့သမီးကိုကြောက်ပြီး အသင်္ချာကို မခေါ်

ခဲ့တာနဲ့ အမေတို့ကိုပေးပြီး မွေးစားခိုင်းခဲ့တာ၊ အသင်္ချာက သူ့သမီးအသိမရဲသမီး၊ သူ့သမီးက အိမ်က ဒရိုင်ဘာနဲ့လိုက်ပြေးလို့ အမွေ ဖြတ်စွန့်ပစ်ပြီးမှ အသင်္ချာလေးကိုမွေးပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် အသက်ဆီးဒင့်နဲ့ ဆုံးသွားတာ”

“အခု သူ့သမီးကြီးလည်း သေပြီ၊ တခြားမြေတွေကို အသင့်သလောက်လည်း ပေးပြီးပြီဆိုတော့ ရှေ့နေကြီးကတစ်ဆင့် အသင်္ချာကို ခေါ်ခိုင်းနေပြီ၊ မင်းသာ အသင်္ချာကို လက်ထပ်ရင်...”

“အမေတို့က ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်း ကြည့်တာကိုးဗျ၊ အသင်္ချာရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

“အိုး...ဘာထည့်တွက်စရာမလိုလို့လဲ၊ တစ်သက်လုံး အရွယ်ရောက်အောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာတဲ့ ကျေးဇူးကို ထည့်တွက်ဦး”

“မင်းကို သူ လက်ထပ်ကို ထပ်သင့်တာ”

ဒေါ်ယုက တစ်ဖက်သတ် စီရင်ချက်တွေပေးနေပေမယ့် ထူမော်က မလှုပ်။ အခုလောက်ဆို အသင်္ချာ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲနေရှာမလဲဆိုတာကိုသာ စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေတို့ အသင်္ချာကို အခုလို အခေါ်

တံခါး ပိတ်ထားသင့်ပါဘူးဗျာ၊ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်း
နေမှာမလဲ”

“အမလေး...မင်းချည်း သနားတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး
လူမော်ရဲ့၊ ငါလည်း အမေပါ၊ သူ့ကို သနားတာပေါ့၊ ဒီလိုမှမလုပ်
ရင် ငါတို့ဘက်ကိုလည်းကြည့်ဦး၊ သူက ဟိုကောင်လေးနဲ့ယူပြီး
ရင် သူရမယ့်အမွေတွေနဲ့ ငါတို့ကို လှည့်ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး
သိလား”

“အသေချေ ဒီလောက်မဆိုးပါဘူးဗျာ”

“အေး...မင်းဘာပြောပြော ငါကတော့ ငါမှန်တယ်ထင်
တာလုပ်မှာပဲ၊ မင်းလည်း မင်းကြိုက်သလိုသာ လုပ်တော့”

သားဖြစ်သူကို ပြောမရ၍ ဒေါ်ယု ဂုန်းဒိုင်းကြပြီး နေရာ
က ထွက်သွားတော့ လူမော် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အခြေအနေက တင်းမာခက်ထန်မှုတွေနှင့်အတူ ပြတ်သား
ရဲရင့်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည့် အခြေအနေ၊ လူမော် တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်
တော့မည်။

သူ့ဆွေဝေနေလို့မဖြစ်။ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုနှင့်အတူ
နေရာက သူ ဂုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး အသေချေကို သော့ပိတ်ထား

ည့် အခန်းတံခါးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တော့ လက်ထဲက သော့ဖြင့်
အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“အသေချေ”

“ဟင်...ကိုကြီး”

* * *

အသန်း (၂၃)

“ဖြေနိုင်တယ်မဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒီနှစ်တော့ အောင်ပါတယ် ဒယ်ဒီ”

နားတစ်ဖက်မှာ ဖုန်းတစ်လုံး ကပ်ပြောနေပြီး ကျွန်ုပ်တို့ လက်တစ်ဖက် နောက်ဖုန်းတစ်လုံးကို အကြည့်မခွာဘဲရှိနေသလို ထင်တိုင်းကြ။ ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းကို စောင့်နေလဲ၊ ဘာခံစားနေရတာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံး သိကြသည်။ အသင်္ချေတို့ ဖုန်းမက်ဆော(ရုံ)က အခုထိ မလာသေးတော့ အားလုံး ရင်ဆူနေ၏။

“ဒယ်ဒီ ခရီးသွားစရာရှိတယ် သား”

“ဒယ်ဒီ သွားစရာရှိတာသွားပါ၊ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ချ၊ ဘာမှမပူနဲ့ ဒယ်ဒီ၊ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်”

ဒါ ဒယ်ဒီ ခရီးထွက်ခါနီးတိုင်း ထင်တိုင်းကြကို မေးနေ ကျစကားဖြစ်သည်။ ထင်တိုင်းကြက မသွားနှင့်ဆိုလျှင် ဒယ်ဒီက မသွား။ ဒါ ဟိုကတည်းက ထင်တိုင်းကြတို့သားအဖ နှစ်ယောက် ကြားကဆက်ဆံရေး၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြစ်သည်။

“သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာကွ၊ ဒီနှစ်ယောက်မှ နောက်ဆံမတင်းရင် ဘယ်သူ့သွားတင်းမလဲ၊ ပြီးတော့ အိမ်မှာ စိတ်မချရတဲ့လူတွေ ရှိသေးတယ်ကွ”

ဒယ်ဒီပြောတိုင်း အဲဒီစိတ်မချရတဲ့လူတွေက ဒယ်ဒီကြောင့် လို့ သူ တစ်ခါမှ အပြစ်မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။ ဒီအကြောင်းတရားတွေက ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာမှ မဟုတ်မှန်း ထင်တိုင်းကြကိုယ်တိုင် သိ ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ချပါ ဒယ်ဒီ”

“အေး...ပြီးတာပဲ၊ ဒယ်ဒီက ဒီကလုပ်ငန်းတွေလေ့လာ ဖို့နဲ့ ဖက်စပ်လုပ်ဖို့အတွက် သဘောတူစာချုပ် ချုပ်ဖို့ရှိတယ်၊ မကြာ ဘူးဆိုရင်တောင် တစ်လလောက်တော့ နေရဦးမယ်၊ ဒယ်ဒီ မှာချင်”

တာ ကုမ္မဏီကို ဒီတိုင်း ပစ်ထားဖို့”

“ကြည့်ရှုပေးလို့တော့ ရပါတယ်၊ အဲဒီထက်ပိုတဲ့ စီမံခွင့်ကျတော့...”

“ဦးတိုင်းကျော်ရဲ့သားက မင်းတစ်ယောက်တည်းရှိတာ ထင်တိုင်းကြ၊ မင်း ဆုံးဖြတ်သင့်တာ ဆုံးဖြတ်လည်း ရတယ်”

“ဒယ်ဒီယုံတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ဒယ်ဒီသား ဒယ်ဒီယုံတယ်၊ စိတ်ချတယ်၊ ဦးတိုင်းကျော်သား ဖအေထက် မညံ့ဘူးဆိုတာ အားလုံးသိပြီးသား၊ အခုချိန်က စပြီး ဒယ်ဒီပိုင်ကုမ္မဏီကို သားလက်ထဲအပ်လိုက်ပြီ ထင်တိုင်းကြ”

“သင့်နဲ့ပူး ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီ စိတ်ညစ်ရမယ့်သားမျိုး မဖြစ်စေရဘူးလို့ ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်”

“ဟုတ်ပြီ...ဒါမှ ဒယ်ဒီသား၊ မင်းရဲ့ ထင်တိုင်းကြချင်တဲ့စိတ်တွေကို ကုမ္မဏီမှာ အကျိုးရှိရှိအသုံးပြုလိုက်၊ ဒယ်ဒီပြောချင်တာ ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒီနေ့ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့။ ကိုယ်ဖြေဆိုထားသမျှ အားရကျေနပ်မှုအပြည့်ဖြစ်သဖြင့် ဒီနှစ် သေချာပေါက် အောင်မှာ

ဆိုတဲ့တာသာ သိထားပြီးပေးမယ့် အသင်္ချာနှစ်ကိုတော့မျှော်မိသည်။

“ကျွန်တော် ကုမ္မဏီကို သွားကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ သား၊ လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာတွေကို ဒယ်ဒီ စက္ကထရီက နည်းနည်းပြောပြလိမ့်မယ်၊ ဂျင်နရယ်ပါဝါလွှဲစာလည်း သွေဆိုမှာရှိတယ်”

ဒယ်ဒီအသံက ချက်ချင်း ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြန့်ဖြန့် သွားသည်။

“မင်းဆရာမနဲ့ရော အဆက်အသွယ်ရပြီလား သား”

“မျှော်နေတုန်း ဒယ်ဒီ၊ သူက...”

ပြောနေဆဲမှာပင် ထင်တိုင်းကြလက်ထဲမှ ဖုန်းက မက်ဆေ့(ချ်)ရောက်ကြောင်း အချက်ပြလာ၍ ဘာစကားမှ ဆက်ပြောနိုင်ဘဲ ထင်တိုင်းကြက ပေါ်လာမည့် မက်ဆေ့(ချ်)ကို ကြည့်သည်။

“ဒယ်ဒီပြန်လာရင် အားလုံးအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ် သား၊ သူမိဘတွေဆီ မိသားဖသားပီပီ...”

“ဒယ်ဒီ”

“ဟေ”

ဦးတိုင်းကျော် 'စကားမဆုံးခင် ထင်တိုင်းကြွယ်မှ အထူး
တကြား ဖြတ်ခေါ်သံ ပေါ်လာ၏။

“ကျွန်တော် အခုပဲ မိန်းမသွားခိုးရတော့မယ်”

“ဘယ်လို”

“အသင်္ချေက သူ့ကို အခု လာခိုးပါတဲ့၊ ကျွန်တော်
ဖုန်းချလိုက်ပြီနော် ဒယ်ဒီ ”

“ဪ...အေး”

ဦးတိုင်းကျော် ခေါင်းတစ်ချက်အညိတ်မှာ တစ်ဖက်ထဲ
ဖုန်းလိုင်းက တိခနဲ ပြတ်တောက်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း...ဘာလိုလိုနဲ့ သူ့သား တကယ်မိန်းမရတော့
မှာပါလား။ အတွေးနှင့် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သော ဝိတိပြုံးထဲ
သားကိုချစ်သည့် စိတ်ဓားဖြင့် ခန့်ခန့်ကြီးဖြစ်သွား၏။

* * *

အခန်း (၂၄)

နံနက်ခင်း လေပြည်နုက အသင်္ချေတစ်ကိုယ်လုံး သိမ်း
ထူးပွေ့ယူသွားသည်။ ရေချိုးပြီးစ ရှင်းသန့်သော အသင်္ချေအသွင်
က ပွင့်သစ်စပန်းနယ်။ ကြွကြွရွရွ လှလှပပလေး ဖြစ်နေတာက
တော့ ရှေးဘဝက အသင်္ချေ တောင်းခဲ့သည့်ဆုကြောင့်ဖြစ်မည်
ထင်သည်။ စိတ်အဆင်းရဲဆုံးအချိန်မှာတောင် အသင်္ချေက အလှ
ဓပျက်တတ်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ လမ်းကို တစ်ချက်မျှော်
ကြည့်သည်။

ညက ထင်တိုင်းကြွယ် အသင်္ချေ မက်ဆေ့(ခ်)ပို့ထားတာ
သတိရတော့ စိုးစိတ်ရင်က တထိတ်ထိတ်ခန့်လာသည်။ ထင်တိုင်း

ကြံနှင့် အသင်္ချာ အဆက်အသွယ်ပြတ်တာ မနေ့ကဆို တစ်
တင်းတင်းပြည့်ပြီ။ ပထမတစ်ကြိမ်က အမေတို့အလစ်မှာ စာရေး
ဖြေရန် တိုက်တွန်း မက်ဆေ့(ချ်)ပို့ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အသင်္ချာကို
အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ကိုကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးရန် အမေတို့ကြီး
ကြ၍ အသင်္ချာမှာ ထင်တိုင်းကြိတ် ဖုန်းလည်းမဆက်၊ မက်ဆေ့(ချ်)
လည်း မပို့ဖြစ်ခဲ့။

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ သူ့မှာ ဖုန်းတစ်လုံးရှိတယ်ထင်တာ
ပဲ လူမော်၊ ဖုန်းရှိတာက လူချင်းမတွေ့ပေမယ့် မြန်မြန်နီးစပ်နိုင်
တဲ့ အကောင်းဆုံး ဆက်သွယ်မှုပဲမဟုတ်လား”

အဖေပြောတာ အသင်္ချာ တစ်ခွန်းတစ ကြားကတည်းက
ဒီဖုန်းလေးကို လုံခြုံအောင် သိမ်းဝှက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှင် မူးမူးရူးရူးနဲ့ နားကြားမှားတာ နေမှာပါ ကိုထွန်းသူ
ရဲ့၊ ဖုန်းကြီးတစ်လုံးလုံး ရှိနေတာ ဒီလောက်အထိ ဝှက်ထားနိုင်
မယ်မထင်ဘူး၊ ဟိုကောင်လေးဘက်ကရော ဒီတိုင်းနေမယ်ထင်
သလား၊ ဖုန်းရှိမှတော့ တဒီးဒီးဆက်နေမှာပေါ့”

အမေက လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ပြောပေယ့် အဖေက
အသင်္ချာ မသိအောင် ရှာဖွေရေးတွေ ပိုက်စိပ်တိုက်လုပ်သည်။

အသင်္ချာကိုလည်း အလွတ်မပေးသော မျက်လုံးတွေနှင့် စောင့်ကြည့်
နေ၍ အသင်္ချာ အားလုံးရှေ့မှာ ခပ်တည်တည်လုပ်နေရပေမယ့်
ရင်တထိတ်ထိတ်ပါ။

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ အသင်္ချာ၊ ကိုကြီး အသင်္ချာကို ကူညီ
မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုကြီးရယ်”

ကိုကြီးက အမေတို့မသိအောင် အသင်္ချာကို တိုးတိုးတိတ်
တိတ် အားပေးပြီး အမေတို့ရှေ့မှာတော့ အသင်္ချာကို ခပ်တည်တည်
လုပ်နေသည်။ ကွယ်ရာမှာတော့ အသင်္ချာကို ကူညီရန်အသင့်ဆို
ပေမယ့် အခွင့်က မသာ။

အမေက တစ်ချိန်လုံး အသင်္ချာနားက မခွာ။ ထင်တိုင်း
ကြံနှင့် အသင်္ချာတို့ ဘာတစ်ခုမှ ဆက်သွယ်ခွင့်မရ။ ကိုကြီးလူမော်
နှင့် လက်ထပ်ရင် အမေတို့ကျေးဇူးကို ဆပ်ရာရောက်ပါပြီဆိုသည့်
စကားနှင့် အသင်္ချာကို သူတို့တက်ပါလာအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်း
ပေမယ့် အသင်္ချာမှာ ချစ်သူကရှိနေ၍ မဖြစ်နိုင်တာကိုပဲ ငြင်းဆို
နေဖြစ်သည်။

အကြံမအောင်တော့ လူကြီးတွေက အသင်္ချာကို ဒေါသ

ဖြစ်သလို လူမော်ကိုလည်း အသုံးမကျသည့်သားဆိုပြီး ကြည့်မရ။ ရန်လုပ်ကြံနှင့် နေ့တိုင်း စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနေရသူက အသင်္ချေ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြံမလဲ ကိုထွန်းလူ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို အသင်္ချေကို သူ့အတိုးလက်ထဲ ဒီအတိုင်းပြန်ထည့်လိုက်ရမလို ဖြစ်နေပြီ”

“မင်းသားကိုက အသုံးမကျပဲကိုးကွ”

“အဲမယ်...ကျွန်မသားလို့ မပြောပါနဲ့၊ ရှင့်သားဆိုတာလည်း ထည့်ပြောဦး”

“ပန်းဟောဝန်ကို ပို့ရမယ့်ရက်က နီးနေပြီ၊ အသင်္ချေကိုယ်တိုင် သူ့အတိုးနဲ့တွေ့ရင် ကျွန်မတို့ကို ပြန်လှည့်ကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ပန်းဟောဝန်က အသင်္ချေအတိုး ဆိုပါလား”

အသင်္ချေ အမေတို့ပြောနေသည့်စကားကို အမှတ်မထင် ကြားသွားရာက အတိုးကို တွေ့ချင်လာသည်။

အသင်္ချေမှာ အတိုးတစ်ယောက်လုံးရှိရက်နဲ့ ဘာလို့ သူမိန်းလက်ထဲမှာ အသင်္ချေကို မွေးစားခိုင်းခဲ့တာလဲ။

“အေးလေ...ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ရှေ့နေပြီးလာရင် လိုက်သွားရုံရှိတာပဲ၊ အတိုးကြီးက သူ့မြေးကို တို့မြေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတာ ပေးသင့်သလောက်တော့ ပေးမှာပေါ့”

“ရှင့်ပြောသလို ဖြစ်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရမှာပဲလေ၊ အကမ္ဘာမှ အသုံးမကျတာ”

အတိုးဆီ အသင်္ချေကို ပို့တော့မည်ဆို၍ အမေတို့အလစ် အသင်္ချေကို အမြန်ဆုံးလာခေါ်ဖို့ ထင်တိုင်းကြံဆီ စာပို့လိုက်တာ ဘယ်သူမှမသိ။

“တိ...တိ”

“ဟော...ထင်တိုင်းကြံ”

ထင်တိုင်းကြံကိုမြင်တော့ အသင်္ချေ ဝမ်းသာသွားသည်။

“အသင်္ချေ”

“လာမယ်...ခဏလေး”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပါးစပ်ပြောနေခြင်းမဟုတ်။

ထက်တိတ်အမှုအရာနှင့် ပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အသင်္ချေ တံခါးပြေးသွားရင်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်သည်။

၁”

“ဟင့်အင်း...မရဘူး၊ အပြင်ကနေ သော့ခတ်ထား”

နောက်ဖေးပေါက်လည်း အဲဒီအတိုင်း။

ဒါကြောင့် အသံချစ်နား ဘယ်သူမှစောင့်မနေတာကို အခုမှ သဘောပေါက်နားလည်သွားပြီး ရွှေကို ပြန်ပြေးထွက် သည်။ ခေါင်းအေးအေး မထားနိုင်။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှ ဒီမိသားစု က ရအောင် မရုန်းထွက်နိုင်လျှင် ဒီတစ်သက် လွတ်လမ်းမမြင် ရင်ထဲပူနေ၏။

“ကိုယ့် ခြံထဲရောက်နေပြီ၊ ခုန ပြတင်းပေါက်ဆီ၊ ပြ လာခဲ့”

ထင်တိုင်းကြဆီက ဖုန်းမက်ဆွေ(ချုံ)ဝင်လာ၍ အသံ ဖုန်းကိုကိုင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဆီ ပြန်ပြေးသည်။ ပြတင်းပေါက် ဆီ ရောက်၍ အောက်ကိုငုံကြည့်တာနှင့်...

“ဟင်”

ပြတင်းပေါက်အောက်တည့်တည့်မှာ ထင်တိုင်းကြ ဆီ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းထားသည်။

“ကိုယ့်ပေါ်ခန့်ချလိုက် အသံချစ်”

“ခန့်ချရမယ်”

“မြန်မြန်လုပ် အသံချစ်၊ တော်ကြာ သူတို့ပြန်လာရင် ဆယ်မယ်”

“မြန်မြန်လုပ်လေ”

“ခန့်ချလိုက်ဆို၊ မကြောက်နဲ့၊ ကိုယ့်ရိုတယ်”

ခြေတံရှည်အမြင့်မို့ ပြတင်းပေါက်နှင့် မြေပြင် မကွာလှ မယ့် ခန့်ချရာမှာကြောက်နေပေမယ့် စိတ်ကိုတင်းပြီး ပြတင်းပေါက် ဆီ ပေါ်ရောက်အောင် တက်သည်။ ကွာတားဘောင်းဘီနှင့် ခြေတံကြောင့် အဆင်ပြေပေမယ့် ထင်တိုင်းကြပေါ်ခန့်ချ၍ နာသွား တို့ စိုးရိမ်သည်။

“ကြ...ဖယ်ပါ၊ အသံချစ်ဘာသာ ခန့်ချမယ်”

“ဒီတိုင်းခန့်ချရင် အသံချစ် ခြေထောက်တွေ နာသွားမှာ ချစ်၊ ကျချင်းကျ ကိုယ့်ပေါ်ခန့်ချ”

“လာလေ”

“ကဲ”

“ဝုန်း”

“အမလေး”

“အင့်”

အသံတွေ ဆက်တိုက်ထွက်သွားသလို အသချေကိုယ်
လေးကို ဖမ်းယူသော ထင်တိုင်းကြပါ လုံးထွေးပြီး မြေပြင်
လိမ့်သွား၏။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

“နာသွားပြီလားဟင် ကြ”

“နည်းနည်းပါ၊ လာ...ဒီက အမြန်ဆုံးသွားကြမယ်
ဘယ်ကိုလဲဟု မမေးပါ။

ထင်တိုင်းကြ ဆွဲခေါ်ရာ အဖြေလိုက်လာရင်း ကား
ရောက်သည်နှင့် နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ဘဲ နေရာ
ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်သည်။

အသချေကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေရယ်။ အသချေချစ်
သူကိုပဲ အသချေ လက်ထပ်ပါရစေ။

* * *

အခန်း (၂၅)

“အဟွန်း...နေ့ချင်းညချင်း ကောင်းစားနေလိုက်တာ၊
ထမင်းကိုတောင် အောက်ဆင်းမစားနိုင်တဲ့အထိပေါ့...ဟုတ်လား”

ပါးစပ်ထဲ ရောက်လှလှ ထမင်းလုပ် လေထဲမှာတင်
တန့်သွားကာ အသချေ အသံလာရာ မော့ကြည့်သလို ဟင်းပွဲ
ချိုးစုံထဲမှ ကောင်းနိုးရာရာတွေ အသချေဖန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်ပေး
နေသော ကြီးစောကပါ အသံလာရာ လှမ်းကြည့်သည်။

“လူစီ”

စွပ်ကျယ်အစိမ်းတောက်တောက်ကို ပေါင်လယ်ခန့်
ကောင်းဘီက အနက်ရောင် ကျပ်ကျပ်သပ်သပ်နှင့်။ ခေါက်ဆွဲ

ခြောက်လို တွန့်ကွေးနေသည့် ဆံပင်တွေကို ခပ်မြင့်မြင့်စည်းဆည်း
နားကွင်းဝိုင်းကြီးတွေနှင့် လူစိုနားမှာ ဖန်းပွင့်ကြီးတွေပါ
အနက်ရောင် ဂါဝန်ရှည်ကြီးနှင့် လူစိုနားမှာ ဒေါ်ဒေါ်ကိုပါ
လိုက်ရသည်။

“ထမင်းစားခန်းထဲ ဆင်းမစားတာ ဘာဖြစ်လို့
အသင်္ချေ”

မေးလည်းမေး၊ မလုပ်တာလုပ် လျှောက်လာရင်း ဒေါ်ဒေါ်
က အသင်္ချေအခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ မွေ့ရာထူခင်းထားသော ခုထုတ်
ကျယ်ကြီး၊ ကျားသစ်ကွက်ဖော်ထားသော ဆိုဖာတွေချထားသည့်
ဧည့်ခန်းနှင့်စီရို၊ မှန်တင်ခုံနှင့် ကွန်ပျူတာတောဘယ်(လ်)တွေ
နေရာသူ ရှိတာတောင် ကျယ်ဝန်းလှသော အခန်းကျယ်ကြီး
အိပ်ခန်းနှင့်မတူ။ ကွန်ဒိုတစ်ခန်းစာရှိသော ထင်တိုင်းကြွအိပ်ခန်း
အခုမှ နေ့နေစပ်စပ် ကြည့်ခွင့်ရတာမျိုးမို့ သေချာကြည့်ပြီးမှ ဆို
မှာ ခြေချင်းနှိပ်ဝင်တိုင်ပြီး အခုချိန်ထိ မေးတာမပြေသော အသင်္ချေ
ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟေ့...မေးတာ ပြေလေ”

“ကလေးကို ကြက သူ မရှိရင် သူ့အခန်းထဲမှာပဲနေရ

သွားလို့ပါ မဒေါ်”

“ရှင့်ကိုမေးတာမဟုတ်ဘူး ဒေါ်စော”

လိုတာထက် ပိုကျယ်သော အသံမျိုးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်က
ဆော်၍ ဒေါ်စော နှုတ်ပိတ်သွားသည်။

“မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဒေါ်စော လုပ်စရာတွေ အများကြီးပဲ၊
ဆိုလို့အလုပ် ကိုယ်သွားလုပ်ပါ ဒေါ်စော”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်စောက အသင်္ချေကိုထားပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွား
ချိန်မှာ အသင်္ချေကို စိတ်မချသလို တစ်ချက်ကြည့်သွားပေမယ့်
တတ်နိုင်။

အသင်္ချေမှာ နေပါဦးလို့ ခေါ်ထားခွင့်မရှိ။

ကိုယ်က ဧည့်သည်။ သူတို့က အိမ်ရှင်ဆိုတော့ အခုချိန်
မှာ ပြောသမျှ နာခံဖို့ပဲရှိသည်။ အသင်္ချေနားမှာ ထင်တိုင်းကြက
ရဲ့။

“ဘယ်မလဲ သတို့သားက”

“ကြက အပြင်သွားပါတယ်”

“သမီးရယ်...ညည်း ကိုကြအကြောင်း မသိတာလည်း

မဟုတ်ဘဲနဲ့”

အသင်္ချေမျက်ဝန်းတွေ ဝိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဒေါ်ခေါ်
တို့သားအမိကို လှမ်းကြည့်သည်။ သားအမိနှစ်ယောက်က အသင်္ချေ
တစ်ကိုယ်လုံး စူးစိုက်ကြည့်ရင်း လှောင်သလိုလိုပြုံးသည်။

“လိုချင်တာရပြီဆိုတော့ ဒီအတိုင်း ထားသွားဦး
မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြက ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားတာ
အသင်္ချေရှေ့မှာ ထင်တိုင်းကြအကြောင်း မကောင်း
နေသည့် သားအမိကိုကြည့်ပြီး အသင်္ချေ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်
ဖြစ်သွား၏။

“ဒီအိမ်က ကိုယ့်အိမ်နော် အသင်္ချေ၊ ဘယ်သူ့
ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ ကိုယ် မကြာဘူး၊ ကိစ္စရှိလို့ ခဏအပြင်
သွားမှာ”

ထင်တိုင်းကြ အသင်္ချေမျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကြ
ညှပ်ဆွဲမောကာ အနမ်းနှင့်နှုတ်ဆက်ပြီး ဒေါ်စောလက်ထဲ အသင်္ချေ
ကိုအပ်ကာ အပြင်ထွက်သွားပြီးမှ ဒေါ်ခေါ်တို့သားအမိနှစ်ယောက်
အသင်္ချေ အခန်းထဲအထိ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သားအမိ လာကတည်းက ကောင်းသောလာခြင်း
မဟုတ်မှန်းကိုက ထင်တိုင်းကြ ပြောပြထား၍ အသင်္ချေ သိထား
သည်။ အစကတည်းက အသင်္ချေကို ကြည့်ရကြသူများမဟုတ်
သလို ထင်တိုင်းကြနှင့်လည်း အဆင်ပြေကြသူများ မဟုတ်၍
အသင်္ချေရှေ့မှာ ထင်တိုင်းကြ မကောင်းကြောင်း အတိုင်အပောက်
ညီညီ ပြောနေကြတာ ဘာမှမဆန်း။

“ထင်တိုင်းကြတို့က ဒီလိုပဲ”
ထမင်းနှင့်ဟင်းတွေကို အကြောင်းမဲ့ မွေနှောဝက်ရင်း
အသင်္ချေ နားစွင့်နေတာကို ဒေါ်ခေါ်တို့သားအမိက သိသည်။

“သူက ခက်ခဲတာမှ အရလိုချင်တယ်၊ ရပြီးတော့လည်း
ခဏပါပဲ၊ ကလေးတွေလိုပေါ့ အသင်္ချေရယ်”

ကိုယ့်နာမည်ပါလာသဖြင့် အသင်္ချေက ထမင်းပန်းကန်ဆီ
မှ အကြည့်ကို ဒေါ်ခေါ်ထံပို့သည်။ ကရုဏာသက်သော မျက်ဝန်း
တွေနှင့် အကြည့်ခံရသောကြောင့် အသင်္ချေ ရင်ထဲဝမ်းနည်းသွား
တာတော့ အမှန်။

“မိဘက မဝယ်ပေးချင်တဲ့ ကစားစရာ အသစ်အဆန်း
ကို မရခင်က တန်ဖိုးတွေတက်ပြီး ငိုယိုပူဆာခဲ့တာ၊ ဟော...

ရလည်းရပြီးရော လက်ပူအောင်တော့ မကိုင်ချင်တော့ဘူး၊ နောက် အသစ်အဆန်းကို ထပ်မျှော်တော့တာပဲ”

“ထားလိုက် မာမိ၊ အမုန်းခံပြီး ပြောမနေနဲ့”

လူစိုစကားက စေတနာစကားလိုလို ဘာလိုလို။

“ပြောတုန်းက ယုံမှမယုံတာ၊ ခိုးရာလိုက်တဲ့စုံတွဲတွေကို ခေါ်လို့ရရင် လက်တွေ့ခေါ်ပြချင်ပါတယ်၊ ဟွန်း...လိုချင်လွန်းလို့ ခိုးထားပြီးမှ ဘယ်သူမှ ပစ်မထားဘူး”

ပြောနေတာ စကားတွေပေမယ့် လက်ခံရသော အသင်ချီ အတွက် ဓားလုံမြားတွေအလား။ တစ်ခွန်းချင်း တစ်ချက်ချင်းထ ရင်ကို ဗဟိုပြုသော နှလုံးသားမှာ စူးစိုက်သည်။ ဖြေရှင်းမရတော့ သော ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းခြင်းက မျက်ရည် အဖြစ်ပြောင်းလဲ၏။ ပြောလည်း ခံရုံပေါ့။ ဘယ်သွားမည်၊ ဘာ လုပ်မည်ဆိုတာ အသင်ချီမှ သိခွင့်မရတာ။ အသင်ချီက မျက်ဝန်း အပြည့် ပြည့်တက်လာသော မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်တဖျစ် ဖျစ်ခတ်ပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ အသင်ချီ”

“ကြ”

တံခါးဝမှာ လူရိပ်ထင်လာသည်။ ဖျတ်ခနဲ အသင်ချီ မျက်လွှာပင့်ကြည့်တော့ မနက်က အဝတ်အစားအတိုင်းရှိဆဲ။ ထင်တိုင်းကြက အခန်းထဲဝင်လာ၏။

“အခုမှ ထမင်းစားတာလား အသင်ချီ”

“အင်း”

အသင်ချီကိုမေးရင်း ထင်တိုင်းကြ အကြည့်တွေက လူစို တို့သားအမိထံ ရောက်သွား၏။

“ဒီကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဝင်လာတာလဲ ဒေါ်ဒေစီ”

“သူ ပျင်းနေမှာစိုးလို့”

“မလိုပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို ပျော်တော်ဆက်ဖို့ ဘယ်သူ ကမှ တာဝန်လည်းပေးမထားဘူး”

“တို့က မင်းဇနီးလောင်းကို သိသင့်သိထိုက်တာတွေကို ပြောပြနေတာ”

“ကျွန်...မလိုပါဘူး၊ သိသင့်သိထိုက်တာတွေ ပြောပြ ဖို့ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားတို့သားအမိထက် တာဝန်ရှိတယ်၊ နွေးထွေး တာတွေ အေးစက်တာတွေ လာမပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့မေးမှ နွေးခြင်း အေးခြင်းကို သူ ခံစားခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူပေးတာ ဘာပဲဖြစ်

ဖြစ် ခင်ဗျားတို့သာ လက်ခံနိုင်အောင်ကြိုးစား၊ ကဲ...သွားကြ
နောက် ဘယ်တော့မှ ထပ်မလာနဲ့”

“ကြီးစော”

“လာပြီ...ကြရေ”

ထင်တိုင်းကြ ကြီးစောနာမည်ကို အကျယ်ကြီးအော်
သည်။ ဘယ်ကတည်းက ဒီအခန်းနား ရစ်သီလုပ်နေမှန်းမသိသေး
ဒေါ်စောက ကြ ခေါ်တာနှင့် ရှေ့တော်မှောက်ရောက်လာသည်
နှင့် သားအမိနှစ်ယောက် ထွက်သွားသည်။

“ဒီထမင်းဟင်းတွေ သိမ်းသွား ကြီးစော၊ ခထေး
လပြည့်တို့ဝယ်လာတဲ့ အစားအသောက်တွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်
အဲဒါတွေသာ ပြင်ဆင်ပြီး ပို့ပေး”

“လာ...အသင်္ချာ၊ ဒီမှာ ထိုင်”

“နောက် ကိုယ်မရှိတဲ့အချိန် ဒီအခန်းထဲ ဘယ်သူမှမထား
စေနဲ့၊ အခန်းတံခါးကိုပိတ်ထား သိလား”

“အင်းပါ”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဒါ ဘာတွေတုန်း”

မွေ့ရာထူကြီးတွေက ပတ်ကင်တောင် မခွာရသေး

ထုခွံထိတ်ဆိပ်ပါသော တူညီဝတ်စုံတွေနှင့် ကောင်လေးတွေက
ဝတ်ကင်ပုံးတွေကို အခန်းဝမှာ စုပုံချထားကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်လာ
၏။

“ဒါတွေအားလုံး ရှင်းရမှာလား အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ်၊ အားလုံးရှင်းပြီး ကားရိုထောင်ဟိုဘက်မှာ
ထားလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့မှ ပစ္စည်းအသစ်တွေ နေရာချတာပေါ့”

“ပစ္စည်းအသစ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တို့အတွက်”

“ခန်းဝင်ပစ္စည်းအားလုံး အသစ်လေ၊ အဲဒါတွေစီစဉ်နေ
လို့ ကိုယ် အခုမှပြန်ရောက်တာ၊ ပြီးတော့ ချစ်အတွက် အဝတ်
အစားတွေပါ ဝယ်ခဲ့တယ်”

“ဟော...ဟိုမှာလာပြီ”

အဝတ်အိတ်တွေ မနိုင်မနင်းနှင့် ရောက်လာသည့် ငုံးဥက
အထုပ်တွေချပေးပြီး အခန်းထဲက အလိုက်တသိ ချက်ချင်းပြန်ထွက်
သွား၏။

“ကြည့်ဦးလေ...ချစ်၊ အင်္ကျီတွေ ကြိုက်ရဲ့လား”

“အများကြီးပဲ ကြရယ်”

“ဒါတောင် လက်လှမ်းမီရာ ဝယ်ခဲ့ရလို့၊ နောက်မှ ချစ်
ကြိုက်တာ ကိုယ်တိုင်ရွေးဝယ်...ဟုတ်လား”

“ကြ”

“ဟင့်အင်း...မောင်လို့ခေါ်”

“အို”

အသင်္ချေက မျက်နှာငုံချရင်း သူ့အကြည့်တွေမှ လွတ်ကင်း
အောင် ရှောင်တိမ်းရင်း ကြည်နူးခြင်းက နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ပြုံးရိပ်
ထင်သည်။ သူဟာ အသင်္ချေအတွက်တော့ ပျော်ခြင်း၊ ရင်ခုန်ခြင်း၊
ဝမ်းနည်းခြင်း ရသမျိုးစုံ ပေးစွမ်းနိုင်သူမို့ ထိုသူကို ချစ်သူလို့
ခေါ်သည်ဟုထင်သည်။

* * *

အသန်း (၂၆)

“ဆောရီး”

“ဟင်...ဘာအတွက်လဲ”

“ချစ်အကြိုက်တွေ မမေးမိလို့”

“ကြိုက်ပါတယ်”

ခေါင်းငုံ့ကာပြောတော့ ပါးမို့တွေ နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေတာ
ထင်တိုင်းကြ တွေ့ရ၏။ နှာတံကော့တွေရယ်၊ အောက်စိုက်နေတဲ့
ခွက်တောင်ဖျားတွေရယ်ကို ထင်တိုင်းကြက ချစ်စနိုးနှင်ငုံကြည့်
သည်။

“ဘာကိုကြိုက်တာလဲ ချစ်”

မျက်တောင်ဖျားတွေ ဖျတ်ခနဲ လှပစွာပင့်လာပုံကအလှလှသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည်။

“ဟင်းတွေကိုပြောတာ မဟုတ်လား”

“အိပ်ရာခမ်းနားတွေကိုရော”

မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်မေးတော့ အသင်္ချေမှာ ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် ဘယ်နားဝှက်ရမှန်းမသိပါ။ ဝရံတာမှ ထွန်းထားသော မှန်ပျံ့မီးရောင်အောက်မှာ သူရယ် ကိုယ်ရယ်နဲ့ နှစ်ဦးတည်း ညစာစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာမတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေမှာစိုးလို့ ထင်တိုင်းကြဲက အားချင်းစီစဉ်လာတာ၊ ကျွန်တော်က ရက်(စ်)ထရန်မှာ အစားအသောက်မှာ၊ ငုံးဥက ထင်တိုင်းကြဲခေါ်ခိုင်းတဲ့ တရားသူကြီးဆီ ရက်ချိန်းပြေးယူရနဲ့ အဝတ်အစားကိစ္စ၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်းကိစ္စက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ဒီကောင်တစ်ယောက်တည်း အပြတ်ကြဲထားတာ၊ စိတ်တိုင်းမကျတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်မှော် ဆရာမ ဒီကောင် ဆရာမကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ထောင့်စေ့အောင်စီစဉ်ရင်း လစ်ဟာသွားတယ်လို့ သဘောထားပေး”

ထင်တိုင်းကြဲ သူငယ်ချင်းကောင်း ပီသကြပါသည်။

အသင်္ချေပြော ထင်တိုင်းကြဲ မကောင်းဘူးဆိုတာ တစ်ခွန်းမှမပါ။ အခုလည်း ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်တော်ကကဲကဲ ဆိုတာ ခန့်၊ ထင်တိုင်းကြဲ အချစ်ကြီးပုံကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်တာ ရာဇဝင်ထဲက သူရဲကောင်းတွေ လက်မှိုင်ချသွားနိုင်သည်။ ထင်တိုင်းကြဲကလည်း တံကောင်းလွန်းပါသည်။ မိတဆိုးဆိုပေမယ့် မိထွေးက ဖအေဩဇာကို မပယ်ဝံ့တဲ့သူ။ ဘဝမှာ သူထင်တာ သူလုပ်ပြီး၊ သူသာ ဆုရင်။

“ဟိတ်...မေးနေတာပြေလေ”

“ရှင်”

အတွေးထဲ မျောနေပြီးမှ အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ်ထူးတော့ သူက ချစ်စနိုးရယ်သည်။ ဂါဝန်ရှည်က ပန်းနုရောင်မို့ ပြာလဲ့သော မီးရောင်အောက်မှာ ပန်းရောင်သမ်းသော အသားအရေက ဆင်ဆင်လင်းလင်း။ ခေါင်းလျှော်ပြီးစ ဖြန့်ချထားသော ဆံနွယ်တွေမှ လေအဝေ့မှာ ရှန်ပွန်ပျော့ပျော့လေးလည်း ရနေသေးကာ သူ ကြည့်နေတာ သတိထားမိတိုင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွား ဆတ်တာကိုပဲ မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် ချစ်မဝနဲ့။

“ကြိုက်ပါတယ်”

“အဝတ်အစားတွေကတော့ နက်ဖြန်ဝတ်ဖို့တန်ဖိုး
လောလောဆယ် ကိုယ်ဝယ်လာတယ်။ ချစ်နဲ့ နောက်နေ့မှ
ပင်(နံ)ထွက်ပြီး စိတ်ကြိုက်ဝယ်”

“ဟုတ်”

“ဒယ်ဒီဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ထားတယ်။ မနက်
လက်မှတ်ပဲထိုးထားပြီး ဒယ်ဒီပြန်လာမှ ချစ်တို့အိမ်ကိုသွား
ပြီးမှ ဧည့်ခံပွဲအကြီးကြီးလုပ်မယ်လို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟုတ်”

“တဟုတ်ဟုတ်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ”

ထင်တိုင်းကြက ရယ်မောရင်း အသံချေများ ခုံ
ကပ်ထိုင်သည်။ ပြီးမှ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းက ဘူးလေးကို
ယူသည်။

“ဒီမှာ လက်ထပ်လက်စွပ်”

မှိန်ပျပျမီးအောက်မှာ စိန်တစ်ပွင့်တည်းလက်စွပ်
ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် အရောင်တွေ ထွက်နေသည်။ သူက အသံ
လက်သွကြွယ်မှာ လက်စွပ် စွပ်ပေးရင်း

“နောက်ထပ်ပေးရမှာ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

လက်ဖဝါးထဲ ဘယ်အချိန်က ဆုပ်ကိုင်ထားမှန်းမသိတဲ့
အရာလေးကို တွဲလောင်းဆွဲပြတော့ ကမ္ဘာလုံးလေးတွေ အသည်းပုံ
လေးတွေ တို့လို့တွဲလောင်းပါသော ဖု(ထ်)ချိန်းလေး။

“ဒါကို ဟိုးအရင်ကတည်းကပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ၊
ချစ်အိမ်က ဆူမှာစိုးလို့ ကိုယ်ပြန်သိမ်းထားခဲ့တာ၊ အခု မောင်
တိုက်တိုင် ဝတ်ပေးမယ်”

“အို...အသံချေကိုပေးပါ၊ တော်ကြာ အသံချေ ငရဲကြီး
နေပါ့မယ်”

“ငရဲကြီးတော့ ငရဲလေး နိုင်တာပေါ့”

ထင်တိုင်းကြကိုယ်တိုင် အသံချေခြေကျင်းဝတ်မှာ ဝတ်
ပေးလာသည်။

ဖု(ထ်)ချိန်းလေးကို ချစ်စိတ်ဖြင့် ငုံ့အကြည့် ထင်တိုင်းကြ
မျက်နှာက ဖျတ်ခနဲ မော့အကြည့် အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

“ချစ်”

“ဟင်”

“ချစ်တယ်”

“အို”

အေးစက်သော နှုတ်ခမ်းလေး နွေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် အချစ်ရယ်”

“အိုကွယ်”

လှပသော မျက်ဝန်းအစုံ ညင်သာစွာမှေးမှိတ်ထူထပ်တိုင်းကြကိုယ်ကြီးကို တင်းကျပ်စွာ ပြန်လည်ဖက်တွယ်သောတော့ ရင်ခန့်သံတွေ လှိုင်းထန်သွားသည်။

“ဘယ်တော့မှ မခွဲကြေးနော်”

“အင်း”

“တစ်သက်လုံး ချစ်ရမယ်”

“အဲဒါ အသေချေက ပြောရမှာပါနော်၊ အခုချစ်တယ်ပြောပြီး နောက်မှ...”

“နောက်လည်း ချစ်တယ်၊ အခုလည်း ချစ်တယ်”

“ပြောတာပဲ”

“မယ့်ဘူးပေါ့၊ ဒါဆို လက်တွေ့ပြမယ်”

“အို...မောင်”

လှိုက်လှဲသော ချစ်အနမ်းတွေက အတားအဆီးမဲ့ ကျလာ၏။

“မောင် သိပ်ဆိုးတယ်”

“ချစ်တာကိုး”

“တော်ပါ၊ ဒီမှာ လက်စွပ်က ဘာလို့တစ်ကွင်းတည်း

မီးနေတာလဲ”

“အာ...ဆောရီး၊ မောင် လက်စွပ်ဝယ်တုန်းက မောင်မိန်းမက ချစ်အတွက်ပဲရှိနေတာ၊ ပြီးတော့ မောင်ဝယ်တာက မိလက်နဲ့ အဆင်မှပြေပါ့မလားဆိုပြီး တွေးနေရတာနဲ့ မောင့်အတွက် မသွားတာ”

“ရော...ဒီလက်စွပ် မောင်ပဲပြန်ယူ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“မောင်နဲ့မှ အတူဝတ်ချင်လို့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ချစ်သဘောအတိုင်း ဟုတ်လား”

“မောင် ဘာတွေးတွေး ချစ်က လုံးဝ ဦးစားပေး အဆင့်မီပဲ၊ ချစ်က မောင့်ဘဝ၊ မောင့်အသက်၊ မောင့်အသည်း”

“မောင်နော်”

“အို”

မောင့်အချစ်တွေက မယ့်နိုင်စရာ သည်းသည်းလှုပ်ရှား

တော့ အသင်္ချေ ရင်ခန့်သံတွေ ဆူညံနေ၏။ ချစ်သူရည်းစားတွေ
အများကြီးထားပြီး ချစ်တမ်းကစားခဲ့သည့် မောင့်အချစ်ကို အသင်္ချေ
မယ့်ရဲ၍ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်တိမ်းခဲ့ပေမယ့် မောင်က အသင်္ချေ
အချစ်ကိုရဖို့ နည်းပေါင်းစုံ ကြိုးစားခဲ့သည်။

စွတ်တရွတ် မောင့်အချစ်တွေအောက်မှာ အသင်္ချေ နှုတ်
သားလေး အရည်ပျော်ခဲ့ရသည်။ အသင်္ချေကိုယ်တိုင် မောင့်
မချစ်သင့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါလျက် နစ်နစ်နုနု
ချစ်ခွဲမိသွားတာကတော့ အသင်္ချေကံ ဖြစ်သည်။

“အသင်္ချေအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရမယ်နော်၊ နောက်
တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှမထားဘူးလို့ ကတိပေးပါ”

“စိတ်ချ၊ နောက်တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှမထားဘူး
အခုလက်ရှိ ရှိနေတဲ့ ရှေ့တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်တယ်”

“သွား”

“အဟွန်း...ဟွန်း...ဟွန်း၊ ကောင်မလေး စိတ်ကောင်း
သွားပြီ၊ လာခဲ့”

ပန်းလေးကို သိုင်းဖက်ရင်း ရင်ခွင်ထဲသွင်းတော့ အသင်္ချေ
က အလိုက်သင့်လေး ပါလာ၏။

“လူစိတို့ပြောတော့...”

ပြောလက်စ စကားက ဒီနေရာမှာရပ်ပြီး သူရင်ခွင်မှာ
အပ်ကာ ငြိမ်နေ၏။ ထင်တိုင်းကြက ပါးပြင်တစ်ဖက်အား
ဆက်နှင့်ဖွဖွပွတ်သပ်ရင်း ငုံ့နမ်းသည်။

“ဆက်ပြောလေ”

“မောင်က ရန်သွားတွေ့မှာလား”

“အင်း...တွေ့စရာရှိရင် တွေ့မှာပေါ့၊ ဒါမှ နောက်
ပြောရအောင်”

“အဲဒါဆို မပြောပြဘူး၊ အသင်္ချေပြောတာပဲ နားထောင်”

“အင်း...နားထောင်မယ်၊ ပြော”

“နောက် မောင် ဘယ်သွားသွား အသင်္ချေကိုခေါ်”

“ဒါပဲလား”

ထင်တိုင်းကြက ပြုံးစစနှင့် ငုံ့မေးတော့ အသင်္ချေက
ခေါင်းခါသည်။

“ဆင်တူလက်စွပ်လည်း ဝယ်ရမယ်”

“အင်း...ပြီးတော့ရော”

“ပြီးတော့...”

နှုတ်ခမ်းလေး လုံးနေအောင် စဉ်းစားခန်းဝင်ပြီးမှ

“တိပိဂိမ်း လုံးဝမကစားရတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးရုံရှိသေး၊ အသင်ချီက သူ့ရင်ခွင်မှ ဆတ်ခနဲ ကျန်
သည်။

“ကစားရင် ရည်းစားထားနေဦးမှာ၊ အဲဒါကြောင့် မကစား
ရတော့ဘူး”

“ဒါ ကိုယ့်ကို သဝန်တိုတာပေါ့၊ သဝန်တိုတာ ချစ်ခြင်း
ရဲ့အစတဲ့၊ ဒါဆို ချစ်က ကိုယ့်ကို”

“ဟင့်အင်း...နီးပါး၊ မချစ်ဘူး”

ပြောပြီး လွင့်ခနဲ ထွက်ပြေးမည့် အသင်ချီလက်ကို သူ့ထဲ
ဖမ်းဆွဲသည်။ ပြေးရန်အရှိန်ယူပြီးသားမို့ သူက ဆွဲတော့ လူထဲ
တုံ့ခနဲဖြစ်သွားကာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ထိုင်နေသော ထင်တိုင်းခြ
ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ ပစ်ကျ၏။ လဲကျမှာစိုးစိတ်နှင့် သူ ထွေးဖတ်
ထားသော အထိအတွေ့ကြား အသင်ချီက ပက်လက်လန်ကျရာမှ
ပြန်မထနိုင်ဘဲ စီးမိုးငုံကျလာသော သူ့မျက်နှာပေါ်က နှုတ်ခမ်း
တစ်စုံဟာ အသင်ချီ ပါးပြင်နှင့် လည်တိုင်ကျော့ကျော့တွေ၊ နှုတ်

ခမ်းပါးတွေဆီ စေ့စေ့စပ်စပ် ကျရောက်လာပြီးနောက် အသင်ချီ
စကားသံလေးတွေ ပျောက်သွားကာ သူ့အနမ်းရင့်တွေအောက်မှာ
ဓနုဓမ္မမူးမူး။ လွန်လူးမျောပါသွားသည်။ အနမ်းတို့ တန်ဆာဆင်
ထားသော အချစ်ညထဲ အသင်ချီ မအိပ်ရဘဲ အိပ်မက်တွေ
စာစ်ထွေးကြီးက အသင်ချီကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ယူသွား၏။

* * *

အခန်း (၂၇)

“ချစ်ကလည်းကွာ၊ ကိုယ့်ကိုမနှိုးဘဲ ဘာလို့ အစောကြီး ဆင်းသွားတာလဲ”

ခံဝင်တွေ အပြောင်းသိမ်းပြီး မြင့်မြင့်လေးစည်းထားသဖြင့် ခံယဉ်နဲ့တွေ့ကျနေသော ကုပ်ဝိုးသားနုကို လေခွံ၍မနဲ့မှတ်ပြီး မေးသည်။ ထမင်းစား စားပွဲကို နောက်ကနေ လက်နှင့်လှမ်း ထောက်ထားသဖြင့် သူ့မေးဖျားက အသံချေပခုံးပေါ် တင်ထား သလိုဖြစ်ကာ အသံချေကျတော့ သူရင်ခွင်ကို ကျောနဲ့ကပ်မိထား သည်။ ရှေ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာထိုင်နေသော သားအမိနှစ်ယောက်က မျက်နှာတွေလွှဲသူလွှဲ၊ သောက်လက်စ ဖျော်ရည်ခွက်ကို ဆောင့်ခနဲ

ပြန်ချသူချနှင့် အသံချေက မြင်တွေ့နေတာ မျက်နှာပူသလောက် ထင်တိုင်းကြက ဂရုထားစရာမလိုသော ဟန်ပန်အပြည့်နှင့်ဖြစ်သည်။

“ဟင်...ဘရိတ်ဖက်(စ်)က ဒါတွေပဲလား”

စားပွဲပေါ်ရှိ ဂျူ(စ်)တစ်ခွက်စီနှင့် ပရဲသီး၊ လိမ္မော်သီး တွေကို တစ်ကန့်စီထည့်ထားပေးသည့် ပန်းကန်ချပ်တွေအား ထင်တိုင်းကြက အခုမှ သတိထားမိသလိုမေးသည်။

“ဒါတွေဘယ်လိုစားမှာလဲ ကြီးစော”

“ကြီးစောကို ခေါ်မနေနဲ့ ကိုကြ၊ အဲဒါ လူစီ စီစဉ်ထား တာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အသီးအနှံစားပြီး ဂျူ(စ်)သောက်တာ အဆိပ်ကျွေးတာကျနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ အဲဒါ”

“ဟ...သူကြိုက်လား မကြိုက်လား နင်မေးပြီးမှ စီစဉ် ပေါ့”

“မေးတာပဲ၊ ကြိုက်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ချစ်”

ရုတ်တရက်မို့ အသံချေ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ တကယ်တမ်း

မေးလည်းမမေးပါဘဲ ဒီအိမ်မှာ ဒါမျိုး အမြဲစားနေကျပုံဖမ်းပြီး အသင်္ချေအား ကျွေးတာပင်။ စောစောစီးစီးကို ကျန်းမာရေးဗဟုသုတ ခေါင်းပါးတယ်ပဲပြောပြော အသင်္ချေက အေးစက်စက် အသီးအနှံ တွေ မျှမချတတ်ပေမယ့် နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်၏။

“ချစ်”

ထင်တိုင်းကြက အားမလို အားမရနှင့်ခေါ်မှ အသင်္ချေက ပြောရင် ငါ့အကြောင်းသိမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေသော လူစုံမျက်လုံး ကွေ့မှ လွှဲဖယ်ရင်း

“မောင်စားရင် အသင်္ချေ လိုက်စားမလို့ပါ”

ထင်တိုင်းကြ စားတတ်ရင် သူမပါ လိုက်စားအောင် ကျင့်ကြံမည်ဟု မပြောရုံတမယ်မို့ သူ သဘောပေါက်သွားခဲ့ပြီ။ စားပွဲတစ်ခုလုံး ဒေါသမျက်လုံးနှင့် သိမ်းကျုံးကြည့်သည်။

“ကြီးစော”

“လာပြီ...လူလေး”

အနားသို့ လှစ်ခနဲရောက်လာသော ကြီးစောအား ထင်တိုင်း ကြက လှည့်ကြည့်သည်။

“နောက်နေ့ကို ဘရိုက်ဖက်(စ်)ဖြစ်ဖြစ်၊ လန်(ချ)ပဲဖြစ်ဖြစ်

ဘာစားချင်လဲဆိုတာ ချစ်အသင်္ချေကို မေးပါ။ ဒီအိမ်မှာ သူ့ဆန္ဒ သူ့နှုတ်ထွက်စကားကို အတည်ပြုပေးပါ”

“အေး...အေး...လူလေး”

ကြီးစောကိုမှာပြီးမှ ထင်တိုင်းကြက သူမရှေ့ရှိ ယန်းကန် တွေ ပျော်ရည်ခွက်တွေကို ခပ်စေးစေးရောက်အောင် တွန်းထုတ် သည်။

“ကြားတယ်နော် ချစ်၊ ချစ် ဖြစ်ချင်တာအားလုံး မဖြစ် ဘူးဆိုတာ မရှိရဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား”

တစ်ယောက်က ဂရုတစိုက်နှင့် နန်းတင်သည်။ တစ်ယောက်က နာခံဟန်နှင့် မျက်လွှာချ ခေါင်းညိတ်သည်။

“လာ...အပြင်မှာ သွားစားမယ်”

ထင်တိုင်းကြက လက်ဆွဲပြီးခေါ်၏။

“ထင်တိုင်းကြ”

ဒေါ်ဒေါ် ခေါ်သံကြောင့် အသင်္ချေ ထိုင်ရာမှမထဖြစ် တော့။ လှမ်းကြည့်တော့ နူးညံ့ခြင်းအပြုံးများနှင့် ဖြစ်သည်။

“လက်မှတ်လည်း ထိုးပြီးသွားပြီ၊ ချစ်အသင်္ချေ ဒီအိမ် ရောက်တာ တစ်ပတ်ရှိပြီဆိုတော့”

“ပြောပါ...ဘာဖြစ်လဲ”

တီရုပ်အဖြူနှင့် နူးဖုံးဘောင်းဘီအဖြူပွပွ ဝတ်ထားသော
ထင်တိုင်းကြမျက်နှာက ဆန့်ကျင်ဘက် အနီရင့်ရောင်သမ်းနေ၏။

“ထင်တိုင်းကြ အဖေလည်း ပြန်မလာသေးဘူးသေး
မိန်းကလေးကိုခိုးပြီးရင် မြန်မာလောမှာ ပြန်အပ်ရတဲ့ထုံးစံကိုရှိတာ
သားရဲ့၊ ပြန်မအပ်ရင် မိန်းကလေးကို ကိုယ်ကပဲ တန်ဖိုးမထား
သလိုလို၊ တစ်ချိန်ချိန် စွန့်ပစ်တော့မှာလိုလိုနဲ့၊ သဘောက အတည်
တကျ မပေါင်းဘူးပေါ့ကွယ်၊ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က အဲဒီ
ထင်မြင်သွားခဲ့ရင်...”

ထင်တိုင်းကြက ဒေါ်ဒေါ်စကားကို မျက်ခုံးတွေ အတူ
ကွေးချရင်း နားထောင်တာ နားဝင်ချိုလွန်းလို့မဟုတ်။ ပြောချင်
ပြော၊ ပြီးမှ ပြန်ပြောမည်ဆိုသောစိတ်ဖြင့် ငြိမ်နေတာကို အ
ကောင်းယူရင်း ဒေါ်ဒေါ် သူပြောချင်တာ ဆက်ပြောသည်။

“သမီးလည်း သိက္ခာကျတာပေါ့ကွယ်၊ နှစ်ဖက်
တွေ အသိအမှတ်မပြုရသေးတော့ တရားဝင်လင်မယား မဖြစ်
ဘူးပေါ့၊ ဒီတော့ အန်တီကပဲ မိဘအရာထားပြီး”

“တော်လောက်ပြီ ဒေါ်ဒေါ်”

ထင်တိုင်းကြက တစ်ပါတည်း အသချေလက်ကို ဆွဲ
ခေါ်သည်။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကျွေးတာစား၊ ပေးတာယူပြီး
ကြားသုံးကြားထဲ တော်တော်ဝင်ဖို့ ဝါသနာပါတယ်နဲ့တုတယ်”

“ဟေ့...ငါက စေတနာနဲ့”

“သွားစမ်းပါ၊ ဘာစေတနာလဲ၊ ပြောပြန်ရင် ကြတို့
ရိုင်းတယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောတာ၊ ဒီမှာ...ဒယ်ဒီနဲ့ကျုပ်ကြား၊
အသချေနဲ့ကျုပ်ကြား ဘာနေရာမှ လာမယူနဲ့၊ ကျုပ်တို့ကိုစွဲ ကျုပ်တို့
ဘာသာ သိတယ်၊ ခင်ဗျားပြောမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာ
မဖြစ်ချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာနေ”

“ကြည့်စမ်း...မင်း...မင်းက”

“လာ...သွားမယ် အသချေ”

အသချေလက်ကိုဆွဲပြီး နေရာက ထင်တိုင်းကြ ထွက်ခဲ့
ချိန်မှာ ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်မသိ။ ထင်တိုင်းကြ
စိတ်ထဲ ဒေါသလှိုင်းထန်နေတာပဲ သိသည်။

“ဆောရီး အသချေ၊ အဲဒီသားအမိမြင်တိုင်း ကိုယ့်ဒေါသ
တွေ ထိန်းလို့မရဘူး၊ ဒယ်ဒီကို အကွက်ကျကျ ခွင့်ဆင်ပြီး ရှောင်

ယူထားတာ ပြန်တွေးတိုင်း သွေးက ဆူလာတယ်”

“မောင့်ဒယ်ဒီကို”

ထင်တိုင်းကြ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်သည်။ နောက်ကြောင်းပြန်ရန် မခက်ပေမယ့် မုန်းတီးလွန်းသော အတိတ်စာမျက်နှာကို ထင်တိုင်းကြက ပြန်လှန်သည်။

“ဒယ်ဒီက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် အရမ်းလောဘကြီးတယ်လေ။ အဲဒီအချက်ကိုသိတဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က သူ့မှာ ရောင်းချစရာမြေကွက်ရှိတယ်ဆိုတာ မတန်မရာ ဈေးလျှော့ပြီး ဒယ်ဒီကို ထိုးရောင်းတယ်။ ဝယ်မယ့်ညမှာ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အရည်တွေမှူးအောင်တိုက်ပြီး ဒယ်ဒီကို သူ့အခန်းထဲ ခေါ်သွားခဲ့တာ”

“ဘုရားရေ...အဲဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်လဲဟင်”

ထင်တိုင်းကြက စတီယာရင်ပေါ် လက်တစ်ဖက်တင်ရင်း အသံချဲ့ဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင်အောင် ကိုယ်ကို တစောင်းလှည့်ထိုင်သည်။

“အဲဒီတော့ ဒယ်ဒီထိုးပေးရတဲ့ လက်မှတ်က လက်ထပ်စာချုပ်အတွက် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီနည်းနဲ့ သူတို့ အိမ်ထောင်ရောက်လာတာ”

“ဖြစ်ရလေ”

အသံချဲ့က ရင်ဘတ်လေးဖိရင်း ရေရွတ်သည်။ ထင်တိုင်းကြက ထိုဖိထားသော လက်ကိုဆွဲယူကာ သူ့ရင်ခွင်မှာ ထိကပ်ထားလိုက်၏။

“အဲဒီလို လည်လွန်းတဲ့ မိန်းမကြီးရဲ့စကားက ယုံချင်စရာမရှိတာ ချစ် သဘောပေါက်ပြီလား”

“အင်း...အသံချဲ့ သိပါတယ်”

“သူပြောသလို မောင် ချစ်အပေါ် တန်ဖိုးမထားဘူးလို့ ထင်သလား”

ဒါကျတော့ အသံချဲ့ ဆံပင်တွေ ခါယမ်းသွားအောင် ခေါင်းခါပြသည်။

“မထင်ပါဘူး။ မောင်က အသံချဲ့ကိုချစ်တာ တန်ဖိုးထားတာ ခံစားလို့ရတယ်”

“ဒါဖြင့် မောင့်ကိုရော ချစ်လား”

အခွင့်ကြုံတိုင်း ဒီမေးခွန်းချည်း မေးလာသော သူ့အာအသံချဲ့က မျက်ခွံတွေပိတ်ကျအောင် မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မချစ်ဘူး”

“ညာတဲ့ကောင်မလေး...ကဲ”

“မောင်အော်”

“အိုး”

မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ အသေချေတစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွား
ပေမယ့် ရန်မတွေ့ဖြစ်။ ချိုမြိန်သော အချစ်ထဲမှာ ချစ်သူနှစ်ဦး
အတူမွန်နှစ်သွား၏။

* * *

အခန်း (၂၈)

“ရှေ့နေကြီးနဲ့ တွေ့ရမယ့်ရက်က နီးလာပြီ ကိုထွန်းလူ၊
ဇာတ် ရှာခိုင်းတဲ့လူတွေဆီက ဘာသတင်းမှ မရသေးဘူးလား”

“ဟ...ငါလည်း ရှာနေတာပဲ”

“အရက်ဆိုင်ထဲချည်း ရှာလို့တော့ တွေ့မလား ကိုထွန်း
လူရဲ့”

“မင်း ငါ့ကို ပြဿနာမရှာနဲ့နော်၊ ငါ့အပေါင်းအသင်း
ဆိုတာ အရက်ကြိုက်တဲ့ကောင်တွေချည်းပဲ၊ အရက်တိုက်ပြီးခိုင်းမှ
တော့ အရက်ဆိုင်ထဲ ရောက်မှာပေါ့၊ ဒီမှာ တကယ် အရင်းစစ်ရင်
အဲဒါ ငါ့အပြစ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်း သား၊ မင်း သား အသုံးမကျ

လိုကွ၊ နားလည်လား”

ဦးထွန်းလူက ဒေါသနှင့် တင်းမာခက်ထန်နေသလို ဒေါ်ယုကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်ရမည့်အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးသွားတာ တွေးမိတိုင်း သားကိုချည်း အဖြစ်တင်နေမိပေမယ့် ဖြစ်လာတော့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။

“ကဲပါရှင်၊ အခုချိန်ကျမှ ဒါတွေပြောနေလို့လည်း အကြောင်းမထူးတော့ပါဘူး၊ ရှေ့နေကြီးနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အဲဒါပဲ စဉ်းစား”

“ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ၊ အဖြစ်မှန်ကို အမှန်အတိုင်းရှင်းလို့လဲရုံရှိတာပဲ”

ဦးထွန်းလူ စကားကြောင့် ဒေါ်ယု အကြာကြီး ငြိမ်သွားသည်။ ဦးထွန်းလူ ပြောတာလည်း မှန်သည်။ လက်ရှိအခြေအနေအထား ဒါပဲရှိသည်။

“အေးလေ...ရှင်ပြောသလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဒါမှ မြေးက ကျွန်မတို့လက်ထဲမှာမှ မရှိတော့တာ”

ရှေ့နေကြီးလာတော့ ဦးထွန်းလူကပဲ အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် ဦးယသော်ကို သေချာပြောပြလိုက်ပါ့မယ်၊ ကောင်လေးမိဘတွေလာရင်သာ ဒီလိပ်စာကို ဆေးဖြစ်အောင် ပေးလိုက်ပါ”

ရှေ့နေကြီးပေးသွားသည်က ဦးယသော်ပိုင် ယန်းဟောဝန် ခြံကြီးလိပ်စာဖြစ်သည်။

သမီးကြီးကြောင့်ရော ဦးယသော်ကိုယ်တိုင် ရှက်စိတ်ဖြင့် သမီးငယ်ကို အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်ခဲ့ရာမှ မြေးလေးမွေးပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားသည့်အချိန်က ထိုဘလေးကို ဂြိုဟ်မလေးအဖြစ် အားလုံးက မုန်းခဲ့ကြ၊ နာကြည်းခဲ့ကြသည်။

ဦးယသော်က သမီးငယ်ကိုယ်စား မြေးလေးကို ဘယ်သူမှမသိအောင် တိတ်တိတ်ကျိတ်မွေးခဲ့ရာမှ သမီးကြီးလည်းဆုံး၊ တခြားမြေးတွေလည်း နိုင်ငံခြားရောက်၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း လူမမာလုံးလုံးဖြစ်နေမှ ရှေ့နေကတစ်ဆင့် မြေးဖြစ်သူကို အမွေဆေးရန် အခေါ်လွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှေ့နေကြီး လာခေါ်ချိန်မှာ အသင်ချီက ထင်တိုင်းကြုံရောက် လိုက်သွား၍ အိမ်မှာမရှိတော့။ ရှေ့နေကြီး ဦးဘအောင်

ကပဲ ဦးယသော်ကို အဖြစ်မှန် ရှင်းပြလိုက်၏။

“ရိုးရိုးသားသားထဲကဆို ပြီးကပါပဲကွယ်၊ မြေး စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်တယ်ဆိုရင် စိတ်ချမ်းသာပါပြီ”

ဦးယသော်က ဒါပဲပြောသည်။ သမီးငယ်တုန်းကဆို အမှားမျိုး နောက်ထပ် ကျူးလွန်ရန် ဆန္ဒမရှိတော့။ နောင်တရားကို ဘဝနှင့်ရင်းပြီး ရခဲ့သည့်နောက်မှာ အားလုံးကို တရားသဘောနှင့် ကြည့်မြင်တတ်လာခဲ့သည်။

“ဒီက ဦးထွန်းလူတို့ ခံစားခွင့် သိန်းငါးဆယ်ပေးလို့ပဲ ပါတယ်၊ ဒီအိမ်ရောင်းရရင် ငွေထပ်ပေးပါဦးမယ်လို့ ဦးယသော်က ပြောလိုက်ပါတယ်၊ လောလောဆယ် ဒီမှာပဲနေပါ”

ရှေ့နေကြီးစကားကို ဦးထွန်းလူ မကျေနပ်ပေမယ့် မတော်နိုင်။

“ငါတို့ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခခံစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီငွေလေးနဲ့ ကျေနပ်ရမတဲ့လားကွာ”

“ဟုတ်ပေတော်၊ အတိုးကြီးက ကပ်စေးနည်းလိုက်တာ ကျွန်မတို့ဘက်က နည်းနည်းမှထည့်မတွက်ဘူး”

“အမေတို့ကလည်းဗျာ၊ ဒီအိမ်ရောင်းပြီးရင် ထပ်ပေးမယ်”

လို့ ပြောသားပဲ၊ ရသင့်ရထိုက်တာတော့ ရမှာပေါ့”

“အမလေး...မင်းပဲ သူတော်ကောင်းကြီးလုပ်နေ၊ မင်းကောင်းလို့၊ မင်းကြောင့် ငါတို့ အသက်ကြီးမှ ဒုက္ခရောက်ရတော့မှာ သိလား၊ လူလိမ္မာကြီးရဲ့”

“တော်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုပဲ အပြစ်တင်နေတာ၊ သွားတော့မယ်”

“သွား...သွား...ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာနဲ့၊ အီး...အဟီး...ဟင်”

ဒေါ်ယုက ပြောရင်း ငိုနေတော့ အမွေအတွက် လူမော်စိတ်မချမ်းသာပေမယ့် အသင်္ချေအတွက်တော့ စိတ်ချမ်းသာမိသည်။

“ကိုကြီးကျေးဇူးကို အသင်္ချေ ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူးကိုကြီးရယ်”

“အဲဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူး အသင်္ချေ၊ နှင့်ကောင်လေးကို အမြန်သာ လာခေါ်ခိုင်းလိုက်တော့”

လူမော်အကြံဉာဏ်ဖြင့် ထင်တိုင်းကြိုက် အမြန်ဆုံးလာခေါ်ဖို့ အသင်္ချေ ဆက်သွယ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဒါတွေကို အမေသိရင် လူမော်ကို ဘယ်လောက်အပြစ်ပြောဦးမည်မသိ။

“ဒီအတိုင်းဆို မဖြစ်ဘူး ယု၊ အသင်္ချေကို ဖြစ်တဲ့နည်း
ငါတို့ ပြန်ခေါ်ရမှာပဲ”

“ရှင်က ဘယ်လိုပြန်ခေါ်မလို့တုန်း”

“ငါကြံပါဦးမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတာ နောက်မှ
ပြောမယ်”

ဦးထွန်းလူ ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွား၍ ဒေါ်ဇေ
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဦးထွန်းလူက အသင်္ချေကို
ပြန်ခေါ်ထားတာ ဟုတ်ပါပြီ။ သားလူမော်က အသင်္ချေကို မထူ
တော့ ဘာမှဆက်လုပ်၍မရတော့။

“ကိုထွန်းလူလည်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်ဦးမယ်ဆင်
ပါဘူး၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

ကြာကြာ စိတ်မညစ်တတ်သော ဒေါ်ယု တစ်ချက်ညည်း
ပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်နှင့် သော့ခလောက်တန်းလှန်
နှင့် အိမ်လေးမှာ ဘာအသံမှမကြားရဘဲ တိတ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

* * *

အခန်း (၂၉)

“ဟင်...အဖေ”

အသင်္ချေရင်ထဲ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ထိတ်လန့်ခြင်းက ရင်ကို
ဗြဲနဲ့ခနဲ အေးစက်သွားစေသည်က မြင်နေကျ အမွေမျက်နှာသည်
ခက်ထန်ခြင်း၊ ကြမ်းကြုတ်ခြင်း၊ ရက်စက်ခြင်းတွေနှင့်ဖြစ်ကာ
အသင်္ချေကို စိုက်ကြည့်နေပုံကိုကြောက်၍ ဖြစ်သည်။

“အခု အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့စမ်း အသင်္ချေ”

“ဟင်အင်း...အသင်္ချေ မလိုက်ဘူး”

အဖေက အသင်္ချေလက်ကို လှမ်းအဆွဲမှာ အသင်္ချေ
နောက်ပြန်လှည့်ပြေးသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ကြောက်ရွံ့စိတ်

ကြီးစိုးထားသဖြင့် ပြေးပြေးချင်းက ခြေလှမ်းမတွင်နိုင်။ ဒီအချိန်မှာ ရင်ထဲ ပြင်းပြင်းပြုပြု တောင့်တတာ ထင်တိုင်းကြိုကို ဖြစ်သည်။ အသချေကို ကာကွယ်ပေးနိုင်မည့်သူက မောင်တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။

“အသချေ...ညည်း ဘာလို့ပြေးနေတာလဲ”

ပြေးလမ်းကြောင်းရှေ့မှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသူထ

အမေ။

“ဟင်...အမေ”

“လာ...လိုက်ခဲ့”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း”

“အသချေ မလိုက်ဘူး”

“ဘာမလိုက်ဘူးလဲ၊ လာစမ်း”

“မောင်”

“မောင်ရေ...မောင်”

“လာ...ညည်း အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့”

အေးစက်သန်မာသော အမေ့လက်တွေရဲ့ ဆွဲခေါ်မှုကြောင့် မှာ အသချေက အတင်းအကျပ် ရုန်းကန်ရင်း ပါးစပ်ကုလည်း

ဆော်သည်။

“ဟင့်အင်း...မလိုက်ဘူး၊ မလိုက်ဘူး အမေ၊ အသချေ ဒီမှာပဲနေမယ်၊ မလိုက်ဘူး”

“ဟေ့...ဟေ့...ချစ်”

“မောင်”

လူကိုပုတ်ပြီး နှိုးနေတာ အသိဝင်တဲ့အချိန်မှာ အသချေက အိပ်နေရာမှ ဂုန်းခနဲ ထထိုင်သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အိပ်မက်ဆိုးမှ ရုန်းထွက်ခြင်းဖြစ်ပြီး သတိဝင်လာတဲ့အခါ အသချေတစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်လျက် ချွေးစေးတို့နှင့် ရွှဲနစ်နေ၏။

“ချစ်...အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာလားဟင်၊

ကြည့်စမ်း...ရင်တွေခုန်နေတာ တခိုင်းခိုင်းနဲ့”

“မောင်...မောင်ရယ်”

ကြောက်လန့်စိတ်မပြယ်ဘဲ မောင့်ရင်ခွင်ထဲ ဖွတ်တိုးဝင်လျက် မောင့်ကိုဖက်တော့ မောင်က အသချေကိုယ်လေးကို ပြန်ပွေ့ထား၏။

“မောင် ရေခပ်ပေးမယ်”

“ဟင့်အင်း...အသချေနားမှာပဲနေ”

အသချေက မောင့်ကို ပိုတိုးဖက်တော့ မောင်က ရယ်သည်။

“ဘယ်လိုအိပ်မက်တွေ မက်လို့လဲ ချစ်ရယ်”

“ဟင့်အင်း...အသချေ မောင်နဲ့မခွဲနိုင်လို့”

“အသချေကို တစ်ယောက်တည်း ထားမသွားနဲ့နော် မောင်နဲ့ဝေးရမှာ အသချေ အကြောက်ဆုံးပဲ”

“အသချေရယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အသချေက သူ့ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုင်းဝင်ပြီး ကိုယ်လေး တသိမ့်သိမ့်တုန်သည်အထိ ရှိုက်နေတော့ သူလန့်သွားသည်။

“ဟိတ်...မငိုနဲ့လေ၊ အသချေနားမှာ မောင်ရှိနေပြီပဲ၊ တိတ်နော်”

အသချေ ပခုံးနှစ်ဖက်ကနေ သူ ဆွဲထူတော့ အသချေက သူ့လက်တွေအတွင်း ပျော့ခွေစွာ ပါလာသည်။ မျက်ရည်လူးသော မျက်တောင်ရည်တွေက သူမပါးပြင်ပေါ် အရိပ်ကျနေပြီး ပါးနီနီတွေက ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့် နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေပုံက ချစ်နေ

ကောင်းသလို ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေကို ကလေးတစ်ယောက်လို ကြင်နာခြင်းများစွာနှင့် နားရွက်နောက်နားဆီ ထိုးညှပ်ပေးသည်။ အောက်မျက်ခမ်းစပ်ဆီ ကျလှလှမျက်ရည်တွေကို သူက ဖွဖွသုတ်ပေးရင်း ပါးပြင်ကို ဖွဖွရှိုက်နှမ်းသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချစ်ရယ်၊ အိပ်မက်လေကွာ၊ အဲဒီလောက် အထိ ကြောက်စရာမှမလိုတာ”

“ဟင့်အင်း...အသချေ ကြောက်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်တာ အကြောက်လွန်ခြင်းများနှင့် ကလေးတစ်ယောက်လိုဖြစ်ပြီး အသချေက သူ့ခါးကို သူမလက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသည်။

“အိပ်မက်ထဲမှာ အဖေနဲ့အမေကိုတွေ့တယ်”

“အင်း...တွေ့တော့”

ထင်တိုင်းကြဲက အသချေဆံပင်ကို ဖွဖွနှမ်းရင်း စကားကို ဆက်ပေးသည်။

“အမေက အသချေကို လိုက်ခဲ့ဖို့ ဇွတ်ခေါ်တာ၊ မောင်သိလို့လား၊ အသချေက မောင်နဲ့မခွဲနိုင်လို့ အမေတို့နဲ့မလိုက်ဘဲ ထွက်ပြေးလာတာ”

“မောင့်ကို အဲဒီလောက်အထိ သိပ်ချစ်တာပဲလား ချစ်ရယ်”

“ချစ်တယ် မောင်၊ မောင်နဲ့ အသချေ မခွဲနိုင်ဘူး”

“မောင့်အချစ်ရယ်”

“ချစ်က အခုချိန်မှာ ကိုယ့်မိန်းမဖြစ်နေပြီပဲ၊ ချစ်ကို မောင်ပိုင်တယ်၊ ဘယ်သူမှ မောင်နဲ့ချစ်ကို ခွဲလို့မရဘူး”

ပြောနေရင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသလိုမျိုး အသချေက သူရင်ခွင်ထဲမှ ကျုံးထသည်။ တစ်ခါလှုပ်ရှားတိုင်း ပြိုနွဲဆင်းလာသည့် ဆံပင်ရှည်တွေကြားမှာ မျက်နှာလှလှလေး ဝင်းခနဲ ပြုံးပြက်သွားပုံကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ သူ စိုက်ကြည့်နေခိုက်မှာ အသချေအကြည့်က သူ့ထဲရောက်လာ၏။

“အရေးအကြောင်းဆို အိပ်မက်ထဲမှာ မောင်က ပါမလာဘူး၊ မောင့်ကိုမှန်းတယ် သိလား”

မျက်တောင်တွေ စိုက်သွားတဲ့အထိ မျက်စောင်းထိုးတော့ ချစ်စနိုး သူရယ်လိုက်မိသည်။

“မောင့်ကိုတော့ မမှန်းလိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ နောက်တစ်ခါ ချစ်အိပ်မက်မက်ရင် မောင်ပါ ချစ်အနားမှာ ရှိနေပါ့မယ်တဲ့၊ ကဲ...

ကျေနပ်ပြီလား”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပေါ့”

“ဒါဆိုပြီးရော”

“မပြီးသေးဘူးဗျာ၊ မောင့်ချစ်ကို မောင်သွားလေရာ လက်ဆွဲပြီးခေါ်သွားမှာ”

“မောင်ရယ်”

မောင်ရင်ခွင်မှာ အသချေ တိုးဝင်မိတော့ မောင်က အသချေကိုယ်လေးကို တင်းကျပ်စွာ သူရင်ခွင်မှာ ထွေးပွေ့ထားသည်။ အသချေကိုပြန်အပ်ဖို့ ထင်တိုင်းကြံဒယ်ဒဲကိုယ်တိုင် သွားဝေမယ့် အရင်အိမ်နေရာမှာ အသချေ မွေးစားမိတာတွေက မရှိတော့ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

“တစ်သက် တစ်ခါပဲ မင်္ဂလာဆောင်ရတာဆိုတော့ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သားဘက်က အကောင်းဆုံးပဲဖြစ်ချင်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ဒါမှ အသချေလည်း ဂုဏ်မငယ်မှာ”

“သားသဘော၊ သားတို့စိတ်ကြိုက်စီစဉ်၊ ဒယ်ဒီခွင့်ပြုတယ်”

ဦးတိုင်းကျော်က သူထုံးစံအတိုင်း သားသဘောဆိုတာ နှင့် ကျေကျေနပ်နပ် အဆုံးသတ်သွားချိန်မှာပဲ အသချေ့ကို ရောက် ရာအရပ်က အမြန်ဆုံးဆက်သွယ်ရန် အသချေ့အတိုး ဦးယသော် က သတင်းစာက ကြော်ငြာလာ၏။

“ဦးယသော်ဆိုတာ အသချေ့အတိုးလား”

“ဟင့်အင်း...အသချေ့ မသိဘူး မောင်”

“ရှေ့နေကြီးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

ထင်တိုင်းကြဲ ရှေ့နေကြီး ဦးဘအောင်ကို ချက်ချင်းဖုန်း ဆက်တော့ တစ်ဖက်က ဝမ်းသာအားရ အသချေ့နှင့် ထင်တိုင်းကြဲ ကို အခုချက်ချင်းလာဖို့ခေါ်သည်။ အသချေ့အတိုး ဦးယသော်က အခြေအနေမကောင်း။ ဆေးရုံမှာရောက်နေပြီဆိုတာနှင့် အသချေ့အတိုး အပြေးအလွှား အတိုး ဦးယသော်ရှိရာ ရောက်သွားကြသည်။

“မြေး...လေး”

“အဘိုး”

“သွားလေ...အသချေ့၊ အဘိုးက အသချေ့ကို ဘာကြောင့် မလို့လဲမသိဘူး၊ လာ...အဘိုးအားကို မောင် လိုက်ပို့မယ်”

ထင်တိုင်းကြဲက ဆေးရုံခွဲတင်ထက်က အသချေ့အတိုး

ဦးယသော်ရှိရာ အသချေ့လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားပေမယ့် အသချေ့က အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေရသူလို^၁ အယောင်ယောင် အမှားမှား။

ခံစားချက် အထွေထွေအပြားပြားနှင့် အဘိုးဆိုသူ၏ ချက်အာကို ကြောင်တောင်တောင် ငေးကြည့်ဖြစ်သည်။

“မောင်ဘအောင်ဆီမှာ မြေးပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး အပ်ထား တယ်၊ ယူလိုက်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

အသချေ့ အယောင်ယောင်အမှားမှား ခေါင်းကိုအညှိတ် မှာပဲ အဘိုးက ထာဝရ ငြိမ်သက်သွား၏။

အသချေ့ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အသချေ့၏အဘိုးကိုကြည့်ပြီး အသချေ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ယန်းဟောဝန်ဆိုတာ အသချေ့ ပိုင်ဆိုင်ရမယ့်အိမ်ပဲ၊ နောက် တခြားပိုင်ဆိုင်မှုလည်း ရှိသေးတယ်”

အသချေ့ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စား။ ဘာဖြစ်လို့ နှစ်တွေ အကြာကြီး အသချေ့ကို မွေးစားမိသတွေ့လက်မှာ ရက်စက်စွာ ထားခဲ့ရတာလဲဆိုတာကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

အသင်္ချေမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ ဘာကြောင့်များ သူနီ
လက်ထဲမှာ အသင်္ချေကို ပစ်ထားရက်ခဲ့တာလဲ။

အသင်္ချေ သိလိုသောအဖြေကို ရှေ့နေကြီး ဦးဘအောင်
ရှင်းပြချိန်မှာတော့ အသင်္ချေ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်နိုင်ဘဲ
အကြာကြီး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား၏။

* * *

အခန်း (၃၀)

“ချစ်...မပြီးသေးဘူးလား၊ ဒီလောက်အကြာကြီး ချီး
တော့ အအေးမိတော့မယ်ကွ”

“ဟိတ်...ကောင်မလေး၊ မောင်ပြောနေတာ ကြားလား”

“ကြားပါတယ် မောင်ရဲ့၊ ပြီးပါပြီ”

ဒီအသံတွေက တစ်နေ့လည်းမဟုတ်၊ နေ့တိုင်း ကြားနေရ
မြင်နေရတာက ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ မိုးမမြင် လေမမြင်အချစ်နှင့်
ခြင်နှာမှုများက လူစီနားထဲ မျက်လုံးထဲ မကြည့်ချင်ဘဲ မြင်နေရ
သည်။

အသင်္ချေတို့ မင်္ဂလာပွဲကို အခမ်းအနားဆုံးကျင်းပပြီးနောက်

မှာ အိမ်ခွဲမနေဘဲ ထင်တိုင်းကြက သူ့အိမ်မှာပဲ ဆက်နေသည့်

အသံချစ်ဆိုတာ အရင်ကလို ဆင်းရဲနိမ့်ကျသူ မဟုတ်
အမွေတွေအများကြီးရလိုက်၍ နေချင်းညချင်း သူဌေးမလေးဖြစ်လာ
ပုံက ဘယ်သူမှလိုက်မမီ။

“ချစ်အသံချစ်ကို မေတ္တာထားလို့မရတာ သပ်သပ်
အထင်ကြီးထိုက်တဲ့ မိန်းကလေးမို့ အထင်ကြီးတာကသပ်သပ်
လူစီ၊ ထင်တိုင်းကြကို ရုပ်ချော ဥစ္စာပေါ သူဌေးသားတစ်ယောက်
ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ သူ့ဂုဏ်ကို သိကွာနဲ့လုံအောင် ကာကွယ်
ကိုက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုးပဲ”

“အတိုအဟိုက်တွေ ဘယ်တော့မှမဝတ်တာလည်း
တစ်မျိုးကောင်းနေပြန်ရော”

“မာမိက လူစီကိုပဲ အပြစ်တင်နေတာပဲ၊ သူ့ဘာသာ
တော့ပိုက်နဲ့နေတာ လူစီက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဂျင်မီဆိုတဲ့ကောင်ကို အခုချိန်ကစပြီး အဆက်အသွယ်
ဖြတ်တော့ လူစီ၊ ပြောမရရင် ညည်းဘာသာ ကြိုက်တဲ့လူ
လျှောက်...ဒါပဲ”

“မာမိ”

“ဘာမှထပ်မပြောနဲ့၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်နိုင်ရင်လုပ်၊
မလုပ်နိုင်ရင် ကြိုက်သလိုသာလုပ်တော့”

“မိဘဂိုက်ဆံကို သုံးဖြုန်းနေတဲ့လူကို ဘယ်သူမှအထင်
မကြီးဘူး”

ဂျင်မီက ဘာတစ်ခုမှစိတ်မဝင်စား။ အလုပ်ထွက်ဖို့ပြော
တော့လည်း လက်မခံ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လည်ပတ်သုံးဖြုန်းရတာ
ထိုပဲ တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်လို ကျင့်သုံးနေသူဆိုတော့ မာမိကြည့်မရ
တာ သိပ်တော့မဆန်း။

မာမိပြောတာ မမှားသောအခါ လူစီ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြော
နိုင်။ ဂျင်မီကို ဖြတ်ဖို့ကျတော့လည်း မလုပ်နိုင်နှင့် လူစီ ခြေဆောင်
ပြီး ထိုနေရာက ထွက်ခဲ့သည်။

“ကြီးစော...မနက်ဖြန် အပေါ်ထပ်က ရေပိုက်ကို ပြင်
ဖြစ်အောင် ပြင်ခိုင်းထားနော်”

ထင်တိုင်းကြတို့ ရေချိုးခန်းထဲ ရေမလာ၍ အောက်ထပ်
ရေဆင်းချိုးရင်း သူမိန်းမကို ကြင်နာပြုနေတာကို မကြည့်ချင်၍
လူစီ ဒေါ်စောကို အော်ပစ်သည်။

“ကြည့်စမ်း...မိုးချုပ်နေတာကို ဘာလို့ခေါင်းလျှော်ရ

တာလဲ၊ တံခါးတစ်ချပ်ခြားတာနဲ့ ထင်ရာလုပ်ပစ်ရော”

“အဲဒါ မောင့်အကျင့်လေ”

“ဘာ”

“ထင်တိုင်းကြပစ်တာကို ပြောတာ”

“သိပ်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေး...လာခွဲ”

“ဟိတ်...မောင်”

ချီလွင်သော ရယ်သံလေးတွေ ဆူညံသွား၏။ ဟဲဒါ
ယာကို ပလပ်ထိုးပြီး ဆွဲယူကာ ထင်တိုင်းကြကိုယ်တိုင် အထဲ
ရေစိုဆံပင်တွေကို ခြောက်အောင်လုပ်ပေးသည်။

“နောက်တစ်ခါ မောင့်စကား နားမထောင်ရင် ကောင်
ကောင်းဒဏ်နတ်ခံရမယ်...မှတ်ထား”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား”

ပြီးနေသည့် အသင်္ချေမျက်နှာကို သူ စိုက်ကြည့်ပါ
အသင်္ချေရယ်သည်။

“မောင်ကို အသည်းယားအောင် လုပ်မနေနဲ့နော်”

“တကယ်ကြောက်တာပါ မောင်ရဲ့”

“ကြည့်စမ်း...ဒီနှုတ်ခမ်းက ဘာလို့ပြုံးနေတာ

သနဲ့”

“မောင်နော်”

“အိုး”

အိပ်ရာထဲ နှစ်ယောက် လုံးထွေးလဲပြိုကျသွားချိန် မဆုံး
နိုင်သော ချစ်ခြင်းတွေက ဘာမဆို လိုက်လျောဖြည့်ဆည်းခြင်းတွေ
အပြည့်နှင့်။

ပျော်ရွှင်စရာ ရင်ခုန်ကြည်နူးစရာအချိန်တွေဖြစ်သည်။

“မောင် ဘုရားမှန်မှန်ရှိခိုးရမယ်နော်”

“ချစ်နဲ့လား”

“အင်း”

“ကောင်းပြီ၊ မောင့်ချစ်စကားအတိုင်း လိမ်လိမ်မာမာ
နေပါ့မယ် ဟုတ်လား”

“ဒါကြောင့် မောင့်ကိုချစ်တာ”

“ချစ်ရင်...ဒီမှာ”

မောင်က သူမျက်နှာကို အသင်္ချေဘက် တိုးပေးတော့
အသင်္ချေ မောင့်ပါးပြင်ကို ဖွဖွငဲ့နမ်းလိုက်သည်။

“သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကောင်မလေးကို မောင်ကလည်း ပြန်ဆွဲ

ချမှဖြစ်မယ်”

“ဟိတ်...မောင်နော်”

အသချေတုန်းက နူးညံ့သိမ်မွေ့ခဲ့သော ချစ်အနမ်းတွေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်။ မောင့်အချစ် မောင့်အနမ်းတွေက ရမ်းရမ်းမွေ့မွေ့ ဆိုတော့ အသချေ မောင့်ကိုယ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့် ထုရိုက်အပြစ်ပေးတော့ မောင်က ရယ်သည်။

“သွား...လူဆိုး၊ မောင့်ကိုမခေါ်တော့ဘူး၊ သိလား”

“အသချေ မကျေနပ်ရင် မောင့်ကိုပြန်နမ်းလေ”

“တော်ပါ”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ချစ်နဲ့ နောင်ဘဝလည်း ဒီလိုပဲ ရေစေ့ ဆုံခွင့်ရပါရစေလို့ ဘုရားမှာ မောင် ဆုတောင်းတာ မောင့်ချစ် သိလား”

“အသချေလည်း မောင့်လိုပဲ ဆုတောင်းခဲ့တာပါပဲနော် မောင်ချစ်သလို အသချေလည်း မောင့်ကိုချစ်တယ်”

“အသချေရယ်”

အသချေကို ချစ်မိသည့်နေ့ကစပြီး ထင်တိုင်းကြ အတစ်ခုလုံးမှာရော၊ မာကျောအေးစက်သည့် နှလုံးသားများ

အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီးဖြစ်ခဲ့တာ အချစ်ကြောင့်ဆိုတာ သူ ဝန်ခံသည်။

အချစ်ကြောင့် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဝင်စားသည့် ဒယ်ဒီ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို အချိန်တိုတိုအတွင်း စိတ်ဝင်တစား သင်ယူ ဖြစ်သလို စီးပွားရေးဈေးကွက်စနစ်သဘောကိုပါ နားလည်တတ် ကျွမ်းလာသည်။

တိုင်းကျော်ကားကုမ္ပဏီအပြင် ဒယ်ဒီပိုင် တခြားစီးပွားရေး တွေက အများကြီးဖြစ်၍ အားလုံးကို အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ စိတ် ပါဝင်စားစွာ သင်ကြားနေတာကိုကြည့်ပြီး ဒယ်ဒီက ခေါင်းတညိတ် ညိတ် ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေပေမယ့် သူ မရှက်နိုင်။

အချစ်က တန်ခိုးရှိတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သည်။

* * *

အခန်း (၃၁)

“ဟဲလို”

“ကဲ...ပြော၊ နေမကောင်းဘဲနဲ့ ခြံထဲမှာဆင်းနေတယ်ဆို”

“မောင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

ဖုန်းထဲကနေ အကြားအမြင်ရနေသလားမသိသော မောင့်ကြောင့် အသင်္ချာ မျက်လုံးလေးဝိုင်းပြီး ဟိုဒီကြည့်မိလျက်သာ ဖြစ်သွားသည်။ မနက် အိပ်ရာထတုန်းက နေမကောင်းချင်သလို ဖြစ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အခု အသင်္ချာ နေကောင်းနေပါပြီ။

“မောင့်ကို ဘယ်သူပြောပြော မောင်မေးတာ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

“အသင်္ချာ နေကောင်းနေပါပြီ မောင်ရဲ့”

“ဒါဆို ခြံထဲမှာဆိုတာ သေချာပြီပေါ့”

“မောင်ကလည်း၊ အသင်္ချာ နေကောင်းပါပြီဆို”

အသင်္ချာ ဖုန်းပြောရင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုမိသည်။ အသင်္ချာ အကြောင်း မောင့်ကို ဘယ်သူပြောမှန်းမသိပေမယ့် မောင် စိတ်ပူအောင်ပြောတာကို အသင်္ချာ စိတ်ထဲက မကြိုက်ချင်ပါ။

“ဘာမှမပြောနဲ့၊ နောက်ငါးမိနစ် မောင်ရောက်ပြီ၊ အိမ်ထဲဝင်နေ”

“မောင့်အလုပ်တွေ ဒီနေ့အရေးကြီးတယ်ဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာရတာလဲ မောင်ရယ်၊ တော်ကြာ ဒယ်ဒီ သိသွားရင်”

“သိအောင် တမင်ပြောပြီး အိမ်ပြန်လာတာ၊ ဘာပြောဦးမလဲ၊ ဖုန်းချလိုက်ပြီ ဒါပဲ”

“မောင်နဲ့တော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွား၍ အသင်္ချာ ဘာမှပြောခွင့်မရလိုက်။ ကိုယ်ကအိမ်မှာနေပြီး နေမကောင်းဖြစ်ပြနေတာ ဒယ်ဒီ သိသွားတာကို အားနာစိတ်နှင့် အနေရခက် မျက်နှာပူချင်နေမိသည်။

“နေကောင်းနေပါပြီဆိုတာကို မောင်က နားမထောင်ဘူး”

မောင့်အိမ်နဲ့အတိုင်း အိမ်ထဲကိုပြန်အဝင် အိမ်ပေါက်ဝမှ

ထွက်လာသူနှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။

“ဟေ့”

“အင့်”

“ဆောရီး”

တစ်ဖက်က တောင်းပန်စကားကို ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ အသချေ ဝင်တိုက်မိသူမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နေရာက ကွင်းရှောင်အထွက်မှာ သူ့က အသချေရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်သည်။

“မြင်ဖူးသလိုပဲ”

“ရှင့်ကို အသချေ မသိဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ကိုယ်ကတော့ အသချေကို သိနေတာ သေချာတယ်”

“ဆောရီး... ကျွန်မ ရှင့်ကို မသိဘူး”

လူစီယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေကို အသချေ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီး နေရာက ထွက်ခဲ့သည်။ ခရမ်းရောင်ဂါဝန်ရှည်နှင့် ဝင်နှစ် နေအောင်လှပသော အသချေကို ငေးကြည့်နေသူများ လူစီ ရောက် လာ၏။

“ဟေ့... ထွန်၊ ဘာတွေလိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“လုလို့”

ပေါ်တီကိုအောက်မှ လူစီက အသချေကို တဆုံးတစ ငေးနေသော ထွန်ကို လှမ်းအခေါ်မှာ ထွန်အပြောကြောင့် အောင့်ခဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ လူစီ”

အိမ်ထဲဝင်သွားပြီဖြစ်သော အသချေကို မြင်လိုမြင်ငြား လှမ်းကြည့်ရင်း လူစီကိုမေးလိုက်သည့် ထွန်ကို လူစီက မျက်စောင်း ဒိုင်းခဲ လှမ်းထိုးကာ ရပ်ထားသည့်ကားပေါ် ဆောင့်အောင့်တက် လိုက်၏။

“ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသား ထွန်၊ သွားပြီးမှားလို့ကတော့ ရှင်ပဲ ဝရဲအိုးထဲ ဆင်းသွားရလိမ့်မယ်၊ ကားပေါ်တက်... သွားမယ်”

လူစီတို့ကားအထွက်မှာ တစ်ဖက်က ကားတစ်စီးဝင်လာ ၏။

“အဲဒါ ထင်တိုင်းကြ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုနစ်ယောက်က ကိုကြမိန်းမ”

“သူ့မှာမည် ဘယ်သူလဲ”

“အသချေ”

“အသေချေ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဪ...ဒါကြောင့် သူ့ကို တစ်နေရာမှာ မြင်ဖူးတယ်
လို့ ထင်နေတာကိုး”

“ထွဋ်က အသေချေကို သိလို့လား”

“သိတော့မသိဘူး၊ မြင်ဖူးတာ”

“ဪ”

လူစီက ထပ်မမေးတော့၍ ထွဋ်ကလည်း ထပ်မဖြေ
တော့။ ထွဋ်လို့ လူစီသိထားသည့် ရဲထွဋ်က ဟန်သာရှိပေမယ့်
ငွေကြေးပြည့်စုံသူ မဟုတ်။ ပိုက်ဆံရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်လိုအလုပ်
ဖြစ်ဖြစ် လက်ခံသူ။ ဒါကို လူစီ သိသည်။ လူစီက ပျော်ပျော်
နေမည်။ စိတ်ညစ်မခံချင်တာပဲ သိသည်။

“နင် ငွေမလိုချင်ဘူး ထွဋ်”

“လိုချင်တာပေါ့၊ ပြော...ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နင် တကယ်လုပ်ရဲလို့လား”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ၊ နင့်အတွက် ငါ ဘာလုပ်
ပေးရမှာလဲ”

လူစီက ကိုထွဋ် လုပ်ပေးရမည့် အလုပ်ကိုပြောတော့
ထွဋ်က လူစီကို တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ထွဋ်၊ နင်မလုပ်ရဲတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“လုပ်ရဲပါတယ်၊ နင့်ကို ငါက အံ့ဩလို့ပါ”

“ဘာအံ့ဩစရာရှိလို့လဲ ထွဋ်၊ လူစီအကြံအောင်ရင် နင့်
အတွက် တစ်သက်စာ ငွေတွင်းတစ်တွင်းရသွားမှာ၊ သိတယ်
မဟုတ်လား”

“နင်ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ၊ ကောင်းပြီလေ၊ နင်ပြော
တာကို ငါလက်ခံတယ်၊ နင့်ဘတ်က ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ
အရင်ပြော”

“သုံးသိန်း”

“နည်းတယ်၊ ငါးသိန်းထား”

“ငါ့မှာ အဲဒီလောက် ငွေမရှိဘူး ထွဋ်၊ နင်လုပ်ချင်လုပ်၊
မလုပ်ချင်နေ၊ ငါ့အကြံအောင်ရင် နင်ရမယ့်ငွေက သိတဲ့အတိုင်းပဲ”

ထွဋ် တစ်ချက်ငြိမ်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ လူစီ
မျက်နှာ ပြုံးသွား၏။

* * *

အခန်း (၃၂)

“ဒါ ဘယ်ကိုသွားတဲ့လမ်းလဲ လူစီ”

စိမ်းသက်သော ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး အသင်္ချေ လူစီကိုမေးလိုက်သည်။ ကားလမ်းက ကွန်ကရစ်လမ်းကျဉ်းသလို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မြက်ရိုင်းပင်ရှည်တွေက လေယိုမီးရာ ခွံနေကြသည်။ လုံးချင်းတိုက်တွေကို တွေ့နေပေမယ့် ကိုယ်ပိုင် အိမ်ရာတွေလို လူနေထိုင်ခြင်းမရှိသော အိမ်အသစ်တွေဖြစ်ကာ ကားတောင် ဒီလမ်းထဲမှာ အသင်္ချေတို့တစ်စီးတည်းဖြစ်သည်။

“ဟင်လို့...လူစီ၊ အသင်္ချေ မေးနေတယ်လေ”

“လူစီလည်း သေချာတော့မသိဘူး အသင်္ချေ၊ သူငယ်

ချင်းက လာခဲ့ပါဆိုလို့၊ မကြောက်ပါနဲ့ အသင်္ချေရဲ့၊ လူစီ တစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်၊ အသင်္ချေ ဒုက္ခရောက်အောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး စိတ်ချ”

လူစီက ရယ်ရယ်မောမော အသင်္ချေကို အားပေးစကား ပြောနေပေမယ့် အသင်္ချေကတော့ မောင့်ကို အသိမပေးဘဲ လူစီ ခေါ်ရာနောက် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လိုက်လာခဲ့တာ အခုမှ နောင်တ ရနေမိသည်။

အသင်္ချေကို သူနှင့်အတူ ခဏအဖော်လိုက်ဖို့ ဇွတ်အတင်း ခေါ်တုန်းက လူစီခေါ်ရာနောက် အသင်္ချေ မလိုက်ချင်၍ အကြိမ် ကြိမ် ငြင်းခဲ့ပါသေးသည်။

နောက်တော့ လူစီကို သနားတာနှင့် အာနာပြီး လိုက်လာ ခဲ့မိသည်။

“ခဏလေးပါ အသင်္ချေရယ်၊ လူစီသူငယ်ချင်းက အရမ်း ဆင်းရဲတာ၊ အခု သူ့အမေ ရုတ်တရက် လေဖြတ်သွားလို့ လူစီ ကို အကူအညီတောင်းလို့ ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးရမှာ၊ အဖော်မရှိလို့ ခဏလိုက်ခဲ့ပေးနော်”

လူစီစကားကို အသင်္ချေ ယုံကြည်ခဲ့တာက ကိုယ်တိုင်

မပြည့်မစုံဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရ၍ တစ်ဖက်တစ်
မိန်းကလေးအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် သနားမိတာ အစီအစဉ်
ဖြစ်နေသည့်အတွက်ပါ။

“မောင့်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ် လူစီ”

“အမလေး...ကိုကြိုက် ဒီအကြောင်း သွားပြောလို့
တော့ သူမိန်းမကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ပါတယ်ဆိုပြီး လူစီ
ပြဿနာဖြစ်မှာသေချာတယ်”

“လူစီကို သနားရင် ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ အသချေရယ်။
ဖုန်းဆက်ရင်လည်း မကိုင်နဲ့၊ ဒီတစ်ခါ ကိုကြန့်ရန်ဖြစ်ရင် လူစီ
အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ဆင်းရမှာ၊ မာမိကအဖ လူစီကို ကြည့်ရတာ
တာမဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်ဒေါ် ကြည့်မရအောင် လူစီကလည်း သူမာမိမိ
နားမထောင်၍ သားအမိနှစ်ယောက် မကြာခဏ ရန်ဖြစ်သံကြား
ကြားနေရ၍ လူစီပြောတာကို အလွယ်နာခံသူဖြစ်ရပြန်သည်။

“အေး...အေး၊ နောက်မှပဲ မောင့်ကို အကျိုးအကြေး
ရှင်းပြလိုက်တော့မယ်”

မောင့်ဆီကို ဖုန်းမဆက်ဘဲ လူစီခေါ်ရာနောက် ပါလာ

ပြီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားအပေါ် စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်လာချိန်
မှာ အသချေ ဘာမှဆက်လုပ်၍မရတော့။

“ဟော...ဟိုမှာ၊ ဟိုခြံပဲ”

တိတ်ဆိတ်နေသော ခြံထဲမှာ လူရိပ်ပင်မမြင်ရ။

“ဘယ်သူမှလည်း မတွေ့ပါလား လူစီ”

“အိမ်ထဲမှာရှိပါတယ် အသချေရဲ့”

အသချေ ဇေဓဝါနှင့် လူသူအရိပ်အယောင်ကင်းမဲ့သော
ခြံကြီးဆီ အကြည့်ဝှေ့ကာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာတွေ့တုန်းမှာပဲ
ကားရပ်သွားပြီး အသချေရှိရာဘက် အခြမ်းမှ ကားတံခါးကို
အပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲဖွင့်သည်။

“အို”

“ရှင်...ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ လူစီ ဒီမှာလုပ်ဦး”

အသချေက ကားတံခါးကို ပြန်ဆွဲရင်း လူစီဘက် လှည့်
ဆော်တော့ လူစီက လူကို ခပ်အေးအေး ပြန်ကြည့်နေပုံက မထိ
တရီ။

“သိပ်ကြောက်နေလား အသချေ”

“လူစီ”

“အဟတ်...ဟား...ဟား၊ ကဲ...ငါ့တာဝန်ကျေဦး၊ နေလုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်တော့၊ ကဲ...ခေါ်သွား”

“လာစမ်း”

“အမလေး...ရှင်...ရှင်...ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“လူစီ...လူစီ၊ ဒါ နင့်အကြံပေါ့၊ ဟုတ်လား”

လူစီက အသင်္ချာကို တစ်ချက်ပင်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘယ်ဘယ်ဝါမှန်းမသိအောင် မျက်နှာကို အဝတ်စည်းထားသည့်အခါ အသင်္ချာကို ကားပေါ်က ပွေ့အချော လူစီကားက နေရာက ဆင်းလာ နောက်ပြန်လှည့်ကွေ့သွားတာ မြင်လိုက်ရ၍ အသင်္ချာမျက်လုံးက ပြာခဲနေဖြစ်သွားသည်။ လူစီလုပ်ကြံတာ အသင်္ချာ ခံလိုက်ရပြီး အသိမှာ မောင့်ကို တမ်းတမ်းတတ အားကိုးတကြီး ဟစ်လာလိုက်မိသည်။

“မောင်...မောင်ရေ၊ အသင်္ချာကို ကယ်ပါဦး အခုရယ်”

ဆွဲလွှဲရာသို့ ယက်ကန်ကန်ပါသွားသော အသင်္ချာက ကားနောက်ကြည့်မှန်ကတစ်ဆင့် အရသာခံကြည့်ရင်း စိတ်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လာလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့သော လူစီ။

တကယ်လက်တွေ့မှာ သူမထင်သလို ဖြစ်မလာဘဲ ရင်ထဲအတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်လာကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိပ်ပြာမသန်ဖြစ်သော ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ကြောက်လာခိုက်မှာပဲ...

“တိ...တိ...တိ”

ကူရှင်ပေါ်က အသင်္ချာဖုန်းလေး အသံမြည်လာတော့ လူစီတိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားကာ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းကြည့်၏။ ဖုန်းခေါ်နေသူက ထင်တိုင်းကြုံ။

* * *

အခန်း (၃၃)

“ထွဋ်...နင့် သူ့ကိုလွှတ်လိုက်တော့”

“ဘာလာကြောင်နေတာလဲ လူစီ၊ အခုကိစ္စက နင်နဲ့ဆိုင်
တော့ဘူး၊ ပြန်တော့”

ထွဋ်က လူစီ တားနေပေမယ့် စကားနားမထောင်
အသင်္ချေကို အခန်းထဲထည့်ပိတ်ထားပြီး သူ လုပ်စရာရှိတာ
ဆက်လုပ်နေရတာနှင့် လူစီကိုပင် မကြည့်နိုင်။

လူစီက ကင်မရာကိုတစ်လှည့်၊ ထွဋ်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်
ပြီး ကိုယ့်အမှားကိုယ် နောင်တရချိန်မှာ အခန်းကို တလှည့်
ထုရှိက်သံ ထွက်လာ၏။

“တံခါးဖွင့်ပါ၊ လူစီ...လူစီ...အသင်္ချေတောင်းပန်ပါ
တယ်၊ လူစီ လိုချင်တာပေးပါမယ်”

အသင်္ချေက ပြောရင်း ငိုနေရုံမက လူစီနာမည်ကိုခေါ်ပြီး
ပြောနေတော့ လူစီအသည်းထဲ အေးသွားသည်။

“ထွဋ်...နင့်ကို ငါပြောနေတယ်နော်၊ အသင်္ချေကို
ပြန်လွှတ်လိုက်တော့ဆိုတာ”

“ဒီအကြံ နင်ပေးခဲ့တာ လူစီ၊ အခုမှ ကြောက်နေလည်း
အပိုပဲ၊ သူက ငါတို့ကို ရဲတိုင်မှာ နားလည်လား၊ လုပ်စရာရှိတာ
တော့ လုပ်ပြီးမှ သူနဲ့ငါတို့ အပေးအယူပြန်လုပ်လို့ရမှာ”

“နင်ပြန်တော့ လူစီ၊ ငါ့ကို အာရုံနောက်အောင် လာလုပ်
နေနဲ့”

ထွဋ်က ဗီဒီယိုကင်မရာကို သူလိုချင်သည့်အနေအထား
ရအောင် ပြောင်းလိုက်သည်။ ဒီအကြံကို လူစီကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာ
အခုမှ ပြန်ရပ်သိမ်းချင်၍မရ ဖြစ်နေ၏။

“ထွဋ်”

“ဘာလဲ”

“ဒီကိစ္စထဲ လူစီ မပါဘူးနော်”

“အဟား...ဟား”

ထွဋ်က အော်ရယ်ပြီး ဆတ်ခရဲ ထရပ်ကာ အရက်ခိုးဆေးသော နီမြန်းမြန်း မျက်နှာဖြင့် လူစီကိုကြည့်သည်။

“အခုမှ သူတော်ကောင်လုပ်ချင်လို့ မရတော့ဘူး လူစီ၊ ဇာတ်လမ်းစပြီးရင် ဆုံးအောင် ကရမှာပဲ”

“လာကြပါဦးရှင်...ဟောဒီမှာ”

“လူစီ...နင်”

“ဝုန်း”

“အမလေး”

လူစီကို ထွဋ်က လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ကျသွားချိန်မှာ အပြင်က အိမ်တံခါးကို တစုန်းတစုန်းထုရိုက်သံနှင့် အော်သံကြောင့် အားလုံးငြိမ်သွား၏။

“ဟိတ်...အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ၊ တံခါးဖွင့်ခေါ် အသချေ...အသချေ...ညီမလေး၊ ကိုကြီးလူမော်ပါ”

“ကိုကြီး”

အသချေမှာ ကိုကြီးအသံကြောင့် အားတက်သွားကာ ကိုကြီးကို အားကိုးတကြီး အော်လိုက်သည်။

“လူမော်ကိုယ်တိုင် ဒီဘက်ကို အလုပ်ကိစ္စနှင့် လာရင်း လမ်းမှာ အသချေကိုတွေ့၍ သူ့ကားနှင့်လိုက်လာရာ အသချေကို မတွေ့ရတာနှင့် လိုက်ရှာရာမှာ လူစီနှင့်ထွဋ်တို့ ပြောနေသည့်စကားကို ကြားခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုကြီး...ကိုကြီး လူမော်”

“အသချေကို ကယ်ပါဦး”

“ကိုကြီး”

“ကိုကြီးလာပြီ ညီမလေး၊ ဟိတ်...တံခါးဖွင့်ဆိုတာ မကြားဘူးလား၊ ကဲကွာ”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

တံခါးကို အပြင်က ထုရိုက်ဖွင့်သံတွေ ချက်ချင်းဆူသံ သွားသည်။ ထွဋ် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာကို အခွင့်ကောင်း ယူပြီး လူစီက ပိတ်ထားသည့် အိမ်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“လူစီ...နင် ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ကဲကွာ”

“အား”

“ဝုန်း”

မာန်သွင်းအော်သံနှင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက် ကြမ်းပေါ် လုံးထွေးသွားကာ သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် တိုက်ခိုက်နေကြ သည့်အခိုက်မှာ လူစီက အသချေအခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“အသချေ...အသချေ”

“ကိုကြ”

“ဟင်...မောင်”

“ကိုကြ...နောက်မှာ”

“ဟာ”

“အမလေး...မောင် သေပါပြီ”

လူမော်က လဲနေသလို ဓားကိုင်ပြီးပြေးဝင်လာသည့် ထွဋ် က ထင်တိုင်းကြ ပခုံးသားကို ဓားဖြင့် ထိုးမွေလိုက်၍ နာကျင် မှုက ဝုန်းခနဲ ထတောက်သွားကာ တစ်ဖက်လူကို ချက်ချင်း တုံ့ပြန် ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ကဲကွာ”

“ဝိုး”

“ခွပ်”

“အား”

ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ကျောပြင်ဆီ စီးစနှင့်အထိုးခံလိုက် ရသလို။ ထင်တိုင်းကြ ပူခနဲ အောင့်တက်သွားသည့် ဝေဒနာ ကြောင့် ခွေယိုကျတာ ဒူးထောက်လျက်သား။ မျက်နှာပေါ် စီးမိုး ခုတ်လာသည့် ဓားချက်အား လက်ဖျံနှင့်ပင့်ကာတော့ သွေးတို့ မြင်မကောင်းအောင် ပန်းထွက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ အိမ်ကြီးဆီ မောင်းဝင်လာသည့် ကားသံတွေနှင့်အတူ အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းသံတွေ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရ၏။ သူ နောက်ဆုံးမှတ်မိ တာ သူ့ထံ မျက်ရည်တွေနဲ့ပြေးလာတဲ့ ချစ်သူ။ ထင်တိုင်းကြက ၁၀၀ရာတွေ သွေးအလိမ်းလိမ်းကြားမှာ အားတင်းပြီးကာ ရင်ဖွင့် ကြိဖို့ ကြိုးစားရင်း လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား သည်။

* * *

အခန်း (၃၄)

“မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး၊ သွေးထွက်လွန်တာလည်း မရှိဘူး၊ ဆေးအရှိန်နဲ့ အနာရှိန်တွေကြောင့် သတိမရသေးတာပါ”

တာဝန်ကျဆရာဝန် စကားအဆုံးမှာ အားလုံး သက်ပြင်းချနိုင်ကြသည်။

“မငိုပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊ ထင်တိုင်းကြဲက အသက်စာကျော်ရည်ရမယ်လို့ သူ့ဇာတာမှာ ပါပြီးသားပါ”

“အသက်စာကျော် မကဘူး အန်ကယ်၊ သားသမီး ဒါစင်လည်း ရဦးမှာပါဗျာ”

“အေး...အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်ကွ”

ထင်တိုင်းကြဲနားမှာ သူငယ်ချင်းတွေ စုရောက်နေ၍

စိတ်သက်သာရာရအောင် ကြိတ်ဖန်နောက်နေ၍ မျက်ရည်ကျနေသည့် ကြားမှ အသင်္ချေ မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်သဲ့သဲ့ ထင်ရပြန်သည်။

ပတ်တီးမွေးမွေးတွေ နေရာမလပ် စည်းနှောင်ထားရသော မောင့်ကိုကြည့်ရင်း အသင်္ချေမျက်ရည်က မစနိုင်တာ မောင့်ကို ချစ်လွန်း၍ပါ။

“ဒယ်ဒီ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ တွေ့ပြီးပြီ သမီး၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်ထားတာ ဘာမှမရှိဘူးတဲ့”

သားဖြစ်သူ ဒယ်ရာတွေနှင့် ဆေးရုံပေါ်အရောက်၊ လေဆိပ်မှအိမ်တန်းပြန်လာသော ဦးတိုင်းကျော်လည်း မနားရဘဲ မျက်လုံးတွေ နီမြန်းမို့အစ်တဲ့အထိ တစ်ခွံခွံနေသော ချွေးမ အသစ်စက်စက်လေးကို ချောမော့ရသေးသည်။

ကိစ္စတွေကတော့ အားလုံးရှင်းသွားပါပြီ။ လူစီခေါ်လာသော ပြည်သူ့ရဲတွေကြောင့် လူမော်နှင့် သူမိသားစုရဲ့ လူသူမသိသော အရှုပ်အထွေးကြီးလည်း ရှင်းထွက်သွားကာ မန္တလေးမှ ရှေ့နေကြီးလည်း မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ဆင်းလာမည်ဟု ဦးတိုင်းကျော်ထံ ဆက်သွယ်ထားပြီးပြီ။ ခက်တာက တစ်ခွံခွံရင်း လူနာခွတင်နားက မခွာသော ချွေးမကြောင့်။

“မောင်...အသင်္ချေခေါ်နေတာ ကြားရဲ့လားဟင်”

အသင်္ချာက မောင့်လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူမ ပါးပြင်မှာ အပ်ထားသလို နှုတ်ဖျားကလည်း တစ်ချိန်လုံး မောင့် ကိုချည်း တဖွဖွခေါ်နေမိသည်။

“သတိရပါတော့ မောင်ရယ်၊ အသင်္ချာကို တစ်ယောက် တည်း မထားပါနဲ့၊ အသင်္ချာ...အသင်္ချာလေ မောင့်ကိုချစ်တယ်”

“မောင်နဲ့ဝေးပြီး မနေနိုင်ဘူး”

“အသင်္ချာကိုချစ်ရင် မောင် အမြန်ဆုံး သတိရပါတော့ မောင်ရယ်”

အသင်္ချာ မျက်ရည်စက်တွေက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေ သူတစ်ယောက်လို မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေသော ထင်တိုင်းကြ မျက်နှာပေါ် ကျသွားသည်။

“မောင်”

“အသင်္ချာ အချစ်ရယ်၊ အသင်္ချာကို မောင်ပဲချစ်တယ် ဆို၊ အခု မချစ်တော့လို့ အသင်္ချာ ခေါ်နေတာကို မကြားနိုင်တာ လားကွယ်”

“အသင်္ချာကို မောင် မချစ်တော့ဘူးလား”

“ချစ်တယ်”

“ဟင်...မောင်”

“အသင်္ချာကို မောင် ချစ်တယ်”

“အမလေး...မောင် သတိရလာပြီ”

အသင်္ချာ ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ထင်တိုင်းကြကို ဝမ်းသာအားရ ထဖက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့တော့လဲ ချစ်ရယ်”

“အသင်္ချာ ဝမ်းသာလို့ပါ မောင်ရယ်”

“မောင် သတိမရသေးလို့ အသင်္ချာ စိတ်ပူနေတာ”

“မောင် သတိရနေပြီပဲ၊ မငိုနဲ့တော့နော်”

“မောင် အသင်္ချာဆီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဟင်”

“အသင်္ချာအစ်ကို ကိုလူမော် ဖုန်းဆက်လို့၊ ကံကောင်း

ချင်တော့ မောင် ဒီနားမှာရောက်နေတာ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ အချိန် မီလို့”

“မောင်...မောင်”

“အသင်္ချာ”

“မောင်ရယ်”

ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းလာသည့် မျက်ရည် တွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မောင့်မျက်နှာအနံ့ ချစ်အနံ့မီးစိုးတွေ ရွာချ မိသူက အသင်္ချာ။

“ဟိတ်...ကောင်မလေး၊ တခြားလူတွေနဲ့ကွဲ”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ ဘယ်သူတွေကြည့်ကြည့်
မောင်ကို အသင်ချီ ချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”

“အသင်ချီ...မောင်အချစ်ရယ်”

ရင်ခွင်ထဲ မြတ်နိုးစွာ တိုးဝင်လာသည့် ချစ်သူကိုယ်လေး
ကို တသိမ့်သိမ့်ကြည့်ရှုနေသော နှလုံးသားအစုံဖြင့် သိမ်းယူဆွဲ
အပွေ့မှာ ပေါင်းစပ်သွားသည့် ရင်ခုန်သံတွေ ထပ်တူညီလျက်။

မပြတ်အော်မြည်နေတာက အချစ်ဆိုသည့် သင်္ကေတ
တစ်ပါး တခြားမရှိတာ သေချာလျက်။

ချစ်သူလျှော်အပျော်ဖြင့်ကြည်ဖြူစိမ်း

ချစ်လေ့ရှိ

မြပုဂံသုတ်